IAN FLEMING

DIAMANTE PENTRU TOTDEAUNA

VOLUMUL 5

www.virtual-project.eu

IAN FLEMING

Seria James Bond

Volumul 5

DIAMANTE PENTRU TOTDEAUNA

Ediția I

Original: *Diamonds are Forever* (1956)

Traducere de:
ALEXANDRA PETREA

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

1999

• Capitolul I

CONDUCTA SE DESCHIDE

Cu cei doi clești de luptă deschiși și gata de acțiune, marele scorpion *pandinus* ieși cu un foșnet de frunză uscată dintr-o gaură de mărimea degetului, de sub stâncă.

În fața găurii se afla un mic petic de pământ plat și tare, iar scorpionul se așeză în centrul acestuia, cu nervii și mușchii pregătiți pentru o retragere rapidă și cu simțurile gata să perceapă cele mai mici vibrații, care-i vor decide reacțiile.

Luna se vedea strălucitoare printre țepii tufișului, aruncând reflexii de safir de pe trupul negru lucios, lung de douăzeci de centimetri și o lucire palidă de pe ultimul segment umflat al cozii, acum aflat deasupra spatelui plat al scorpionului.

Acul lunecă încet în punga lui, iar nervii care comandau sacul cu venin de la baza acului se relaxară. Scorpionul se decisese: îi era mai mult foame decât frică.

La treizeci de centimetri depărtare, la baza unei pante nisipoase foarte abrupte, micul cărăbuș nu se gândea decât cum să ajungă la pajiști mai verzi, pe care știa că le va găsi pe sub tufișurile spinoase, dar mișcarea rapidă a scorpionului în josul pantei nu-i lăsă timp să-și întindă aripile. Picioarele cărăbușului începură să se agite indignate, în timp ce cleștele ascuțit îi prindea corpul, iar acul apărut deasupra capului scorpionului pătrundea prin aripile chitinoase. Cărăbușul muri pe loc.

După omorârea cărăbușului, scorpionul rămase nemișcat timp de cinci minute. În tot acest timp, identifică natura prăzii și testă iar terenul și aerul, în căutarea vibrațiilor ostile. Asigurat, liniștit, prinse cu cleștele de luptă cărăbușul aproape rupt în două, își scoase cele două mici pensete cu care se hrănea și le implântă în trupul insectei. În ora care urmă, scorpionul își mâncă tacticos victima.

Marele tufiș cu țepi sub care scorpionul omorâse cărăbușul era emblematic pentru uriașa întindere de savană aflată la vreo șaizeci de kilometri de Kissidougou în colțul de sud-vest al

Guineei Franceze. În depărtare, cât vedeai cu ochii, se găseau doar dealuri și junglă, dar aici, pe mai mult de patruzeci de kilometri pătrați, era un sol stâncos, plat, aproape pustiu, cu o floră pitică. În toată această vegetație, o curiozitate, tufișul cu țepi, crescut aici probabil pentru că rădăcinile lui puteau ajunge la apă. Crescuse înalt cât o casă și putea fi văzut de la mulți kilometri depărtare.

Tufișul creștea mai mult sau mai puțin la punctul de joncțiune a trei state. El se afla în Guineea Franceză, dar la doar cincisprezece kilometri spre sud se găsea punctul cel mai nordic al Liberiei, iar la vreo opt kilometri frontiera cu Sierra Leone. Dincolo de frontieră sunt marile mine diamantifere de la Sefadu, proprietatea companiei Sierra International, care la rândul ei face parte din puternicul imperiu minier Africa International, unul dintre pilonii economici ai Commonwealth-ului Britanic.

Cu o oră înainte, scorpionul ascuns în gaura lui dintre rădăcinile marelui tufiș spinos fusese alertat de două soiuri distincte de vibrații. Primele, de la picioarele târâte de cărăbuș pe nisip, erau vibrații ușor recunoscute și diagnosticate de scorpion. Apoi, o serie de bubuituri înfundate care scuturară întregul tufiș, urmate de un adevărat cutremur, care făcu să se prăbușească parțial mica vizuină a scorpionului. Acestea fură urmate de un ușor tremurat ritmic al solului, atât de regulat încât deveni o vibrație de fundal, care nu mai prezenta niciun pericol. După o pauză, doar micul fâșâit al cărăbușului mai atrăgea atenția. Numai lăcomia scorpionului, dorința pentru suculenta carne, i-a scos din memorie vibrațiile anterioare, mai ales după o zi întreagă petrecută la adăpost de cel mai mare dușman al lui: soarele. Toate acestea l-au făcut să iasă din gaura lui la simțirea luminii lunii, filtrată printre crengile tufișului.

Acum, în timp ce ingurgita pe îndelete bucăți de cărăbuș, ajutat de cleștișorii de hrănire, semnalul propriei morți veni de departe, de dincolo de orizontul estic, ușor de auzit de către un om, dar mult în afara spectrului de vibrații al sistemului de senzori al scorpionului.

Iar la câțiva pași mai încolo, o mână grea, muncită, cu unghii roase, ridica încet o piatră mare.

Nu se auzi niciun sunet. Tot ce simți scorpionul fu o ușoară mișcare a aerului deasupra lui. Pe loc, cleștii de luptă se

ridicară, clănțănind, iar acul ieși din teaca lui protectoare aflată în coada devenită rigidă, în timp ce ochii miopi încercau să vadă inamicul.

Piatra cea grea fu repezită spre el.

— Ticălos negru!

Omul se uită în jos la arahnoidul în spasmele morții și căscă. Se ridică apoi în genunchi. Stătea în mica depresiune nisipoasă de aproape două ore. Își puse mâinile protector pe cap și se strecură în afara tufișului. Zgomotul motorului așteptat de om, care zgomot semnase condamnarea la moarte a scorpionului, se auzea foarte puternic. Bărbatul se ridică în picioare și se uită intens în lumina lunii. Dinspre est se apropia rapid o formă neagră, greoaie și pentru o clipă se zăriră niște pale în rotație.

Omul își șterse palmele transpirate de pantalonii scurți, kaki și ocoli repede tufișul, spre locul în care roata din spate a unei motociclete ieșea la iveală din ascunzișul improvizat. De o parte și de alta a locului din spate, motocicleta avea două truse de scule din piele. Dintr-una din ele, omul extrase un pachet mic, dar greu, pe care-l vârî prin deschizătura cămășii, la piele. Din cealaltă, scoase patru lanterne ieftine și se duse cu ele la o distanță de cincizeci de metri de tufiș, într-un loc liber de vegetație, cam de mărimea unui teren de tenis. În trei colțuri ale acestui loc de aterizare, îngropă trei lanterne aprinse, cu fasciculul în sus, iar cu cea de-a patra, tot aprinsă, se așeză în cel de-al patrulea colț și așteptă.

Elicopterul se mișca încet spre el, la o înălțime nu mai mare de treizeci de metri. Palele mari parcă se învârteau cu încetinitorul. Privit de la sol, elicopterul părea o insectă uriașă și prost concepută, iar omului de jos i se părea, ca de fiecare dată, că face prea mult zgomot.

Elicopterul se opri în aer, ușor înclinat, exact deasupra capului omului. Din cabină ieși o mână care ținea o lanternă, și semnaliză luminos un punct și o linie: litera A, în alfabetul Morse.

Omul de la sol îi răspunse cu un B și un C. Înfipse cea de-a doua lanternă în pământ și se depărta, acoperindu-și ochii cu mâna, pentru a se proteja de vârtejul de praf și nisip. Deasupra lui, unghiul de atac al palelor se micșoră imperceptibil, iar elicopterul se așeză lin în spațiul gol dintre cele patru lanterne. Motorul se opri cu un tușit final, iar elicea de stabilizare se mai

învârti puțin, nemaifiind cuplată la reductorul ei. Palele cele mari mai făcură și ele niște rotații lenețe și apoi căzură pleoștite.

Liniștea profundă era risipită doar de un greier din tufiș și din când în când de un cântec neliniștit de pasăre de noapte.

După ce așteptă ca praful să se potolească, pilotul lovi ușa cabinei și o deschise, scoase o mică scară de aluminiu și coborî la sol. Rămase lângă elicopter, în timp ce omul care-l așteptase făcu turul careulului, ridicând lanternele și stingându-le. Pilotul întârziase o jumătate de oră și acum se gândea cu groază la perspectiva unor nesfârșite văicăreli. Îi disprețuia pe toți afrikanerii. Mai ales pe acesta. Pentru un german, pilot în Luftwaffe sub comanda lui Galland, care luptase pentru apărarea Reich-ului, aceștia erau o rasă bastardă, niște tipi prea timizi, prea proști, prea prost crescuți. Evident, bruta avea o misiune destul de delicată, dar e mult mai greu să navighezi opt sute de kilometri pe deasupra junglei, în miez de noapte, și apoi să te întorci.

Omul se apropie, iar pilotul ridică mâna în semn de salut.

— Totul e în regulă?

— Sper că e, dar ai întârziat din nou. Iar o să-mi iasă sufletul să ajung la frontieră pe întuneric.

— Probleme cu magnetoul. Avem toți problemele noastre. Slavă Domnului, că nu e lună plină decât de douăsprezece ori pe an. Ei, dacă ai marfa, dă-mi-o, să mă duc. După ce fac plinul, o iau din loc.

Fără o vorbă, omul de la minele de diamant băgă mâna în cămașă și înmână pilotului pachetul curat și greu.

Pilotul îl luă. Era umed de transpirația contrabandistului. Pilotul strecură pachetul într-unul din multele buzunare ale cămășii lui bine scrobite. Pe ascuns, duse mâna la spate și o șterse de turul pantalonilor.

— Bun, zise el, întorcându-se spre elicopter.

— Un moment, spuse contrabandistul de diamante.

Brusc, vocea lui căpătase un ton urgent, aproape amenințător…

Pilotul se întoarse și se uită la el. În mintea lui, era vocea unui servitor care tocmai își făcuse curaj să se plângă că mâncarea dată de stăpân nu e tocmai bună.

— *Ja*? Ce este?

— Lucrurile devin tot mai rele acolo, la mină. Nu-mi place deloc. A venit un tip mare de tot de la Informații, din Londra. Ați citit de el, se numește Sillitoe. Se zice că a fost angajat de Corporația Diamantelor. S-a schimbat regulamentul, iar pedepsele s-au dublat. Oamenii mei s-au cam speriat. A trebuit să fiu fără milă, iar unii... au căzut în concasor. Lucrurile s-au cam stricat, dar o rezolv, dacă plătesc mai mult. Încă zece la sută. Și tot nu sunt prea mulțumiți. Într-o bună zi, or să ajungă și la ajutoarele mele. Și știți cum sunt negrii ăștia, nu rezistă la o bătaie adevărată. Se uită țintă în ochii pilotului și continuă: De fapt, niciunul n-ar rezista la *sjambok*, biciul făcut din piele de rinocer sau hipopotam. Nici chiar eu.

— Și? întrebă pilotul, oprindu-se apoi puțin. Vrei să duc amenințarea mai departe la A B C?

— Dar nu amenințe pe nimeni, se grăbi celălalt. Vreau să se știe că e foarte greu. Trebuie să știe cât de greu muncim noi aici. Trebuie să știe de acest Sillitoe. Președintele a spus, în raportul anual, că se pierd anual peste două milioane de lire sterline prin furturi și vânzări ilegale și că e treaba guvernului să oprească toate astea. Și asta ce înseamnă? Înseamnă să mă oprească pe mine.

— Și pe mine, spuse pilotul, ceva mai îmbunat. Și ce vrei, mai mulți bani?

— Da, spuse omul, căpătând curaj. Vreau o parte mai mare. Vreau un plus de douăzeci de procente, altfel voi fi nevoit să mă retrag.

Și omul încercă să găsească puțină simpatie pe fața pilotului.

— Bine, spuse pilotul, indiferent. Am să duc mesajul la Dakar, iar dacă ei sunt interesați, îl vor trimite mai departe, la Londra. Dar nu e treaba mea și dacă aș fi în locul tău – și pilotul renunță pentru prima oară la ținuta lui țeapănă – nu i-aș agasa prea tare pe oamenii ăștia. Ei pot fi mult mai duri decât acest Sillitoe, decât Compania sau decât orice guvern de care am eu cunoștință. La acest capăt al „conductei” au murit trei oameni în ultimele douăsprezece luni. Unul a ciripit ceva, iar ceilalți doi furau din pachet. Doar știi toate astea. Îți amintești ce accident neplăcut a avut predecesorul tău, nu? Foarte neplăcut auzi, să țină atâta combustibil chiar sub pat. Și tocmai el, care era atât de precaut în toate.

Un moment se uitară țintă unul în ochii celuilalt, sub lumina lunii. Contrabandistul ridică din umeri.

— Bine, spuse el. Transmiteți-le că e foarte greu și că pentru ca treaba să meargă bine trebuie niște bani în plus. Vor înțelege, iar dacă-și cunosc interesul vor suplimenta partea mea cu zece procente. Dacă nu…

Lăsă în suspensie ultimele cuvinte și se duse spre coada elicopterului.

— Vă ajut cu benzina aia.

Zece minute mai târziu, pilotul urca în cabină și trăgea scara după el.

— Cu bine, spuse el. Ne vedem peste o lună.

Omul rămas la sol se simți dintr-o dată singur.

— *Totsiens*, spuse el, făcându-i semn cu mâna, aproape un gest de îndrăgostit. *Alles van die beste*.

Se depărta, apărându-și fața cu mâna, împotriva nisipului răscolit.

Pilotul se așeză la locul lui și-și puse centura. Testă pedalele cu picioarele. Se asigură că frânele de la roți sunt puse la locul lor, dădu drumul circuitului de combustibil și apăsă pe butonul de start. Satisfăcut de bătaia motorului, eliberă frâna rotorului și trase încet de maneta de control al unghiului de atac. Prin geam, văzu cum palele se rotesc încet și se uită și la elicea de stabilizare de la coadă. Se lăsă pe spătarul scaunului și așteptă ca rotația palelor mari să ajungă la două sute de turații pe minut. Când acul indicator ajunse la două sute, eliberă și frânele roților și trase încet, dar cu fermitate, de maneta de atac. Deasupra lui, palele rotorului se înclinară și mușcară mai amarnic din aer. Mări puterea, iar aparatul se ridică încet, urnind, până spre treizeci de metri. Pilotul apăsă pe pedala stângă a derivei și împinse simultan manșa aflată între genunchi.

Elicopterul zvâcni spre est, prinse viteză și înălțime și se repezi înapoi, spre luna din care părea că venise.

Omul de la sol se uită după el, cum duce diamante în valoare de o sută de mii de lire sterline, ascunse cu dificultate de oamenii lui de la săpături care veneau la cabinet și deschideau gura când el îi întreba unde îi doare. Iar pe limbile lor rozalii se aflau diamantele.

Tot vorbind despre dinții omului de pe scaunul lui de dentist, culegea pietrele din gură și le ținea în lumina reflectorului, apoi spunea foarte încet: cincizeci, șaptezeci și cinci, o sută. Iar ei întotdeauna acceptau și luau bancnotele, ascunzându-le sub hainele lor zdrențăroase, apoi plecau de la cabinet cu niște aspirine și cu o țidulă de acoperire. Erau nevoiți să accepte prețurile lui. Pentru că ei, băștinașii, nu aveau nicio șansă să scoată diamante din perimetru. Când un miner ieșea de acolo, poate pentru o vizită făcută tribului său, ori poate pentru îngroparea unei rude, exista o întreagă procedură prin care era trecut, de la raze X, la ulei de castor. Iar dacă erau prinși, îi aștepta un viitor sumbru. Era atât de ușor să te duci la cabinetul stomatologic în ziua în care era el de serviciu. Pentru că banii de hârtie nu se vedeau la razele X.

Omul își conduse motocicleta peste terenul accidentat și o luă pe poteca îngustă, pornind spre dealurile de la frontiera cu Sierra Leone. Acestea se vedeau mai distinct acum. Abia o să aibă timp să ajungă la casa lui Susie înainte de a se crăpa de ziuă. Se strâmbă la gândul că va trebui să facă dragoste cu ea la capătul unei nopți epuizante, dar trebuia s-o facă. Banii nu erau de-ajuns pentru a-i plăti alibiul furnizat. Ceea ce voia ea era trupul lui alb. Apoi o să mai facă vreo cincisprezece kilometri până la club, ca să ia micul dejun și să suporte glumele grosolane ale prietenilor. „Și zi, doctore, ai avut ceva trageri de noapte, bag seamă. Ia zi, doctore, chiar are cea mai tare înaintare din toată provincia? Doctore, ce-ți face, domnule, luna plină, ți-o face mai…”

Dar fiecare o sută de mii însemnau o mie de lire sterline adăugate pentru el într-un depozit bancar sigur din Londra. Frumoasele bancnote foșnitoare de cinci lire. Prefera de cinci. Merita. Bineînțeles că merita. Cu vârf și îndesat. Dar nu pentru multă vreme. Nu, domnule! La douăzeci de mii de lire, se retrage. Și apoi…?

Cu mintea îmbătată de visuri, omul de pe motocicletă traversă cât putu de repede platoul. Voia să ajungă cât mai departe de marele tufiș cu țepi, unde își începea filiera cea mai serioasă și mai bogată operațiune de contrabandă din lume, care avea să se termine în suporturi de catifea, la opt mii de kilometri depărtare.

• Capitolul II

CURAT ȘI LIMPEDE CA LACRIMA

— Nu împinge, înșurubează, spuse M agasat.

James Bond, gândindu-se să-i spună și Șefului de Stat-Major vorbele lui M, ridică din nou lentila de bijutier de pe masa pe care căzuse și în cele din urmă reuși să o fixeze la ochiul drept.

Deși era spre sfârșitul lui iulie, iar camera era inundată de lumina soarelui, M aprinsese și veioza de pe birou și o înclinase astfel încât să bată exact în ochii lui Bond. Bond ridică piatra tăiată și o ținu în lumină. O întoarse între degete și toate culorile curcubeului se năpustiră spre el, din mulțimea de fațete, până ce ochii îi obosiră de atâta sclipire.

Scoase lupa de bijutier și încercă să găsească ceva de spus.

M se uită la el întrebător.

— Ce zici de pietricica asta?

— Absolut minunată, spuse Bond. Cred că a costat o avere.

— Doar niște amărâte de lire, pentru tăiere, spuse M sec. Este o bucată de cuarț. Ia hai să încercăm din nou.

Se uită pe o listă de pe birou și alese un plic, verifică numărul scris pe acesta, îl desfăcu și-l împinse spre Bond.

Acesta puse bucata de cuarț înapoi în propriul plic și ridică cea de-a doua mostră.

— Pentru dumneavoastră este simplu, domnule, zâmbi el spre M. Dumneavoastră aveți lista.

Își înșurubă din nou lupa de bijutier și ținu iar piatra în lumină.

De data asta, gândi el, nu încape nicio îndoială: piatra aceasta avea treizeci și două de fațete deasupra și douăzeci și patru dedesubt, și cam douăzeci de carate, dar mai avea un centru de flăcări albastru-alburii, iar infinitatea culorilor reflectate și refractate din profunzimile sale se lansa în ochii lui ca o armată infinită de ace. Cu mâna stângă, ridică o piatră de cuarț și o ținu alături de diamant, în fața lupei. Era o bucată amorfă de materie, lipsită de viață, aproape opacă în comparație cu translucidul diamant, iar culorile curcubeului pe care le văzuse cu câteva minute mai înainte îi apăreau acum grosiere și tulburi.

Bond puse jos bucata de cuarț și se uită iar în inima diamantului. Acum era perfect capabil să înțeleagă pasiunea iscată de diamante de-a lungul veacurilor, iubirea aproape pătimașă pe care au generat-o printre cei care le foloseau, le tăiau sau le vindeau. Este o frumusețe atât de pură, dominatoare, care parcă deține un fel de adevăr, o autoritate divină în fața căreia orice material arată – ca acest cuarț – doar ca țărâna infamă. În aceste câteva minute, Bond înțelese mitul diamantelor, acum știa că niciodată nu va uita ceea ce i s-a relevat brusc în inima acestei pietre.

Puse diamantul înapoi în plicul de hârtie și lăsă lupa de bijutier să-i cadă în palmă. Se uită peste birou, direct în ochii lui M, care-l contemplau.

— Da, spuse el, acum înțeleg.

M se lăsă pe spate în scaun.

— Exact asta a vrut să spună Jacoby când am luat masa de prânz cu el alaltăieri, la Corporația Diamantelor. Mi-a spus că dacă vreau să intru în afaceri cu diamante, trebuie să încerc să înțeleg ce se ascunde în ele. Nu e vorba doar de miliarde implicate sau de moda sentimentală cu inele de logodnă cu briliant și tot restul. Trebuie să înțeleg pasiunea pentru diamante și mi-a arătat ceea ce-ți arăt eu ție acum. Și – M îi zâmbi subțire lui Bond – dacă te mulțumește cu ceva, află că și pe mine m-a păcălit cuarțul de colo.

Bond stătea în picioare tăcut. Nu-i venea să spună nimic.

— Hai să trecem la restul poveștii, spuse M.

Făcu un gest cu mâna spre teancul de plicuri de hârtie din fața lui.

— I-am spus că aș dori să împrumut niște eșantioane. N-a părut să-i deranjeze și mi-au trimis acest lot acasă, azi dimineață.

M consultă lista, deschise un plic și-l împinse spre Bond.

— Te-ai uitat adineauri la cel mai bun – un „albastru-alb fin”.

Arătă spre diamantul cel mare din fața lui Bond.

— Iată aici un „Top Crystal” de zece carate, tăiat stil baghetă, o piatră foarte frumoasă, dar care face doar o jumătate din valoarea celui „albastru-alb”. Vei vedea chiar și o ușoară tentă de galben în el. „Cape”, pe care am să ți-l arăt mai departe, are o nuanță maronie – zice Jacoby –, dar al naibii să fiu dacă o văd. Mă îndoiesc că poate s-o vadă altcineva în afară de experți.

Bond se supuse, ridică „Top Crystal” și în următorul sfert de oră M îl trecu prin întregul șir de diamante, printr-o serie minunată de pietre colorate, roșii ca rubinul, albastre, roz, galbene, verzi și violet. În cele din urmă, M scoase un pachet cu diamante mai mici, toate cu mici defecte, sau puțin impure și de o culoare incertă.

— Diamante industriale. Nu sunt ceea ce am numi „de prima mână”. Se folosesc la mașinile-unelte și la altele. Dar nu te grăbi să le disprețuiești. Numai America a cumpărat anul trecut asemenea diamante în valoare de cinci milioane de lire sterline. Bronsteen mi-a spus că fără asemenea pietre nu s-ar fi reușit străpungerea tunelului St. Gothard. La cealaltă margine a spectrului, dentiștii le folosesc pentru perforarea dinților noștri. Sunt cea mai dură substanță de pe pământ și durează o veșnicie. Diamantele sunt eterne.

M își scoase pipa și începu s-o umple.

— Acum știi la fel de multe lucruri despre diamante ca și mine.

Bond se așeză în scaunul lui și privi vag la plicurile de hârtie și la pietrele strălucitoare împrăștiate pe suprafața de piele a biroului lui M. Se întrebă unde vrea bătrânul să ajungă.

Se auzi sfârâitul chibritului frecat de catranul de pe cutie, iar Bond îl privi pe M tasând tutunul în rezervorul pipei și punând cutia de chibrituri înapoi în buzunar, apoi înclinând scaunul. Era poziția favorită pentru reflecție a lui M.

Bond se uită la ceas. Era unsprezece și jumătate. Se gândi cu plăcere la teancul de dosare din zona de Intrări, toate cu specificația „Strict Secret”, pe care le abandonase bucuros când sunase telefonul roșu și fusese chemat de urgență, cu o oră înainte. Acum îi era foarte clar că dosarele acelea trebuie lăsate.

Îl întrebase pe Șeful de Stat-Major, iar acesta îi spusese:

— Cred că e o nouă misiune. Șeful spune că nu mai primește niciun fel de telefoane înainte de prânz și ți-a aranjat și o întrevedere la Scotland Yard la ora două. Dă-i bătaie, intră.

Își luase haina și intrase în biroul secretarei, unde fu foarte încântat să vadă că aceasta înregistrează un nou dosar, foarte pântecos, pe care scria „Absolut Urgent”.

— La M, spuse el secretarei care-și ridicase privirea. Bill spune că e vorba de o misiune. Deci să nu crezi că vei avea plăcerea să bagi toate astea la mine la Intrări. Din partea mea, poți să le

trimiți prin poștă la *Daily Express*. Îi zâmbi. Nu ai tu un prieten, Lil, pe Sefton Delmer? E o treabă numai bună pentru el, cred eu.

Ea îi aruncă o privire critică:

— Ai cravata strâmbă, spuse ea cu răceală. Și oricum abia îl cunosc.

Se aplecă asupra registrului, iar Bond își continuă drumul pe coridor, gândindu-se ce noroc are cu o secretară atât de frumoasă.

Fotoliul lui M scârțâi, iar Bond se uită peste birou la omul care se bucura de o mare parte din afecțiunea lui și de toată loialitatea și supunerea sa.

Ochii cenușii se uitau la el gânditori. M scoase pipa din gură.

— De cât timp te-ai întors din vacanța aceea din Franța?

— De două săptămâni, domnule.

— A fost distractiv?

— N-a fost rău, domnule, dar m-am plictisit puțin spre sfârșit.

M nu făcu niciun comentariu.

— M-am uitat prin dosarul tău curent. Cu armele ușoare se pare că te ții bine, ești în top. La lupta fără arme ești satisfăcător, iar ultimele examene medicale arată că ești într-adevăr într-o formă bună.

M făcu o pauză.

— Problema este, continuă el fără urmă de emoție, că am o misiune foarte grea pentru tine. Voiam să mă asigur că ești în stare să-ți porți singur de grijă.

— Desigur, domnule.

Bond simțea deja ușoare furnicături și-l încerca un zâmbet.

— Te rog să nu-ți faci nicio idee greșită despre această misiune 007, spuse M cu asprime. Când spun că o să fie foarte grea, exact asta intenționez să spun. Nu fac melodramă cu tine. Există o grămadă de oameni unși cu toate alifiile, cu care încă nu ai avut de-a face, iar unii dintre ei pot fi amestecați în această afacere. Și vorbesc despre unii dintre cei mai eficienți. Deci nu lua în derâdere ezitarea mea de a te băga în toate astea.

— Vă rog să mă iertați, domnule.

— E-n regulă.

M puse pipa jos și se aplecă peste birou, cu mâinile împreunate.

— Eu îți spun toată povestea, iar tu decizi dacă vrei sau nu să iei cazul.

Și M continuă:

— Acum o săptămână, am fost vizitat de cineva de foarte sus de la Trezorerie. Persoana a adus cu sine pe Secretarul Permanent al Consiliului Comercial. Era vorba de diamante. Se pare că majoritatea diamantelor „nestemate” – cum le spun ei – sunt produse pe teritorii controlate de Marea Britanie, iar nouăzeci la sută din toate vânzările de diamante au loc la Londra și sunt efectuate de Compania Diamantelor.

M ridică din umeri.

— Nu mă întreba de ce. Marea Britanie a pus mâna pe această afacere la începutul secolului și am reușit s-o păstrăm până acum, când a devenit uriașă. Cincizeci de milioane de lire sterline pe an. Este cea mai mare contribuție la bugetul țării, așa că atunci când ceva nu merge, guvernul se agită. Și exact asta s-a întâmplat.

M se uită cu blândețe peste masă, la Bond.

— Din Africa ies prin contrabandă cel puțin două milioane de lire sterline, sub formă de diamante. Asta în fiecare an.

— E o sumă mare, spuse Bond. Și care este destinația lor?

— Se spune că ar fi America, spuse M. Și eu cred la fel. Este de departe cea mai mare piață de desfacere pentru diamante. Numai o bandă americană este în stare să pună la punct o operațiune pe o scară atât de mare.

— De ce nu-i opresc companiile miniere?

— Fac tot ce pot, răspunse M. Probabil ai citit în ziare că De Beers a apelat la prietenul nostru Sillitoe, când acesta a plecat de la MI5, iar el se află acum chiar acolo, lucrând cu cei de la securitatea din Africa de Sud. Cred că raportul lui conține fapte destul de grave și mai știu și că a avut multe idei strălucite pentru strângerea lațului, dar Trezoreria și Consiliul Comercial nu sunt foarte mulțumiți. Ei cred că problema e de prea mare anvergură pentru a fi tratată separat de companiile miniere, oricât de puternice ar fi ele, și consideră că au motive foarte întemeiate să treacă la acțiuni oficiale proprii.

— Și în ce ar consta acestea, domnule?

— Chiar acum se află la Londra un pachet mare cu pietre de contrabandă, spuse M, iar ochii îi luciră, privindu-l pe Bond peste birou. Pachetul așteaptă să plece în America, iar Secțiunea

Specială știe cine îl va transporta. Știu și cine va fi cu persoana, pentru supraveghere. Îndată ce Ronie Vallance a dat de problemă – unul din informatorii lui din Soho a scăpat ceva în fața unuia din oamenii lui din „Echipa-fantomă”, cum îi place lui să spună – s-a și dus la Trezorerie. Trezoreria a vorbit cu Consiliul Comercial și apoi amândoi miniștrii respectivi l-au sunat pe primul-ministru, care le-a conferit dreptul de a se folosi de Serviciu.

— De ce nu se ocupă de caz Secțiunea Specială sau MI5? întrebă Bond, gândind că M trebuie să se simtă destul de neplăcut, amestecându-se în treburile altora.

— Evident, puteau să aresteze persoanele intermediare îndată ce primeau pachetul și încercau să iasă din țară, spuse M nerăbdător. Dar asta nu ar fi oprit traficul. Acești oameni nu vorbesc. Și, oricum, ei sunt plevușcă. Probabil că primesc pachetul de la cineva în parc, în două secunde. Singura cale de a ajunge în inima acestei afaceri este să urmărești „conducta” până în America și să vezi unde ajung diamantele. Mi-e teamă că FBI-ul n-o să fie de mare ajutor. Este doar o părticică din lupta lor cu bandele foarte puternice. Și oricum acest trafic nu face niciun rău Statelor Unite în sine. Mai degrabă, dacă stau să mă gândesc bine, cea care pierde este Anglia, iar America este în afara jurisdicției poliției sau a serviciului MI5. Numai Serviciul nostru poate face treaba asta.

— Da, într-adevăr, înțeleg, spuse Bond. Dar avem vreun punct de pornire?

— Ai auzit vreodată de „Casa Diamantelor”?

— Da, domnule, desigur, spuse Bond. Marii bijutieri americani. Pe Strada 46 Vest, la New York și pe Rue du Rivoli, la Paris. Cred că sunt printre cei mai mari, la fel de mari ca și Cartier, Van Cleef și Boucheron. S-au ridicat foarte repede după război.

— Da, ei sunt, confirmă M. Au și la Londra o mică sucursală. Hatton Garden. La expozițiile lunare ale Companiei Diamantelor, erau marii cumpărători, dar în ultimii trei ani au cumpărat tot mai puțin. Și asta deși, cum ai observat și tu, vând din ce în ce mai multe bijuterii. Probabil că iau diamantele de undeva, nu? Trezoreria este cea care ne-a semnalat numele firmei respective, la întâlnirea de care ți-am pomenit. N-au putut însă găsi nimic împotriva lor. Aici și-au trimis pe unul din cei mai importanți oameni ai lor. Mi se pare ciudat, pentru că afacerile

lor aici sunt foarte slabe. Un anume Rufus B. Saye. Nu se știe nimic despre el. la masa de prânz în fiecare zi la Clubul American din Piccadilly. Joacă golf la Sunningdale. Nu bea, nu fumează. Locuiește la Savoy. Cetățean model.

Și M ridică din umeri.

— Dar afacerile cu diamante sunt niște afaceri foarte bine reglate, un soi de afaceri de familie. Impresia generală este că această Casă a Diamantelor are ceva ciudat. Dar nimic mai mult.

Bond decise că e cazul să pună întrebarea de o sută de puncte.

— Și unde intervin eu, domnule, în această poveste? întrebă el, privind direct în ochii lui M, peste birou.

— Ai o întâlnire cu Vallance la Scotland Yard, la – și M se uită la ceas – puțin peste o oră. El te va informa ce și cum. Vor să ridice comisionarul noaptea asta și să te împingă pe „conductă” pe tine în locul lui.

Degetele lui Bond se curbară ușor pe brațul fotoliului.

— Și apoi?

— Și apoi, spuse M foarte firesc, vei face, evident, trafic cu diamante în America. Cel puțin, asta e ideea. Ce zici de asta?

• Capitolul III

GHEAȚĂ FIERBINTE

James Bond închise în urma lui ușa de la biroul lui M. Zâmbi cald ochilor frumoși ai lui Miss Moneypenny și traversă încăperea, în drum spre biroul Șefului de Stat-Major.

Șeful de Stat-Major, un bărbat suplu, fire relaxată, cam de vârsta lui Bond, puse pe masă stiloul și se lăsă pe spătarul scaunului. Se uită cum Bond întinde automat mâna după cutia metalică cu țigarete, ținută în buzunarul de la spate, și se îndreaptă spre fereastra deschisă, să privească în jos, spre Regent's Park.

În mișcările lui Bond era o deliberare evidentă, răspuns clar la întrebarea nerostită a Șefului de Stat-Major.

— Deci ai acceptat.

Bond se întoarse.

— Da, răspunse el, aprinzând o țigară. Dar spune-mi, Bill, de ce e bătrânul atât de îngrijorat de misiunea asta? S-a uitat și pe rezultatele ultimelor teste medicale ale mele. Ce-l supără? Doar nu e o misiune dincolo de Cortina de Fier. America e o țară civilizată. Mă rog, mai mult sau mai puțin. Ce-l roade pe bătrân?

Era de datoria Șefului de Stat-Major să știe mai tot ce se întâmplă în mintea lui M. Propria lui țigară se stinsese demult, iar el o reaprinse și aruncă chibritul ars peste umărul stâng. Se uită să vadă dacă într-adevăr căzuse în coșul cu ciorne. Da, nimerise bine. Îi zâmbi lui Bond.

— Vezi ce înseamnă, exercițiile continui? spuse el. Nu sunt prea multe lucruri care-l îngrijorează cu adevărat pe M, James, o știi și tu, o știe toată lumea din Serviciu. Evident e vorba de SMERȘ. Apoi spărgătorii aceia nemți de coduri și, desigur, cercul chinezesc al opiului – mai precis, puterea mondială căpătată de acesta. Autoritatea Mafiei. Și nu în ultimul rând, bandele americane. E vorba de cele mari. Iar afacerea asta cu diamante pare să ducă – nu, sigur duce – la o confruntare directă cu aceste bande pe care nu vrea să le irite. Are și așa destule pe cap și fără ei. Asta e tot. De asta e îngrijorat de misiunea ta.

— Ce au extraordinar gangsterii ăștia americani? Nimic, protestă Bond. Nici măcar nu sunt americani. Majoritatea sunt italieni, cu cămăși cu monogramă, care-și pierd ziua mâncând spaghetti și perișoare și parfumându-se ca niște drogherii.

— Asta s-o crezi tu, i-o tăie Șeful de Stat-Major. Necazul e că doar ăștia se văd. Există unii mai buni, în spatele lor, iar în spatele acestora unii și mai tari. Uită-te la narcotice. Zece milioane de dependenți. De unde crezi că obțin drogurile? Uită-te la jocurile de noroc – și mă refer la cele legale. Două sute cincizeci de milioane de dolari sunt lăsați anual la Las Vegas. Apoi mai sunt jocurile acoperite din Miami și Chicago și din alte orașe. Toate proprietăți ale acestor bande sau ale apropiaților lor. Acum câțiva ani, Buggsy Siegel a primit un glonț în ceafă pentru că a vrut o parte prea mare din câștigurile de la Las Vegas. Și te asigur că era unul dintre cei mai tari. Aici e vorba de afaceri foarte serioase. Tu știai că jocurile de noroc sunt cea mai mare afacere din America? Aduc mai mulți bani decât industria siderurgică și decât cea de construcții de mașini. Și au al dracului de multă grijă să meargă totul ca pe roate. Dacă nu mă crezi, îți dau un exemplar din Raportul Kefauver. Uită-te și la diamantele noastre. Șase milioane de dolari pe an sunt o sumă frumușică și pot paria pe ce vrei tu că e o afacere bine protejată.

Șeful de Stat-Major făcu o pauză. Se uită neliniștit, în sus, la personajul înalt în costum bleumarin, la ochii încăpățânați de pe figura bronzată, prelungă.

— Poate că n-ai citit raportul FBI cu privire la delincvență de anul acesta. E foarte interesant. Treizeci și patru de crime în fiecare zi. În ultimii douăzeci de ani, aproape o sută cincizeci de mii de americani au murit asasinați.

Bond se uita la el neîncrezător.

— La dracu', e un fapt. Pune mâna pe rapoarte și convinge-te și singur. De asta vrea M să fii în formă maximă înainte să te bage pe țeavă. Înțelegi? O să te lovești de bandele astea. Și ești singur-singurel. Satisfăcut?

Figura lui Bond se relaxă.

— Haide, Bill, spuse el. Dacă asta e tot fac cinste cu un prânz. Oricum e rândul meu și am chef să sărbătoresc ceva. Am scăpat de hârțoage pe vara asta! Te duc la Scotts și o să luăm un crab

umplut și o sticlă de Black Velvet. Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Credeam că misiunea asta e periculoasă.

— Dracu' să te înțeleagă!

Șeful de Stat-Major lăsă deoparte toate presimțirile, aceleași cu ale Șefului cel mare, și-l urmă pe Bond afară din birou, trântind ușa cu o forță deloc necesară.

Mai târziu, punctual, la două fix, Bond strângea mâna unui tip spilcuit, cu ochi pătrunzători, în biroul de modă veche care ascundea mai multe secrete decât oricare alt birou de la Scotland Yard.

Bond se împrietenise cu comisarul adjunct Vallance cu ocazia operațiunii Moonraker, așa că nu avea rost să piardă timpul cu politețuri.

Vallance îi împinse peste birou câteva fotografii de identificate de uz intern la Scotland Yard. Acestea reprezentau un tânăr cu păr negru, arătos, cu o față netedă, de pe care zâmbeau doi ochi inocenți.

— Acesta este omul, spuse Vallance. Destul de apropiat de aspectul tău ca să păcălească pe cineva căruia i-a fost descris. Peter Franks. Tip arătos, de familie bună. A făcut o școală publică și tot restul. Apoi a luat-o pe căi greșite și așa a rămas. Linia lui de afaceri este jefuirea conacelor de țară. Se pare că tot el a fost și la ducele de Windsor, la Sunningdale, acum câțiva ani. L-am prins o dată sau de două ori, dar nu am avut destule dovezi. Acum e cât se poate de liber. S-a dat la fund. Adesea se dau la fund când intră într-o chestie despre care nu știu mare lucru. Am în Soho două sau trei fete sub acoperire, iar el e interesat de una dintre ele. Ciudat, și ea pare să țină la el și crede că-l poate aduce pe calea cea bună. Dar are o misiune și când el i-a spus ce are de făcut, absolut într-o doară, de parcă nici măcar nu ar fi fost un secret, ea ne-a pasat informația.

Bond înclină din cap.

— Escrocii de meserie nu iau niciodată de bune afirmațiile celorlalți. Pariez că nu i-ar fi vorbit despre casele pe care le-a călcat.

— În niciun caz, fu de acord Vallance. Dacă scăpa ceva, îl închideam de multă vreme. Oricum, se pare că a fost contactat de un prieten al unui prieten și a fost de acord să treacă în America un pachet pentru suma de cinci mii de dolari. Plata la livrare. Fata mea l-a întrebat dacă e vorba de droguri. El a râs și

a spus: „nu, mult mai bine: gheață fierbinte”. Dacă are diamantele?! Nu. Misiunea lui este să-și contacteze „gardianul”, o fată care se numește Case, mâine la ora cinci, la Trafalgar Palace, în camera ei. O să-i spună ce să facă și o să plece cu el.

Vallance se ridică și începu să măsoare camera cu pasul, în fața unor minunate bancnote false de cinci lire, expuse cu artă pe peretele opus ferestrelor.

— În general, acești traficanți merg în perechi, atunci când e vorba de marfă serioasă. Cărăușul nu e niciodată o persoană pe deplin de încredere, iar persoanele de la capătul celălalt au nevoie întotdeauna de un martor, dacă se întâmplă ceva neplăcut la vamă. Asta ca barosanii să nu fie prinși pe picior greșit în caz că persoana de transport vorbește.

Marfă serioasă. Intermediari. Vamă. Gărzi. Bond își stinse țigara în scrumiera de pe biroul lui Vallance. Luase atât de des parte la acest ritual, în primii lui ani în Serviciu – prin Strassbourg, în Germania, prin Niegoreloye în Rusia, prin Simplon, sau peste Pirinei. Tensiune. Gura uscată. Unghiile înfipte în palmă. Iar acum, după ce credea că gata, a scăpat de emoții, iată-le revenite.

— Da, înțeleg, spuse Bond, îndepărtând amintirile. Dar cum stăm cu imaginea de ansamblu? Ai vreo idee? Din ce fel de operațiune face parte Franks?

— Diamantele provin cu certitudine din Africa, spuse Vallance, privind în gol. Probabil că nu din minele Uniunii. Mult mai probabil este o mare scurgere de la minele din Sierra Leone, unde se ocupă de problemă prietenul nostru Sillitoe. Apoi pietrele trec prin Liberia sau, mai plauzibil, prin Guineea Franceză și de acolo probabil în Franța. De vreme ce pachetul ăsta trece prin Londra, credem că și Londra face parte din filieră, din „conductă”.

Vallance se opri din plimbare și se întoarse cu fața spre Bond.

— Știm că pachetul are drept destinație America, iar ce se va întâmpla cu el acolo este de domeniul evidenței. E clar că nu vor încerca să economisească bani pe tăiat, așa că diamantele intră într-o cinstită afacere cu diamante și sunt tăiate și puse în vânzare ca orice altă piatră prețioasă. Vallance făcu o pauză. Sper că nu te superi dacă-ți voi da un sfat.

— Nu fi ridicol!

— Ei bine, spuse Vallance, în toate aceste lucruri, veriga slabă este plata către subordonați. Cum i se vor plăti cei cinci mii de dolari lui Peter Franks? Cine îi va plăti? Iar dacă-și îndeplinește cu succes misiunea, va mai fi folosit? Dacă aș fi în locul tău, aceste puncte le-aș ataca. Concentrează-te asupra intermediarului care face plata și încearcă să urci mai departe pe „filieră” spre șefii cei mari. Dacă te plac, n-o să-ți fie greu. Nu se găsesc comisionari buni pe toate drumurile și chiar și indivizii de sus din schemă sunt foarte interesați de oameni noi.

— Da, spuse Bond, gânditor. Ce spui are noimă. Problema principală va fi trecerea de primul contact în America. Să sperăm că n-o să se ducă totul de râpă la vama de la Idlewild. Ar fi caraghios să mă detecteze inspectoscopul. Cred însă că femeia aceea, Case, s-a gândit cum să transporte marfa. Care este primul pas? Cum o să mă substitui lui Peter Franks?

Vallance își reluă plimbarea dus-întors prin fața lirelor false.

— Cred că n-ar trebui să fie o problemă, spuse el. Îl ridicăm pe Franks în seara asta și-l ținem la păstrare pentru tentativă de ocolire a vămii. Vallance zâmbi scurt. Mi-e teamă că astfel se va distruge și o frumoasă prietenie cu fata mea, dar astea sunt riscurile meseriei. Apoi trebuie să ai o întâlnire cu domnișoara Case.

— Știe ceva despre Franks?

— Doar descrierea și numele, spuse Vallance. Așa credem, cel puțin. Cred că nu-l cunoaște nici pe cel care l-a contactat. Peste tot, intermediari. Toți își fac treaba perfect izolați de restul. Dacă apare pe undeva vreo fisură, nu se pierde mare lucru.

— Știm ceva despre femeie?

— Doar detaliile din pașaport. Cetățeană americană. Douăzeci și șapte de ani, născută la San Francisco. Blondă, ochi albaștri, înălțimea un metru șaizeci și opt. Profesiunea: femeie singură. A venit aici de peste zece ori în ultimii trei ani. S-ar putea să fi venit de mai multe ori, sub alte nume. Trage întotdeauna la Trafalgar Palace. Detectivul hotelului spune că nu pare să iasă prea mult. Are puțini vizitatori. Nu stă niciodată mai mult de două săptămâni. Nu atrage niciodată atenția. Asta e tot. Nu uita că va trebui să ai o poveste a vieții foarte plauzibilă când te întâlnești cu ea. De ce faci treaba asta și tot restul.

— Voi avea grijă.

— Pot să te mai ajut cu ceva?

Bond reflectă o clipă. După părerea lui, restul cădea strict pe umerii săi. O dată intrat pe filieră, trebuia să se bazeze pe improvizație. Apoi își aminti de firma de bijuterii.

— Dar cum e cu Casa asta a Diamantelor, de care se preocupă atât de mult Trezoreria? Mi se pare că e o chestie cu bătaie lungă. Ceva despre ei?

— Sincer să fiu, nu mi-am bătut capul cu ei.

În vocea lui Vallance se simțea un iz de vinovăție.

— L-am verificat pe numitul Saye, dar e cât se poate de șters, nu știu nimic despre el, cu excepția datelor din pașaport. American, patruzeci și cinci de ani, negustor de diamante. Și așa mai departe. Merge foarte des la Paris. De fapt, în ultimii trei ani a fost acolo în fiecare lună. Probabil are acolo o iubită. Să-ți spun ceva: ce-ar fi să te duci acolo și să arunci o privire locului și persoanei? Nu poți ști niciodată…

— Și cum fac asta, mă rog frumos? întrebă Bond, plin de îndoială.

Vallance nu răspunse. Apăsă un buton al uriașului interfon de pe birou.

— Da, domnule? răspunse o voce metalică.

— Trimite-l de urgență pe Dankwaerts, te rog, domnișoară sergent. Și pe Lobiniere. Și fă-mi legătura telefonică la Casa Diamantelor. Negustori de pietre prețioase, adresa în Hatton Garden. Cere cu domnul Saye.

Vallance se duse la fereastră și privi spre Tamisa. Scoase din buzunarul vestei o brichetă și o aprinse absent. Se auzi o bătaie în ușă. Secretara băgă capul înăuntru:

— Domnule, sergentul Dankwaerts.

— Să intre, spuse Vallance. Și ține-l pe Lobiniere acolo până ce îl chem eu.

Secretara deschise larg ușa și înăuntru își făcu apariția un personaj banal, cu haine absolut oarecare, un anonim perfect. Omul avea păr rar și o înfățișare palidă. Iradia bunătate și plăcerea studiului. Ar fi putut fi foarte bine un funcționar important la vreo mare firmă.

— Bună ziua, domnule sergent, spuse Vallance. Dumnealui este comandorul Bond, de la Ministerul Apărării.

Sergentul zâmbi politicos.

— Te rog să-l duci pe domnul comandor Bond la Casa Diamantelor, din Hatton Garden. El va fi „sergentul James” din

dispozitivul dumitale. Crezi că diamantele legate de afacerea aceea din Ascot sunt în drum spre Argentina, via America. Îi vei spune acest lucru domnului Saye, șeful de acolo. Îl vei întreba pe domnul Saye dacă este cumva posibil să fi auzit vreo veste de la celălalt capăt al drumului. Poate o fi aflat ceva biroul dumnealui din New York. Totul va decurge foarte cuminte și politicos. Dar uită-te direct în ochii lui și presează-l cât poți mai mult, fără însă a-i da prilejul să depună vreo plângere. Apoi cere-ți scuze și uită de toată afacerea. E-n regulă? Ai vreo întrebare?

— Nu, domnule, spuse sergentul Dankwaerts, apatic.

Vallance vorbi îndată după aceea în interfon. În pragul ușii apăru un om pământiu, în haine extrem de bine alese ca să nu atragă atenția, care purta o geantă diplomat mică. Omul rămase în prag.

— Bună ziua, domnule sergent. Vino și uită-te puțin la acest prieten al meu.

Sergentul intră și se apropie de Bond, pe care îl întoarse politicos spre lumină. Doi ochi foarte inteligenți și foarte negri îl examinară un minut întreg. Apoi omul se depărtă.

— Nu pot garanta cicatricea mai mult de șase ore, domnule, spuse el. Nu în căldura asta. Dar restul este în regulă. Cine ar trebui să fie, domnule?

— Trebuie să fie sergentul James, membru al echipei sergentului Dankwaerts.

Vallance se uită la ceas.

— Doar pentru trei ore. Se poate?

— Da, domnule, desigur. Să încep?

La confirmarea lui Vallance, polițistul îl conduse pe Bond pe un scaun de lângă fereastră, puse mica geantă pe podea, lângă scaun, și îngenunche lângă ea. Deschise geanta. Timp de zece minute, degetele lui îndemânatice se ocupară de figura și părul lui Bond.

Bond se resemnă și ascultă discuția lui Vallance cu Casa Diamantelor.

— Nu mai devreme de trei și jumătate! În acest caz, doriți să-i spuneți domnului Saye că doi oameni de-ai mei îl vor suna la ora trei și treizeci fix? Da, mi-e teamă că este ceva important. Evident, doar o formalitate. O anchetă de rutină. Nu vreau să-i răpesc domnului Saye mai mult de zece minute din prețiosul său

timp. Mulțumesc mult. Da. Comisar adjunct Vallance. Corect, de la Scotland Yard. Da, mulțumesc. Bună ziua.

Vallance puse receptorul în furcă și se întoarse spre Bond.

— Secretara spune că Saye nu se întoarce mai devreme de trei și treizeci. Vă sugerez să fiți acolo la trei și cincisprezece. Nu strică niciodată să arunci o privire preliminară. Întotdeauna e bine să-ți prinzi omul pe picior greșit. Cum merge?

Sergentul Lobiniere puse în fața lui Bond o mică oglindă de buzunar.

O idee de alb la tâmple. Cicatricea dispăruse. Puțin aer de savant adăugat la colțul ochilor și al gurii. Sub pomeți, umbră delicată. Nimic să arăți cu degetul, dar totul ducea spre o persoană care sigur nu era James Bond.

• Capitolul IV

CE SE ÎNTÂMPLĂ AICI?

În mașina de patrulă, sergentul Dankwaerts era pierdut în propriile gânduri. Merseră în tăcere de-a lungul Strand-ului, apoi făcură la stânga pe Hatton Garden. Mașina trase în fața portalului alb, curat, al Clubului Londonez al Diamantelor.

Bond își urmă însoțitorul pe trotuar către o ușă cu o placă de alamă foarte bine lustruită pe care scria: „Casa Diamantelor". Iar mai jos: „Rufus B. Saye. Vicepreședinte pentru Europa". Sergentul Dankwaerts sună la sonerie și o fată, evreică, simpatică foc, le deschise ușa și-i conduse prin holul greu de covoare până într-o cameră de așteptare cu lambriuri de lemn.

— Îl aștept pe domnul Saye dintr-un moment în altul, spuse ea indiferentă și ieși, închizând ușa.

Camera de așteptare era luxoasă și, mulțumită unui foc de lemne, cu totul nepotrivit cu vremea, care ardea în căminul în stil Adam, era o căldură tropicală. În centru, pe un covor roșu-închis, se găsea o masă circulară de trandafir, de tip Sheraton, cu șase fotolii asortate, pe care Bond le evalua rapid la cel puțin o mie de lire. Pe masă se aflau ultimele reviste și câteva exemplare din *Diamond News*, editată la Kimberley. Ochii lui Dankwaerts străluciră la vederea acestor reviste. Se așeză și începu să răsfoiască numărul pe iunie.

Pe fiecare dintre cei patru pereți se afla câte un tablou uriaș, reprezentând o floare, într-un cadru auriu. Ceva aproape tridimensional la aceste picturi atrase atenția lui Bond. Se apropie să examineze una dintre ele.

Nu era o pictură, ci un aranjament stilizat de flori proaspăt culese, puse în spatele paharului în nișe căptușite cu catifea de culoarea cuprului. Celelalte erau la fel, iar cele patru vaze Waterford în care se aflau florile se asortau perfect.

În cameră era liniște, cu excepția ticăitului hipnotic al unui ceas de perete scăldat în lumina soarelui și a murmurului în surdină al vocilor din spatele ușii opuse intrării. Urmă un mic

clic, ușa se deschise puțin, iar o voce cu un puternic accent străin spuse volubil:

— Dară domnule Grunspan, de ce să fiți atât de dur? Treebuie să trăiască toată lumea. Fă spun că piatra asta menunata m-a costat dzece mii lire. Dzece mii! Nu mă creteți? Dar jur. Pe cufânt de onor.

Urmă o pauză negativă, iar vocea făcu o ultimă tentativă:

— Mai mult decât atât! Pun pariu cu tine pe cinci lire!

Urmă un hohot de râs.

— Willy, ești un adevărat jucător, se auzi o voce cu accent american. Dar aici nu dăm cu zarul. Mi-ar face plăcere să te ajut, dar piatra nu merită mai mult de nouă mii, iar eu pot să mai adaug o sută, așa, că te cunosc. Acum du-te și gândește-te la oferta mea. Nu găsești una mai bună în tot Wall Street-ul.

Ușa se deschise și un om de afaceri american, cu *pince-nez* și o gură bine strânsă făcu loc unui evreu cu aspect de om hărțuit cu un trandafir mare la butonieră. Se arătară surprinși să vadă că cineva așteaptă acolo și cu un „scuzați” neadresat nimănui, americanul aproape că-și goni companionul de-a lungul camerei și apoi în hol. Ușa se închise în urma lor.

Dankwaerts se uită la Bond și-i făcu cu ochiul.

— Iată lumea afacerilor cu diamante, în esența ei, spuse el. Acela era Willy Behrens, unul dintre cei mai cunoscuți brokeri din Wall Street. Bănuiesc că celălalt e specialistul în achiziții al lui Saye.

Se întoarse la revista lui, iar Bond, rezistând impulsului de a-și aprinde o țigară, se întoarse la examinarea „picturilor” florale.

Brusc, liniștea grea, de camera izolată, fu risipită de ceva ca un ceas cu cuc. Simultan, un butuc căzu în foc, ceasul scăldat în soare de pe perete sună trecerea jumătății de oră, iar ușa se deschise brusc și intră un om mare, oacheș, care din doi pași ajunse în mijlocul camerei și aruncă priviri vulturești în toate colțurile.

— Mă numesc Saye, spuse el tăios. Ce se întâmplă aici? Ce vreți?

Ușa rămăsese deschisă în urma lui. Sergentul Dankwaerts se ridică în picioare și se îndreptă politicos, dar ferm, spre ușă, ocolindu-l pe Saye. Închise ușa și apoi se întoarse și el în mijlocul camerei.

— Sunt sergentul Dankwaerts, de la Secția Specială a Scotland Yard-ului, spuse el cu o voce pașnică. Iar acesta este – și făcu un gest spre Bond – sergentul James. Fac o anchetă de rutină cu privire la niște diamante furate. Domnul comisar adjunct consideră – vocea lui Dankwaerts era numai miere – că dumneavoastră ați putea să ne ajutați.

— Da? spuse Saye, privind disprețuitor la cei doi marțafoi prost plătiți care îndrăzneau să-i risipească prețiosul timp. Continuați.

În timp ce sergentul Dankwaerts, cu un ton care în mintea unui infractor ar fi sunat alarmant, și consultând din când în când un carnet negru, își recita povestea împănată cu „ne-a parvenit informația”, Bond îl examină fără jenă pe domnul Saye. Acesta însă nu părea impresionat nici de amenințările voalate din litania lui Dankwaerts, nici de privirile lui Bond.

Domnul Saye era un om masiv, în același timp îndesat, solid, un bloc de cuarț. Avea o față pătrățoasă, ale cărei unghiuri ascuțite erau accentuate de părul scurt, negru, sârmos, tăiat *en brosse* și fără favoriți. Avea sprâncene negre și drepte și sub ele doi ochi negri foarte liniștiți. Era perfect ras, iar buzele îi erau subțiri și drepte. Bărbia pătrată era scoasă în evidență de mușchii care se umflau la articulațiile maxilarului. Purta un costum larg, o cămașă albă și o cravată neagră, subțire aproape cât un șiret, prinsă cu un ac de cravată care reprezenta o suliță. Mâinile lungi atârnau relaxate de-a lungul corpului și se terminau cu două labe mari, acum ușor curbate spre interior, foarte păroase. Picioarele mari, în niște pantofi scumpi, păreau să necesite numărul 45-46.

Bond îl analiză și trase concluzia că e vorba de un om tare, capabil să reziste unor presiuni serioase, și care ieșise învingător din multe lecții de viață.

— … iar acestea sunt pietrele de care suntem interesați în mod deosebit, încheie sergentul Dankwaerts.

Citea din carnetul lui negru.

— Un Wesselton de douăzeci de carate. Două diamante albastru-alb, cam de zece carate fiecare. Un Galben-Premier de treizeci de carate, un Top Cape de cincisprezece carate și două Cape Union, tot de cincisprezece carate.

Făcu o pauză și ridică privirea din carnet, privind direct în ochii negri și duri ai lui Saye.

— V-au trecut vreodată aceste diamante prin mână, domnule Saye, sau au ajuns cumva la firma dumneavoastră din New York? întrebă el calm.

— Nu, spuse domnul Saye direct. Nu au trecut. Se întoarse spre ușă și o deschise. Iar acum, bună ziua, domnilor.

Fără să se mai sinchisească de ei, ieși hotărât din cameră și-i auziră pașii urcând rapid niște trepte. O ușă se deschise și se închise trântită, iar apoi se lăsă liniștea.

Netulburat, sergentul Dankwaerts își introduse carnetul în buzunarul hainei, își luă pălăria și ieși în hol, apoi în stradă.

Bond îl urmă.

Intrară în mașina de patrulare, iar Bond îi dădu adresa apartamentului lui din Kings Road. Porniră, iar sergentul Dankwaerts renunță la figura lui oficială. Se întoarse amuzat spre Bond:

— M-am distrat, sincer să fiu, spuse el vesel. Nu întâlnești atât de des un asemenea personaj frust. Ați obținut ce ați dorit, domnule?

Bond ridică din umeri.

— Ca să-ți spun sincer, domnule sergent, nu prea știu ce-mi doream. Dar mă bucur că am apucat să-i arunc o privire domnului Rufus B. Saye. Un tip ciudat. Nu se prea potrivește cu ideea mea de negustor de diamante.

Sergentul Dankwaerts chicoti.

— Nici nu este negustor de diamante, domnule. Dacă e așa ceva, eu îmi mănânc pălăria.

— De unde știi?

— Când i-am citit lista de pietre furate, zâmbi fericit sergentul Dankwaerts, am menționat un Galben-Premier și două Cape Union.

— Da, și?

— Asemenea pietre nici nu există, domnule.

• Capitolul V

„FEUILLES MORTES”

Bond simți că liftierul se uita insistent la el, în timp ce străbătea lungul coridor tăcut spre camera cu numărul 350 care se afla tocmai în capăt. Dar nu fu surprins. Știa că în acest hotel se comit mai multe găinării decât în oricare alt hotel mare din Londra. Vallance îi arătase odată marea hartă lunară cu distribuirea delictelor în Londra. În jurul lui Trafalgar Square erau o mulțime de mici fanioane.

— Băieții de la camera hărților au multă bătaie de cap, spusese el. În fiecare lună, colțul ăsta e atât de găurit încât trebuie să pună hârtie nouă ca să poată înfige acele lunii următoare.

Bond se apropia de capătul coridorului unde se auzea o piesă mai mult tristă, cântată la pian. Ajuns la ușa camerei 350, își dădu seama că muzica vine dinăuntru. Recunoscu piesa: „Feuilles Mortes”. Bătu la ușă.

— Intră, se auzi o voce dinăuntru.

Portarul din hol telefonase, probabil, căci vocea suna de parcă exact pe el îl aștepta.

Bond intră în micul salon și închise ușa în urma lui.

— Încui-o, se auzi iar vocea.

Vocea venea din dormitor.

Bond se execută și traversă salonașul, ajungând în fața ușii dormitorului. Trecând pe lângă picupul portabil, pianistul necunoscut începu să cânte „La Ronde”.

Stătea așezată călare pe un scaun, în fața mesei de toaletă, pe jumătate dezbrăcată, privind într-o oglindă triplă. Brațele ei dezvelite se odihneau pe spătarul scaunului, iar bărbia i se sprijinea pe antebrațe. Avea spatele arcuit, iar capul și umerii trădau aroganță. Linia neagră a sutienului, care-i traversa spatele gol, lenjeria dantelată strânsă pe corp și picioarele așezate lasciv biciuiră pe loc simțurile lui Bond.

Fata ridică ochii de la propria figură și-l inspectă prin oglindă, scurt și cu răceală.

— Înțeleg că ești noul ajutor, spuse ea cu o voce joasă, mai degrabă scorțoasă, care nu promitea nimic. Ia loc și ascultă muzica. Cel mai bun disc cu asemenea muzică scos vreodată.

Bond fu amuzat. Supus, făcu cei câțiva pași până la un fotoliu adânc, îl mișcă puțin ca s-o poată vedea pe fată prin ușă, și se așeză.

— Te deranjează dacă fumez? întrebă el, scoțând cutia cu țigarete și punându-și una între buze.

— Dacă vrei să mori în stilul ăsta…

Domnișoara Case reluă contemplarea liniștită a feței proprii, în vreme ce pianistul ataca „J'attendrai". Era ultima piesă de pe fața aceea a discului. Muzica se opri.

Indiferentă, își ridică șoldurile de pe scaun și apoi se ridică în picioare. Întoarse pe jumătate capul, iar părul blond care-i cădea greu pe ceafă se undui o clipă o dată cu mișcarea și trimise reflexe aurii.

— Dacă-ți place, întoarce-l, spuse ea nepăsătoare. Vin într-o clipă.

Și dispăru.

Bond se duse la picup și ridică discul. Era George Feyer, acompaniat de o secțiune ritmică. Se uită la număr și-l memoră. Era Vox 500. Examină cealaltă față și trecu peste „La Vie en Rose", care-i stârnea prea multe amintiri, punând acul pe începutul piesei „Avril au Portugal".

Înainte să plece de lângă picup, ridică pe nesimțite sugativa de sub el și o ținu în lumina lămpii de pe *secretaire*. Pe sugativă nu exista nicio urmă de cerneală. Ridică din umeri și strecură înapoi sugativa, întorcându-se la fotoliul lui.

Se gândi că muzica se potrivește cu fata. Toate piesele păreau să-i aparțină. Nu era de mirare că era discul ei favorit. Conținea exact sexualitatea ei îndrăzneață, sunetul aspru al stilului ei de abordare a oamenilor și privirea usturătoare aruncată lui prin oglindă.

Bond nu avusese în minte nicio idee preconceptă despre domnișoara Case, care urma să-i fie umbră în drumul spre America. Considerase doar că urma să fie o femeie dură, cu privirea aspră, o femeie tare care „o luase pe căi greșite" și al cărei corp nu mai prezenta niciun interes pentru banda cu care lucra. Fata asta, e drept, era dură, era puternică, dar oricare ar

fi fost istoria trupului ei, în mod sigur sub pielea aceea pulsa o viață clocotitoare.

Oare cum se mai numește? Bond se ridică iarăși și merse la picup. Pe marginea acestuia era lipită o etichetă Pan American, pe care scria „Miss T. Case”. T? Bond se întoarse la fotoliu și începu să caute: Teresa? Tess? Thelma? Trudy? Tilly? Nu, nu se potrivea. Și nici Trixie, sau Tony, sau Tommy.

Încă rumega problema, când fata apăru în cadrul ușii, pe tăcute, cu un umăr rezemat de cadru și cu capul înclinat cochet. Se uita la el gânditoare.

Bond se ridică în picioare cu o lipsă de grabă studiată și-i răspunse privirii.

Era complet îmbrăcată, cu excepția pălăriei, o pălărie neagră, pe care o ținea în mâna liberă. Purta un taior pus peste o cămașă oliv încheiată până la gât, ciorapi negri de nailon, pantofi din piele de crocodil, cu bot lat, vădit foarte scumpi. La una din încheieturi avea un ceas mic, cu o curea subțire, neagră, iar la cealaltă un lanț greu de aur. Pe al treilea deget al mâinii drepte îi strălucea un diamant tăiat în formă de baghetă, iar în urechea dreaptă o perlă încastrată într-un fel de plasă de aur, în frumoasă potrivire cu părul blond care cădea pe lângă ureche.

Era foarte frumoasă, dezinvoltă, ca și cum ar fi ținut să-și placă ei și numai ei, fără să se sinchisească de privirile bărbaților și de părerile lor. Parcă ar fi spus, cu ochii aceia mari de sub sprâncenele subțiri: „Puiule, sigur că poți să-ți încerci șansa. Dar ai face bine să nu te faci de rușine.”

Ochii înșiși aveau acea rară capacitate cameleonică, pe care o găsești și la unele pietre prețioase, care-și schimbă culoarea o dată cu poziția față de lumină. Culoarea ochilor fetei părea să varieze între cenușiu-deschis și un cenușiu-albastru-închis.

Pielea era ușor bronzată. Niciun fel de machiaj, doar buzele rujate într-un roșu-închis, buze pline, moi și puțin arcuite în ceea ce se numește „gură păcătoasă”. Dar nu foarte des păcătoasă, conchise Bond, dacă e să judeci după ochi, după autoritatea și tensiunea din spatele acestor ochi.

Ochii fetei se uitau inexpresiv în ai lui.

— Deci tu ești Peter Franks, spuse ea, cu voce joasă și senzuală, dar fără pic de condescendență.

— Da, răspunse el. Mă întrebam de unde vine inițiala T.

Ea se gândi o clipă.

— Cred că poți să afli de la recepție, spuse ea. Vine de la Tiffany.

Se duse la picup și opri muzica la mijlocul piesei „Je n'en connais pas la fin". Se întoarse.

— Dar numele meu nu este de domeniul public, adăugă ea cu răceală.

Bond ridică din umeri și se sprijini de pervazul ferestrei, cu picioarele încrucișate.

Nonșalanța lui părea să o irite. Se așeză în fața mesei de corespondență.

— Bun, spuse ea, aproape să izbucnească – iritarea i se simțea în voce – să trecem la afaceri. În primul rând, de ce ai acceptat treaba asta?

— Pentru că a murit cineva.

— Aha…

Se uită la el tăios.

— Mi-au spus că linia ta în afaceri este furtul.

Făcu o pauză.

— Și cum l-ai… Cu sânge rece, sau…?

— La furie. Ne-am bătut.

— Și de asta vrei să te faci dispărut?

— De asta, plus banii.

Fata schimbă subiectul.

— Ai vreun picior de lemn? Dinți falși?

— Nu, totul e autentic.

Ea se încruntă.

— Le-am spus mereu să-mi găsească un om cu un picior de lemn. Și altfel, ai pasiuni, hobby-uri? Ai idee cum o să cari pietrele?

— Nu, spuse Bond. Joc cărți și golf. Dar cred că mânerele de geamantan sau de cufere sunt destul de bune pentru diamante.

— Așa cred și vameșii, răspunse ea sec.

Fata reflectă o clipă. Apoi trase spre ea o hârtie și un creion.

— Ce fel de bile de golf folosești? întrebă ea foarte serios.

— Se numesc Dunlop 65. Și el era la fel de serios. Poate că nu-i o idee rea.

Ea nu comentă afirmația, ci doar scrise tipul bilelor. Ridică apoi privirea.

— Ai pașaport?

— Am, recunoscu Bond. Dar e pe numele meu adevărat.

— Oh, spuse ea, cu o suspiciune reînviată. Și cam ce nume ai?

— James Bond.

Fata pufni.

— Și de ce nu ți-ai ales un Joe Doe?

Ridică din umeri.

— Oricum, cui îi pasă? Poți obține viza americană în două zile? Dar certificatul de vaccinare?

— Nu văd de ce nu, spuse Bond.

Evident, Serviciul Q se va ocupa de toate astea.

— În America sunt curat ca lacrima. Sau cel puțin la Caziere. Evident, sub numele de Bond.

— OK, spuse ea. Acum ascultă povestea pe care s-o servești la Serviciul Imigrație. Te duci în State ca să vizitezi un om numit Tree. Michael Tree. O să stai la hotelul Astor, din New York. Omul e un prieten de-al tău american. Ați făcut războiul împreună.

Fata își îndreptă spatele.

— Pentru știința ta, omul chiar există și chiar o să-ți susțină povestea. Dar nu e cunoscut sub numele de Michael. Prietenii – dacă mai are vreunul, adăugă ea cu amărăciune – îi spun „Umbra”.

Bond zâmbi.

— Nu e deloc amuzant, i-o tăie fata.

Deschise un sertar de la măsuța de corespondență și scoase de acolo un pachet de bancnote de cinci lire, prins cu o bandă de cauciuc. Le răsfiră și scoase cam jumătate din ele, punându-le înapoi în sertar. Restul le rulă, le strânse cu banda de cauciuc și aruncă pachetul spre Bond, aflat în cealaltă parte a camerei. Bond se aplecă și le prinse chiar înainte de a atinge podeaua.

— Ai acolo cam 500 de lire, spuse ea. Tragi la Ritz și dă Serviciului Imigrări adresa respectivă. Fă rost de o valiză folosită, solidă și pune în ea ce-ți trebuie pentru o vacanță de golf. Ia-ți și bețele de golf. Nu ieși în evidență în niciun fel. Iei un Monarch BOAC spre New York. Joi seara. Primul lucru pe care-l faci mâine dimineață e să cumperi biletul. Ambasada nu dă viza dacă nu ai biletul. Vine să te ia mașina de la Ritz, la șase treizeci, joi seara. Șoferul îți va da bilele de golf. Le pui în geanta ta. Și, se uită ea în ochii lui, să nu crezi că o să poți face afaceri în domeniu de unul singur. Șoferul o să stea cu tine până ce

bagajul va fi trimis la avion, iar eu mă voi afla tot la aeroportul din Londra. Deci, fără șmecherii. Ne-am înțeles?

Bond ridică din umeri.

— Ce-aș putea să fac cu asemenea marfă? spuse el nepăsător. Prea mare pentru mine. Și ce se întâmplă la capătul celălalt?

— Alt șofer te va aștepta la ieșirea din vamă. El o să-ți spună ce ai de făcut. Acum fii atent, accentuă ea, dacă se întâmplă ceva la vamă, fie aici, fie acolo, nu știi nimic, înțelegi? Nu știi cum au ajuns bilele în buzunarul tău. Orice te-ar întreba ei, o ții pe-a ta. Fă pe prostul. Eu o să te supraveghez. Și probabil că nu numai eu. Asta, totuși, n-am de unde s-o știu. Dacă te închid în America, ceri să vorbești cu consulul britanic și continui să pui întrebări. Nu vei obține de la noi niciun fel de ajutor. Doar pentru asta te plătim, nu?

— Cinstit, spuse Bond. Singura persoană pe care o pot băga la apă ești tu. Se uită la ea apreciativ. Și nu mi-aș dori ca asta să se întâmple.

— Mulțam, spuse ea disprețuitor. Nu știi nimic despre mine. Nu-ți face probleme în ce mă privește, prietene. Pot să-mi port singură de grijă.

Se ridică și veni la el.

— Nu mă mai trata ca pe o fetiță, spuse ea tăios. Suntem băgați în aceeași treabă. Și chiar pot să-mi port de grijă. O să fii surprins...

Bond se ridică și se depărta de pervaz. Zâmbi ochilor cenușii care-l fulgerau și care acum erau negri de nerăbdare.

— Am înțeles: „Pot să fac orice mai bine decât tine”. Nu e cazul să-ți faci vreo problemă cu mine. Relaxează-te și lasă deoparte afacerile o clipă. Mi-ar plăcea să te revăd. Dacă totul se termină cu bine, ne putem întâlni în New York?

Bond se simțea deja vinovat pentru minciună, se simțea un trădător. Îi plăcea fata și voia ca ei să se împrietenească. Dar ar fi fost o prietenie interesată din partea lui, ca să poată da de capătul „conductei”.

Ea îl privi gânditoare și o clipă ochii ei își pierdură tenta întunecată, iar buzele strânse încăpățânat se relaxară puțin, îi răspunse cu o ușoară ezitare.

— Eu... adică... Brusc, se întoarse cu spatele la el. La dracu’, spuse ea, dar cuvântul sună artificial. Sunt liberă vineri seara.

Cred că am putea cina împreună. Clubul „21”, de pe Strada 52. Toți șoferii de taxi știu unde e. Dacă treaba noastră se termină cu bine. Ești de acord?

Se întoarse spre el și se uită nu în ochii lui, ci la gura lui.

— Foarte bine, răspunse Bond. Se gândi că s-ar putea retrage, înainte de a-i părea rău. Bun, reveni el la afaceri. Altceva?

— Nimic, spuse ea, apoi, brusc, parcă și-ar fi amintit ceva: ce oră este?

Bond se uită la ceas.

— Șase fără zece.

— Am treabă, spuse ea.

Făcu un gest de expediere și porni spre ușă. Bond o urmă. Ea se întoarse, cu mâna pe cheie și se uită la el cu ochi încrezători, aproape calzi.

— Cred că o să te descurci, spuse ea. Dar în avion nu mă cunoști. Dacă ceva nu merge, nu intra în panică. Dacă merge bine – și Bond simți că-l privește din nou de sus – voi încerca să te mai implic în astfel de afaceri.

— Mulțumesc, spuse Bond. Mi-ar face mare plăcere să lucrez cu tine.

Ea ridică nepăsătoare din umeri și-i deschise ușa. Bond ieși pe coridor, apoi se întoarse spre ea.

— Ne vedem la acel Club „21” al tău, spuse el.

Ar fi vrut să spună mai multe, ar fi vrut să găsească un pretext să mai stea cu ea, cu acea fată singură care asculta un disc și se privea la nesfârșit în oglindă.

Acum expresia ei era distantă. Îl privea ca pe un om complet străin.

— Da, sigur, spuse ea indiferentă.

Se uită la el încă o dată și închise ușa încet, dar hotărât.

Bond se îndreptă spre lift, iar fata așteptă să i se topească sunetul pașilor. Apoi, cu ochi gânditori, se îndreptă spre picup și-l porni. Puse discul pe platan și căută piesa dorită. Era „Je n’en connais pas la fin”. Stătu așa, în picioare, întrebându-se ce e cu omul ăsta care apăruse brusc în viața ei. Doamne, își spuse ea, aproape disperată, încă un escroc de duzină. Oare n-o să poată scăpa niciodată de ei? Dar la terminarea piesei fața ei era din nou fericită. Își pudră nasul. Era gata să iasă.

În stradă se opri să se uite la ceas. Șase și zece minute. Mai avea cinci minute. Traversă Trafalgar Square și ajunse la gara

Charing Cross. Își pregăti mental cele ce avea să le spună. Apoi intră în gară și ajunse la una dintre cabinele telefonice pe care le folosea de obicei.

Așteptă să se facă exact șase și un sfert și formă numărul de Welbeck. După cele două apeluri obișnuite, auzi clicul robotului de modă veche care prelua mesajul. Timp de douăzeci de secunde nu auzi nimic, în afara fâșâitului acului înregistratorului pe ceară. Apoi vocea neutră a necunoscutului ei stăpân, rostind cuvântul obișnuit:

— Vorbește.

Și se lăsă iar liniștea, marcată doar de fâșâitul înregistratorului.

De multă vreme nu mai era tulburată de comanda bruscă, parcă impersonală. Vorbi rapid, dar foarte clar, în microfon:

— Case către ABC. Repet. Case către ABC.

Făcu o pauză.

— Curier satisfăcător. Spune că numele real e James Bond și va folosi pașaport pe numele său adevărat. Joacă golf și va căra bețe de golf. Sugerez bile de golf. Folosește Dunlop 65. Toate celelalte aranjamente rămân valabile. Sun pentru confirmare la 1915 și 2015. Terminat.

Ascultă o clipă fâșâitul înregistratorului. Apoi puse receptorul în furcă și se întoarse la hotel. Sună la *room service* și ceru un Martini mare, sec. La sosirea băuturii, se așeză pe scaun, fumă și ascultă discul de pe platanul picupului. Aștepta ora șapte și un sfert.

Atunci, sau poate abia când va suna la opt și un sfert, vocea neutră, înfundată, va răspunde apelului cu un „A B C către Case. Repet. ABC către Case…” Și vor urma instrucțiunile pentru ea.

Iar undeva, într-o cameră închiriată din Londra, fâșâitul înregistratorului se va opri, după care ea va pune receptorul în furcă. Și probabil că o ușă necunoscută se va închide, iar pașii discreți vor răsuna încet pe o scară necunoscută și apoi pe o stradă necunoscută. Și apoi mai departe, în necunoscut.

• Capitolul VI

ÎN TRANZIT

Era ora șase, joi seara, iar Bond își făcea valiza în camera lui de la Ritz. Era o valiză Revelation, hârșită, din piele de porc, dar care pe vremuri costase o sumă frumușică. Conținutul geamantanului se potrivea cu acoperirea intenționată. Haine de seară, costumul lui ușor alb/negru, pentru golf și mersul la țară, pantofii de golf tip Saxone, un duplicat al costumului tropical bleumarin pe care-l purta pe el, plus niște cămăși din mătase albă și din bumbac bleumarin, Sea Islands, cu gulere atașate și mâneci scurte. Ciorapi și cravate, niște lenjerie de nailon și două pijamale de mătase, lungi, stil halat, pe care le purta în locul clasicelor pijamale din două piese.

Niciunul dintre aceste obiecte nu avea, nu avusese vreodată inițiale, monograme.

Bond completă bagajul cu restul de lucruri, cum ar fi trusa de bărbierit, trusa de toaletă, cartea lui Tommy Armour despre *Cum să joci golf tot timpul la nivel maxim*, apoi biletele și pașaportul într-o mică gentuță, și ea ponosită, tot din piele de porc. Totul fusese pregătit pentru el de Serviciul Q. Exista acolo și un mic compartiment ascuns, care conținea un amortizor pentru pistolul lui și treizeci de gloanțe de calibrul 25.

Telefonul începu să sune. Presupuse că e mașina, sosită mai devreme la întâlnire, dar nu era decât portarul, anunțându-l pe reprezentantul de la „Universal Export”, cu o scrisoare care trebuie să-i fie predată personal lui Bond.

— Trimite-l sus, spuse Bond, foarte mirat.

Câteva minute mai târziu, deschidea ușa unui om în haine obișnuite, în care-l recunoscu pe unul dintre mesagerii de la Cartierul General.

— Bună seara, domnule, spuse omul.

Scoase din buzunarul de la piept un plic mare, simplu, pe care-l înmânâ lui Bond.

— Trebuie să duc înapoi acest plic, după ce îl veți fi citit, domnule.

Bond deschise plicul alb și rupse sigiliul plicului albastru aflat în interior.

Era o pagină albastră, de mărimea B4, bătută la mașină, fără adresant, fără semnătură. Bond recunoscu corpul de literă foarte mare, folosit de M în comunicările lui personale.

Bond făcu semn mesagerului să ia loc pe un scaun și se așeză și el la masa de scris, de lângă fereastră.

„Washingtonul, spunea documentul, raportează că «Rufus B. Saye» este pseudonimul lui Jack Spang, posibil gangster, care a fost menționat și în Raportul Kefauver, dar care nu are cazier. Totuși, el este fratele geamăn al lui Seraffimo Spang și asociat la conducerea «Bandei Spangle», care acționează pe teritoriul Statelor Unite. Frații Spang controlează Casa Diamantelor, control cumpărat cu cinci ani în urmă, «ca o umilă investiție». Nu se cunoaște nimic compromițător la adresa afacerii cu diamante, care pare să fie perfect legală.

Cei doi frați sunt și proprietarii unui «serviciu de informații» pus la dispoziția dealerilor de pariuri din Nevada și California. Acesta este ilegal. Numele afacerii este «La Sigur». Mai posedă și hotelul Tiara din Las Vegas, care este sediul principal al lui Seraffimo Spang, fiind și sediul de firmă al Casei Diamantelor, pentru a se profita de reducerile fiscale oferite de statul Nevada.

Washingtonul mai spune că Banda Spangle este interesată și de alte activități ilegale, cum ar fi narcotice și prostituție organizată, secțiuni conduse de la New York de Michael «Umbra» Tree, condamnat de cinci ori pentru diverse delicte. Banda are sucursale în Miami, Detroit și Chicago.

Washingtonul descrie banda Spangle ca pe una dintre cele mai puternice din Statele Unite, având «proptele» excelente în guvernul federal și în poliție. Împreună cu Unitatea din Cleveland și Banda Purpurie din Detroit, Banda Spangle este printre cele mai mari.

Interesul nostru în acest subiect nu a fost divulgat Washingtonului, dar în cazul în care cercetările tale duc la contacte periculoase cu această bandă, vei raporta pe loc și vei fi recuperat din acest caz, care va fi înmânat FBI-ului.

Prezenta ține loc de ordin categoric.

Returnarea prezentului document într-un plic sigilat va însemna că l-ai primit.”

Nicio semnătură. Bond revăzu pagina, o împături și o plasă într-unul din plicurile cu antetul hotelului Ritz.

Se ridică de la masă și înmână plicul mesagerului.

— Mulțumesc foarte mult, spuse el. Te descurci pe scări?

— Da, domnule, mulțumesc, spuse mesagerul.

Se duse la ușă și o deschise.

— Noapte bună, domnule.

Ușa se închise încet. Bond traversă camera și ajunse la fereastră, de unde se uită la Green Park.

O clipă avu viziunea unei figuri familiare, în vârstă, aflată în fotoliul din biroul lui.

Să predea cazul FBI-ului? Bond știa că M chiar vorbește serios, dar știa și cât de greu îi va fi lui M să-l roage pe Edgar Hoover să ia un caz abandonat de Serviciul Secret și deci să scoată din foc castanele britanicilor.

Cuvintele-cheie din document erau „contact periculos”. Ce înseamnă însă „contact periculos” era la latitudinea lui Bond să decidă... Față de ce trăise el în viața lui, huidumele alea nu puteau fi mare lucru. Dar dacă erau? Bond își aminti brusc fața colțoasă, parcă tăiată în cuarț, a lui Rufus B. Saye. Ei bine, n-o să piardă nimic dacă va încerca să-l vadă și pe fratele lui cu nume exotic: Seraffimo. Nume de chelner de club de noapte sau de vânzător de înghețată. Așa sunt oamenii ăștia. De o teatralitate ieftină.

Bond ridică din umeri. Se uită la ceas: șase și douăzeci și cinci. Mai privi o dată prin cameră. Totul era gata. Dintr-un impuls, duse mâna sub haină și scoase de acolo pistolul lui, Beretta automatic, de 25, care atârna în harnașamentul lui de sub brațul stâng. Era o armă nouă, pe care M i-o dăduse „ca amintire” după ultima lui misiune, însoțită de un bilețel scris cu cerneală verde, în care scria „s-ar putea să ai nevoie de asta”.

Bond se duse pe pat scoase încărcătorul și glonțul de pe țeavă. Puse totul pe pat. Repetă acțiunea de câteva ori, obișnuindu-se cu tensiunea din arcul trăgaciului. Trase în gol, simțind declicul, de mai multe ori. Trase cocoșul și se asigură că nu e niciun fir de praf pe percutor, apoi verifică țeava de oțel albastru și reperul de ochire, pe care-l aranjase personal de-a lungul multor ore în poligon. Băgă la loc în încărcător glonțul suplimentar și încălcătorul în patul armei, făcu pentru ultima oară gestul de scoatere a armei și o puse în toc.

Sună telefonul.

— Domnule, mașina dumneavoastră a sosit.

Bond puse receptorul în furcă. Deci a început. Porni gânditor spre fereastră și se uită pentru ultima oară peste copacii plini de verdeață. Simți un ușor gol în stomac, o sfârșeală subită, la vederea acelor copaci în vara londoneză, și se gândi cu tristețe la clădirea uriașă din Regent's Park, pe care n-o s-o mai vadă un timp. Putea doar să-i contacteze prin telefon pentru a cere ajutor și știa că așa ceva nu avea de gând să facă niciodată.

Se auzi o bătaie în ușă și intra un tânăr angajat al hotelului, să-i ia bagajele. Bond îl urmă afară din cameră și pe coridor și îndepărtă din minte toate gândurile negre, concentrându-se doar asupra capătului dinspre el al „conductei", care se deschidea larg, dincolo de ușile rotative ale hotelului Ritz.

Mașina era un Armstrong Siddeley Sapphire negru.

— Sunt sigur că o să vă placă în față, spuse șoferul îmbrăcat în uniformă.

Nu era deloc o invitație. Cele două bagaje ale lui Bond, împreună cu bețele de golf, fură puse în spate. Bond se așeză confortabil și începu să examineze figura șoferului, în vreme ce mașina cotea spre Piccadilly. Nu putu vedea decât un profil cât se poate de șters, sub o șapcă cu cozoroc. Ochii erau ascunși sub ochelari de soare negri. Mâinile care învârteau expert volanul purtau mănuși de piele.

— Domnule, relaxați-vă și bucurați-vă de călătorie, spuse omul, cu accent de Brooklyn. Nu vă mai obosiți să mă conversați, mai mult mă enervați.

Bond zâmbi și nu spuse nimic. Făcu ce i se spusese. Patruzeci de ani, gândi el. Șaptezeci și cinci de kilograme, un metru șaptezeci, șofer expert. Foarte familiarizat cu traficul londonez. Nu miroase a tutun. Pantofi scumpi, îmbrăcat corect, curat. Se rade de două ori pe zi, cu aparat electric.

După ce trecură pe Great West Road, șoferul trase pe marginea șoselei. Deschise torpedoul și scoase cu grijă din el șase bile de golf Dunlop 65 noi-nouțe, învelite în hârtia fabricantului și cu sigiliile neatinse. Lăsând motorul în ralanti, ieși și deschise ușa din spate. Bond se uită peste umăr și văzu cum omul desface buzunarul de bile al sacului de golf și adaugă una câte una bilele la multele aflate acolo, vechi și noi. Apoi, fără un cuvânt, omul urcă iar la volan și-și continuară drumul.

La Aeroportul Londra, Bond trecu nonșalant prin rutina de verificare a bagajelor și biletelor, își cumpără un *Evening Standard*, lunecându-și cu această ocazie brațul de pielea unei blonde superbe în costum de călătorie, care răsfoia plictisită foile unei reviste și, însoțit de șofer, își urmă bagajul la vamă.

— Sunt efectele dumneavoastră personale, domnule?

— Da.

— Câți bani englezești aveți cu dumneavoastră?

— Cam trei lire și câteva monede de argint.

— Mulțumesc, domnule.

Vameșul făcu un semn cu creta albastră pe cele trei bagaje, iar hamalul ridică geamantanul și trusa de golf și le puse pe cărucior.

— Urmați lumina galbenă pentru Serviciul Imigrare, spuse el și porni cu căruciorul spre zona de încărcare a bagajelor.

Șoferul îi adresă lui Bond un salut ironic. Cei doi ochi se văzură o clipă în spatele ochelarilor negri, privind direct în ochii lui Bond, în timp ce buzele se subțiau într-un zâmbet obraznic.

— Noapte bună, domnule. Vă urez o călătorie plăcută.

— Mulțumesc, bătrâne, îi răspunse Bond condescendent, având satisfacția ca zâmbetul individului să dispară instantaneu.

Bond ridică gentuța, arătă pașaportul unui tânăr plăcut la vedere, cu fața odihnită, care bifă numele pe lista pasagerilor, apoi porni spre terminalul de plecări. Auzi chiar în spatele lui vocea joasă a lui Tiffany Case spunând „mulțumesc” tânărului cu fața odihnită, iar după o clipă intră și ea în terminal și luă loc între el și ușă. Bond zâmbi discret. Acolo ar fi stat și el, dacă ar fi bănuit pe cineva că vrea să se retragă din afacere.

Bond luă numărul din *Evening Standard* și se apucă să studieze peste pagini restul călătorilor.

Avionul urma să fie aproape plin (Bond nu apucase să prindă o cușetă) iar el fu bucuros să vadă că între cei patruzeci de oameni din holul terminalului nu se află nicio figură cunoscută. Diverși englezi get-beget, apoi două călugărițe – se pare că mereu traversează Atlanticul în miez de vară, mergând probabil în pelerinaj la Lourdes –, niște americani obișnuiți, majoritatea părând oameni de afaceri, doi bebeluși, pentru împiedicarea pasagerilor să doarmă și câțiva europeni de sorginte nu prea sigură. Deci încărcătura tipică pentru asemenea zboruri, conchise Bond, recunoscând totuși că dacă două persoane de

acolo posedă niște secrete, nu înseamnă că restul nu pot avea și ei cine-știe-ce misiuni stranii.

Bond simți că este privit, dar nu întâlni decât privirea goală a doi pasageri dintre cei catalogați drept oameni de afaceri americani. Apoi ochii indivizilor trecură fără jenă la alte persoane. Unul dintre ei, un bărbat cu față tânără, dar cu păr albit prematur, îi spuse celuilalt ceva și se ridicară amândoi de pe scaune, își luară pălăriile Stetson (deși era miezul verii, erau acoperite cu un material impermeabil) și porniră spre bar. Bond îi auzi cum comandă coniace duble cu apă. Cel de-al doilea dintre ei, cel palid și gras, scoase o sticluță cu pastile din buzunar și înghiți una cu coniac. Dramamină, ghici Bond. Omul nu prea rezista la răul de avion.

Dispecera zborului BOAC se afla lângă Bond. Ridică telefonul – pentru Controlul Traficului, presupuse Bond – și spuse:

— Am patruzeci de pasageri în sala de așteptare finală.

Așteptă să primească OK-ul și puse la loc receptorul, după care luă microfonul.

Sala finală? Da, frumos început pentru o traversare a Atlanticului, reflectă Bond. O porniră cu toții pe asfalt și apoi în susul scării, intrând în Boeingul uriaș. Cu un pufăit de fum de petrol și de metanol, motoarele porniră unul câte unul. Stewardesa-șefă anunță că următoarea oprire va fi la Shannon, unde se va lua cina, și că timpul de zbor va fi de o oră și cincizeci de minute. Marele Stratocruiser începu să ruleze încet pe pista est-vest. Aparatul tremura cu frânele puse, în timp ce căpitanul ambala motoarele, fiecare pe rând, până la viteza de decolare. Bond văzu pe fereastră cum sunt verificate flapsurile de pe cele două aripi. Apoi avionul se roti încet spre soarele care tocmai apunea, se auzi un scârțâit la eliberarea frânelor, iar iarba de pe marginile pistei începu să devină neclară, pe măsură ce Monarch-ul prindea viteză pe cei trei kilometri de beton precomprimat și își lua zborul spre vest, ținta lui finală fiind altă fâșie de beton, de la celălalt capăt al lumii.

Bond își aprinse o țigară și tocmai se așezase să citească în liniște o carte, când spătarul fotoliului din fața lui fu lăsat brusc. Era unul dintre cei doi oameni de afaceri americani, cel gras, care se lăsase moale pe fotoliu, cu centura de siguranță încă legată pe burtă. Omul era verde la față și transpira abundent. Ținea strâns la piept o geantă diplomat, iar Bond reuși să

citească numele de pe cartea de vizită introdusă în compartimentul pentru etichete. Scria „Dl. W. Winter”, iar mai jos, cu litere roșii, mari, foarte citețe: AM GRUPA SANGUINĂ 0.

Biet om nefericit, gândi Bond. E îngrozit. Știe că avionul e gata să se prăbușească și speră că cine o să-l scoată dintre fiare o să-l ducă repede să-i facă o transfuzie. Pentru el, avionul nu este decât un metrou gigantic – plin de anonimi fără importanță, ținut în aer de o mână de bujii și dus către destinație de ceva electricitate. Nu are încredere nici în avion, nici în statistici. Suferă de aceleași temeri ca pe vremea când era copil mic – teama de zgomot și teama de cădere. Nu îndrăznește să se ducă nici la toaletă, de teamă că picioarele îi vor trece prin podeaua avionului.

Razele soarelui de seară care umpleau cabina fură întretăiate de o siluetă și Bond își mută privirea de la omul cu complexe. Era Tiffany Case. Aceasta trecu pe lângă el, spre scara care ducea la salonul de jos și dispăru. Bond simți imboldul de a o urma. Ridică din umeri și așteptă ca stewardesa să facă turul cu cărucior cu cocktailuri, caviar și somon *fumé*. Se întoarse la cartea lui și citi o pagină fără să înțeleagă niciun cuvânt. Își scoase din minte amintirea trecerii fetei și reluă lectura paginii.

Citise cam un sfert din carte, când urechile începură să se înfunde, în timp ce avionul începea coborârea pe ultima sută de kilometri, spre coasta de vest a Irlandei.

— Vă rugăm să vă puneți centurile de siguranță și să stingeți țigările.

Urmară luminile verde cu alb, caracteristice aeroportului Shannon, apoi calea de rulare marcată de reflectoare roșii și aurii se repezi spre avion. Stratocruiserul se târî spre docul de descărcare.

Drept cină li se servi friptură cu șampanie, ca și minunata cafea garnisită cu whisky irlandez și frișcă densă și groasă de doi centimetri. Aruncă o privire prin magazinele din aeroport, „Irish Horn Rosaries”, „Bog Oak Irish Harp” și „The Brass Leprechauns”, unde fiecare „suvenir” se vindea cu un dolar și jumătate, și în oribilul „Irish Musical Cottage”, unde cu patru dolari se puteau cumpăra niște haine mițoase de tweed, pe care Bond nu știa cine ar fi fost în stare să le poarte, ca și niște milieuri de dantelă irlandeză și niște șervete de masă – artizanat, vezi bine! Se făcu un anunț în irlandeză, din care se

puteau înțelege doar „BOAC” și „New York”, care se traduse și în engleză, apoi o ultimă privire aruncată Europei și urcară direct la cinci kilometri altitudine, în drumul spre următorul lor contact cu suprafața pământului, radiobalizele de pe vasele meteorologice „Jig” și „Charlie”, aflate undeva în mijlocul Atlanticului.

Bond dormi bine și se trezi doar când se apropiau de țărmul sudic al Noii Scoții. Se duse la toaletă și se rase, făcând și o gargară rapidă, ca să mai scape de aerul presurizat pe care-l respirase o noapte întreagă, apoi se întoarse la locul lui, printre șirurile de pasageri, trăind obișnuitul moment de entuziasm interior când soarele se ridică de după marginea lumii și umple cabina de un roșu sângeriu.

Încet, încet, o dată cu apariția zorilor, avionul se trezi la viață. La șapte mii de metri sub ei, începură să se vadă casele, ca niște cristale de zahăr împrăștiate pe un covor maroniu. Pe suprafața pământului nu mișca nimic, cu excepția unui mic vierme – fumul provenit de la un tren – siajul unui vas de pescuit care intra în golf și ocazionala licărire a cromului de pe o mașină de jucărie prinsă de soare. Dar Bond vedea cu ochii minții toată lumea de jos, cum cearșafurile încep să se dea la o parte și oameni somnoroși se trezesc la viața și parcă mirosea cafeaua fiartă în bucătării.

Li se servi și micul dejun, un mișmaș absolut nepotrivit, căruia BOAC îi spunea „mic dejun rustic specific englezesc”, iar stewardesa-șefă veni cu un formular pentru vama Statelor Unite – formularul numărul 6063 de la Departamentul Trezoreriei – în care Bond văzu cu strângere de inimă textul, cu litere mici: „orice omisiune de a declara un articol sau orice declarație falsă făcută cu bună știință… amendă sau închisoare, sau ambele”. Scrise peste tot „efecte personale” și semnă minciuna aproape vesel.

Urmară trei ore în care avionul rămase suspendat, parcă nemișcat deasupra lumii. Senzația de mișcare era dată doar de deplasarea sus-jos a petelor de soare pe pereții cabinei. Dar în cele din urmă văzură sub avion întinsul Boston, apoi New Jersey și în sfârșit urechile lui Bond se înfundară iar la coborârea avionului. Se vedeau suburbiile New York-ului. Urmă fâșâitul și mirosul urât al insecticidului, țiuitul eleroanelor și apoi al sistemului hidraulic de acționare al trenului de aterizare,

bubuitul contactului dintre cauciucuri și betonul pistei, uruitul urât al motoarelor puse pe invers, pentru a frâna avionul care urma să ajungă la docul de debarcare, ușa deschisă și gata, ajunseseră.

• Capitolul VII

TREE „UMBRA”

Funcționarul de la vamă, un tip bine hrănit, chiar burtos, cu semne întunecate de transpirație la subțioara cămășii uniformei cenușii, se uită leneș peste biroul supervizorului, în fața căruia se găsea Bond, cu cele trei bagaje ale lui puse în dreptul literei B. La următoarea ușă, la litera C, fata tocmai scosese din poșetă un pachet de Parliaments și lua o țigară. Bond o auzi cum apasă de câteva ori, nerăbdătoare, pe brichetă, apoi un clinchet când, furioasă, puse bricheta la loc în poșetă. Bond era foarte conștient că este îndeaproape supravegheat. Își dori ca fata să fi avut un nume cu Z, ca să nu fie atât de aproape. Zarathustra? Zacharias? Zophany...?

— Domnule Bond?

— Da.

— Este semnătura dumneavoastră?

— Da.

— Doar efecte personale?

— Da, doar atât.

— Okay, domnule Bond.

Omul scoase din carnet un timbru de vamă și-l plasă pe geamantan. Făcu la fel și cu gentuța cu actele lui Bond și ajunse și la crosele de golf. Făcu o pauză cu carnetul cu timbre în mâna. Se uită la Bond.

— Cât împușcați, domnule Bond?

Bond avu un moment de totală uluire.

— Păi sunt crose de golf.

— Normal, spuse omul cu răbdare. Dar cât împușcați cu ele? Câte găuri?

Lui Bond îi venea să-și tragă una; uitase că există și americanisme pe lumea asta.

— Fac cam optzeci și ceva de lovituri la toate găurile.

— În viața mea n-am reușit să scad sub sută, spuse vameșul cu obidă.

Puse binecuvântatul timbru și pe trusa de golf, la doar câțiva centimetri de cea mai mare încărcătură de contrabandă pe care avea s-o rateze vreun vameș de la Idlewild.

— Vă urez o vacanță plăcută, domnule Bond.

— Mulțumesc, spuse Bond.

Angajă un hamal și-și urmă bagajele spre ultimul obstacol, inspectorul de la ușă. Totul decurse fără timpi morți. Omul se aplecă, văzu timbrele, le bifă și apoi îi făcu semn să treacă.

— Domnul Bond?

Era un om înalt, cu fața ascuțită ca o secure de război, cu părul de culoarea noroiului și ochi răi. Purta pantaloni maro-închis și o cămașă de culoarea cafelei.

— Am o mașină pentru dumneavoastră.

Se întoarse și-l conduse afară, în soarele dimineții, deja fierbinte. Bond remarcă o umflătură pătrățoasă în buzunarul individului. Era cam de mărimea unei arme automate de calibru mic. Da, clasic, gândi el, Mike Hammer. Gangsterii ăștia americani sunt atât de previzibili. Citesc prea multe benzi desenate și văd prea multe filme.

Mașina era un Oldsmobile Sedan. Bond nu așteptă invitația și urcă pe locul din față, lăsând cinstea aranjării în spate a bagajelor și bacșișul pentru hamal în grija omului în maro. Părăsiră preria monotonă de la Idlewild și se amestecară în fluxul traficului de dimineață pe Van Wyck. Se simți dator să spună ceva.

— Cum a fost vremea pe aici?

Șoferul nu-și dezlipi privirile de pe șosea.

— Treizeci și opt, cam așa.

— Cald al naibii, spuse Bond. La noi, la Londra, n-a sărit de douăzeci și patru.

— Nu mai spuneți!

— Ce program avem acum?

Omul se uită în oglinda retrovizoare și trase pe banda centrală. Timp de o jumătate de kilometru fu atent la depășirea unor mașini de pe benzile de viteze mici. Ajunseră la o porțiune goală a drumului. Bond repetă întrebarea:

— Am întrebat ce program avem.

Șoferul lăsă deoparte politețurile.

— Nea Umbră te vrea.

— O, mă vrea, deci?

Bond deveni dintr-o dată neliniștit. Se întrebă dacă avea vreun atu în mânecă cu oamenii ăștia. Perspectivele nu erau prea roze. Misiunea lui era să stea în „conductă” și să urmeze cursul traficului. Orice semn de independență sau lipsă de cooperare și ar fi fost îndepărtat. Trebuia să se facă mic și neînsemnat și să rămână așa. Trebuia doar să se obișnuiască cu ideea.

Intrară în Manhattan și urmară râul până în zona străzilor care începeau cu 40. Apoi tăiară centrul și cotiră spre Strada 46 Vest, un fel de Hatton Garden a New York-ului. Șoferul trase în fața unei uși absolut banale. Destinația lor era înghesuită între un magazin cu aspect neîngrijit, de haine, și o fațadă foarte elegantă, cu marmură neagră, tot a unui magazin. Literele italice de deasupra frontispiciului formau o foarte discretă firmă, iar Bond nici nu ar fi descifrat-o, dacă nu ar fi avut respectivul nume bine înfipt în minte. Scria „Casa Diamantelor, Inc.”

Mașina opri, iar dinăuntru ieși un om care dădu repede ocol:

— Totul e în regulă? îl întrebă el pe șofer.

— Sigur. Șefu’ e înăuntru?

— Da. Vrei să o parchez eu?

— Mulțumesc.

Șoferul se întoarse spre Bond.

— Șefule, ajunserăm. Hai să scoatem bagajele.

Bond ieși și deschise ușa din spate. Ridică mica lui geantă și apoi crosele de golf.

— Bețele le iau eu, spuse șoferul.

Supus, Bond își luă geamantanul. Șoferul întinse mâna după crose și apoi trânti ușa mașinii. Celălalt om era deja la volan, iar mașina intră în trafic, în vreme ce Bond îl urma pe șoferul lui, traversând trotuarul și intrând pe anonima ușă.

În micul hol se afla un alt om, la un fel de ghișeu al portarului. La intrarea lor, omul ridică privirea din secțiunea sportivă a lui *The News*.

— Bună, îi spuse el șoferului, aruncându-i o privire cercetătoare lui Bond.

— Bună, răspunse șoferul. Te superi dacă-ți lăsăm niște bagaje?

— Dă-i bătaie, spuse omul. Vă așteaptă, continuă el, arătând cu capul undeva, în spate.

Șoferul, cu crosele pe umăr, aștepta și venirea lui Bond la ușile ascensorului. Bond îl urmă înăuntru, iar el apăsă pe butonul etajului patru. Urcară în liniște. Ajunseră în alt holișor unde se aflau două scaune, o masă, o scuipătoare mare de alamă și unde persista un miros de căldură stătută.

Parcurseră covorul uzat și ajunseră la o ușă cu geam. Șoferul bătu și intră fără să mai aștepte răspunsul. Bond îl urmă și închise ușa după el.

La biroul dinăuntru stătea un bărbat cu părul roșu-strălucitor și o figură rotundă ca luna și foarte pașnică. În fața lui era un pahar mare cu lapte. Omul se ridică la intrarea lor, iar Bond observă că are o cocoașă. Bond nu-și amintea să fi văzut în viața lui un cocoșat roșcat. Își închipui că această combinație este utilă pentru înspăimântarea plevuștii din bandă.

Cocoșatul se ridică încet de la birou, îi dădu un ocol lui Bond, examinându-l pe îndelete din cap până în picioare, apoi ajunse în fața lui și se opri să-i privească figura. Bond îi răspunse cu o privire impasibilă, întâlnind o pereche de ochi de porțelan, atât de goi și de nemișcați, încât îți venea să crezi că vin direct de pe o masă de disecție. Avea senzația că e supus unui soi de test. Se uită la cocoșat cu cea mai naturală privire, remarcând urechile mari cu lobi exagerați, buzele roșii uscate și gura uriașă, pe jumătate deschisă, lipsa aproape completă a gâtului, ca și brațele scurte și puternice, pe sub cămașa scumpă de mătase galbenă, croită ca să facă loc și toracelui dezvoltat și cocoașei.

— Îmi place să mă uit cu atenție la oamenii pe care-i folosesc, domnule Bond.

Vocea era tăioasă și pițigăiată.

Bond zâmbi politicos.

— Londra îmi spune că ai omorât un om. Îi cred. Se vede că ești capabil de așa ceva. Ai vrea să mai lucrezi pentru noi?

— Depinde de muncă, răspunse Bond. Sau, mai degrabă – și Bond se rugă să nu sune prea teatral – de cât plătiți.

Cocoșatul scoase un chicotit ascuțit. Se întoarse brusc spre șofer.

— Rocky, scoate bilele alea din geantă și deschide-le. Ține.

Scutură rapid din mână, apoi întinse un obiect către șofer. Era un cuțit cu lamă dublă, cu un mâner plat, prins cu bandă adezivă. Bond recunoscu tipul cuțitului: cuțit de aruncat. În

sinea lui, admiră gestul prin care cocoșatul deschisese cuțitul, din *poignée*, mișcare foarte curat executată.

— Da, șefu', spuse șoferul, iar Bond văzu zelul cu care luă cuțitul și îngenunche pe podea, pentru a deschide buzunarul pentru bile din geanta de golf.

Cocoșatul se depărtă de Bond și se întoarse la scaunul lui. Se așeză și ridică paharul cu lapte. Se uită la el cu dezgust și îl goli din două înghițituri zdravene. Se uită la Bond, parcă așteptând comentarii.

— Ulcer? întrebă Bond cu simpatie.

— Cine a vorbit cu tine? i-o tăie cocoșatul furios.

Dar mânia i se transferă imediat către șofer.

— Ce mai aștepți, Rocky? Pune bilele alea pe masă, să văd ce faci. Numărul bilelor contează. Sapă-le.

— Vineee, șefu', spuse șoferul.

Se ridică în picioare și puse pe birou cele șase bile noi. Cinci dintre ele se aflau încă în învelișul negru de la fabricare. O luă pe a șasea și o roti între degete. Apoi luă cuțitul și înfipse vârful în învelișul bilei, răsucind lama. O secțiune de circa un centimetru din bilă ieși, rămânând înfiptă în cuțit și trecu bila peste birou, dând-o cocoșatului, care răsturnă conținutul pe suprafața capitonată a biroului: trei pietre netăiate de zece până la cincisprezece carate.

Cocoșatul ridică pedant pietrele între degete.

Șoferul continuă munca până ce Bond numără optsprezece pietre pe masă. În stare brută, nu arătau cine-știe-ce, dar Bond știa că dacă sunt de calitate pot valora cam o sută de mii de lire sterline.

— Okay, Rocky, spuse cocoșatul. Optsprezece. Lotul e întreg. Acum scoate nefericitele astea de bețe de golf de aici și trimite-le împreună cu bagajul omului la Astor. Are rezervare acolo. Fă să-i fie trimise sus în cameră. Okay?

— Okay, șefu'.

Șoferul lăsă cuțitul și bilele de golf golite pe masă, legă la loc șnurul buzunarului de mingi al echipamentului, ridică sacul pe umeri și părăsi camera.

Bond se îndreptă spre un scaun lipit de perete, îl trase astfel încât să fie cu fața la cocoșat și se așeză. Scoase o țigară și o aprinse. Se uită țintă la cocoșat și spuse:

— Văd că v-am fericit, acum aș fi și eu fericit să-mi dați cele cinci mii de lire.

Cocoșatul, care urmărise cu atenție mișcările lui Bond, coborî ochii spre grămăjoara cu diamante lăsate în neorânduială în fața lui. Le dispuse într-un cerc, apoi, ridică privirea.

— Domnule Bond, ți se va plăti toată suma.

Vocea era precisă, de afaceri.

— Și ai putea să câștigi mai mult de cinci mii de lire. Dar modalitatea de plată e ceva mai sofisticată, ca să te protejeze – ca și pe noi, de altfel. Nu va avea loc nicio plată directă. Vei înțelege, domnule Bond, pentru că sunt sigur că în cariera ta de spărgător ai primit multe asemenea plăți indirecte. Pentru orice om, e periculos să se trezească brusc cu niște bani. Începe să vorbească, începe să-i arunce în stângă și-n dreapta, iar sticleții abia așteaptă să-l ia la întrebări și el nu știe ce să le spună. Corect?

— Corect, spuse Bond, surprins de coerența și autoritatea spuselor omului.

— Deci, continuă cocoșatul, eu și prietenii mei plătim foarte rar și numai sume mici pentru serviciile care ni se aduc. În loc de asta, aranjăm ca omul să facă bani independent de noi. Uite, tu, de exemplu. Câți bani ai în buzunar?

— Cam trei lire și niște monede de argint, răspunse Bond.

— Bun, zise cocoșatul. Azi te-ai întâlnit cu prietenul tău domnul Tree. Și cocoșatul își înfipse un deget în piept. Cu mine, adică. Sunt un cetățean cinstit, pe care l-ai întâlnit în Anglia, în 1945, când era ocupat până peste cap cu niște bunuri ale armatei americane, surplusuri de război, nu? Nu-ți amintești?

— Ba da.

— Și nu-ți amintești că-ți datorez cinci sute de lire, după seara aia de pomină de bridge?

Bond înclină din cap.

— Ei bine, azi ne-am întâlnit după atâta vreme și ți-am propus un chit sau dublu. Și ai câștigat. Okay? Deci acum ai o mie de lire, iar eu, contribuabil onest, sunt gata să-ți susțin povestea. Iată banii.

Și cocoșatul scoase din buzunarul de la spate un portofel, din care pescui zece bancnote de o sută de lire și le împinse pe masă spre Bond.

Bond le culese și le puse foarte firesc în buzunarul hainei.

— Apoi, continuă cocoșatul, spui că ți-ar plăcea să mergi la hipodrom, la curse, dacă tot ai venit până aici. Și eu am să spun: „Cum să nu? Ce zici, te duci la Saratoga? Au curse începând de luni”. Iar tu spui okay și mergi la Saratoga, cu o mie de dolari în buzunar. Okay?

— E bine.

— Acolo pariezi pe un cal, iar calul ăsta e cotat cu unu la cinci. Poate mai bine. Și uite că ai în buzunar cinci mii de lire și dacă te întreabă cineva, i-ai câștigat și poți să dovedești.

— Dar calul poate să piardă…

— Calul n-o să piardă.

Bond nu comentă. Rumega ideea de a intra așa brusc în lumea gangsterilor. Deci la curse… Se uită în ochii aceia de porțelan. Îi era imposibil să spună dacă receptează ceva sau nu. Îl priveau fără expresie, fix. Pentru Bond, urma încercarea cea grea, intrarea.

— E foarte bine, zise el, sperând că lingușeala e cheia care-i va deschide ușa. Văd că gândiți bine lucrurile. Îmi place să lucrez pentru oameni care gândesc.

Ochii de porțelan nu arătau niciun fel de încurajare.

— Mi-ar plăcea să stau departe de Anglia o vreme. Bănuiesc că un om în plus…

Ochii de porțelan deviară de la direcția ochilor lui și-i măsurară pe îndelete, reflectând, figura și umerii, parcă ar fi evaluat un cal. Apoi se uită în jos, la cercul de diamante din fața lui și, gânditor și grijuliu, le redispuse într-un pătrat.

În cameră se lăsă liniște. Bond începu să-și studieze unghiile.

În cele din urmă, cocoșatul ridică iar privirea spre el.

— S-ar putea, spuse el, gânditor. S-ar putea găsi și altceva pentru tine. Până acum, n-ai făcut greșeli. Mergi așa și nu o da în bară. Sună-mă după curse și am să-ți spun ce am decis. Dar, după cum ți-am spus, ia-o mai moale și fă ce ți s-a spus. Okay?

Mușchii lui Bond se relaxară. Ridică din umeri.

— De ce să mă dau în lături? Caut de lucru, iar dumneavoastră puteți spune mai departe că nu fac nazuri, câtă vreme se plătește bine.

Pentru prima oară, ochii de porțelan exprimară o emoție. Se arătară jigniți și furioși, iar Bond se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe cu cacealmaua.

— Cine ne crezi? Vocea cocoșatului devenise indignată și stridentă. Crezi că suntem vreo adunătură de golani, de găinari? Pe dracu'. Și cocoșatul ridică resemnat din umeri. Dar la ce mă puteam aștepta de la un englez? Cum să cred că poate să priceapă că lumea s-a schimbat? Și ochii deveniră din nou impenetrabili. Ascultă-mă. Aici ai numărul meu. Scrie-l. Wisconsin 7-3697. Scrie și asta. Dar ții pentru tine sau s-ar putea să ți se taie limba.

Râsul scurt al Umbrei, care-ți dădea fiori, nu avea nimic vesel în el.

— Cursa patru de marți, la concursul anual, cursa de o milă și un sfert pentru caii de trei ani. Pui banii la ghișeu chiar înainte de închiderea pariurilor. Pui tot miarul tău. Okay?

— Okay, spuse Bond, notând supus cu un creion în carnet.

— Bine, spuse cocoșatul. Calul se numește „Zâmbet Timid". E mare, cu o pată albă pe frunte și cu „ciorapi" albi. Joci pe el și câștigi.

• Capitolul VIII

OCHIUL CARE NU ADOARME NICIODATĂ

La ora douăsprezece și jumătate, Bond coborî cu liftul și ieși pe strada toridă.

O luă la dreapta și o porni fără grabă spre Times Square. Trecând pe lângă frumosul frontispiciu de marmură neagră al Casei Diamantelor, se opri să examineze cele două vitrine discrete, tapițate cu catifea de culoare albastru foarte închis. În centrul fiecăreia dintre vitrine se afla câte o singură bijuterie: un cercel constând într-un diamant mare, în formă de pară, atârnând de o altă piatră perfectă, circulară, un briliant cu mii de fețe. Sub fiecare cercel se afla câte o plăcuță de aur galben, sub forma unei cărți de vizită, cu un colț îndoit pe care erau gravate cuvintele „Diamantele sunt eterne”.

Bond zâmbi în sinea lui. Se întrebă care dintre înaintașii lui adusese aceste pietre în America, prin contrabandă.

Rătăci pe străzi, în căutarea unui bar cu instalație de climatizare, unde să poată scăpa de căldura sufocantă și să-și poată aduna gândurile. Era mulțumit de modul în care decursese întrevederea. Cel puțin, nu fusese frecat atât de tare pe cât se așteptase, iar cocoșatul chiar îl amuzase. Era ceva splendid în teatralitatea lui, iar modul în care apărase Banda Spangle era de-a dreptul caraghios. Dar nu era deloc de râs…

Bond nu merse decât câteva minute și-și dădu seama că este urmărit. Nu avea nicio dovadă, doar acea ușoară mâncărime de cap și o instinctivă atenție suplimentară acordată oamenilor din jur, dar se încredea pe deplin în acest al șaselea simț și o dată oprit în fața vitrinei la care ajunsese, privi într-o doară înapoi, în lungul Străzii 46. Nimic deosebit, doar o grămadă de oameni de toate felurile deplasându-se încet pe trotuare, cei mai mulți de partea pe care era și el, cea la adăpost de soare. Nicio mișcare bruscă în fața vreunei uși, nimeni cu fața în batistă, ca să nu fie recunoscut, nimeni aplecat ca să-și lege vreun șiret.

Bond examină ceasurile elvețiene din vitrina magazinului și apoi se întoarse și își continuă plimbarea. După câțiva metri, se opri din nou. Tot nimic. Continuă și o luă la dreapta pe Avenue of the Americas, oprindu-se la primul gang, intrarea unui magazin cu lenjerie pentru femei, unde un bărbat examina cu spatele la el niște ciorapi-pantalon negri, pe un manechin care părea cât se poate de real. Bond se întoarse și se rezemă de un stâlp, privind strada leneș, căzut pe gânduri.

Apoi cineva îi apucă brațul și o voce mârâi:

— *All right*, englezule. Las-o moale, dacă nu vrei plumb la prânz.

Ceva îl împungea în spate, deasupra rinichilor. Simțea o notă familiară în vocea aceasta. Să fi fost mâna lungă a legii? Sau a bandei? Bond se uită în jos, să vadă ce ține omul în mâna dreaptă. Era un cârlig de oțel. Ia te uită, omul are un singur braț! Se răsuci fulgerător, aplecându-se într-o parte și țintind cu pumnul stâng o lovitură urâtă, joasă.

Se auzi un pocnet: mâna stângă îi fusese prinsă de mâna stângă a celuilalt. În același timp, lui Bond îi trecu prin minte că s-ar putea să nu fi fost împuns de niciun pistol. Își dădu apoi seama și de unde venea familiaritatea vocii. O bine cunoscută voce, însoțită de un râs leneș:

— N-are niciun rost, James. Ai pățit-o, acum erai demult mort.

Bond se îndreptă încet și pentru o clipă privi absolut uluit, nu putea altfel, figura zâmbitoare de vultur a lui Felix Leiter. Tensiunea momentului se topi încet-încet.

— Deci tu mă urmăreai, ticălos patentat, spuse el în cele din urmă.

Se uită încântat la prietenul pe care ultima oară îl văzuse sub forma unui cocon de bandaje murdare, pe un pat pătat de sânge, într-un hotel din Florida, agentul secret american împreună cu care trecuse prin multe aventuri.

— Ce dracu’ faci aici? Și ce Dumnezeu te-a apucat să faci pe nebunul pe căldura asta? Scoase o batistă și-și șterse fața. O clipă, am simțit că mă enervez.

— „Enervez”?! Felix Leiter râse batjocoritor. Păi îți spuneai ultima rugăciune. Iar conștiința ta e atât de încărcată, încât nu știai nici măcar dacă ți-au făcut bucata sticleții sau bandiții. Așa-i?

Bond râse și lăsă întrebarea fără răspuns.

— Hai, spion hârșit ce ești, spuse el. Poți să-mi faci cinste cu ceva de băut și să-mi povestești cum e cu întâlnirea noastră. Nu prea cred în sfânta întâmplare. De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, poți să faci cinste cu un prânz. Voi, texanii, sunteți plini de bani.

— Normal, răspunse Leiter.

Strecură cârligul de oțel în buzunarul drept al hainei și-l luă pe Bond de braț cu mâna stângă. O luară în susul străzii. Leiter șchiopăta puternic.

— La noi, în Texas, până și puricii put de bani și-și permit să angajeze câini. Să mergem. Sardi’s e chiar în drumul nostru.

Leiter ocoli cu grijă faimosul salon în care se adună cei mai faimoși actori și scriitori și-l conduse pe Bond la etaj. La urcarea pe scări, șchiopătatul era și mai evident. Bond nu comentă, dar când ajunseră în sfârșit la o masă, în acel binecuvântat restaurant cu climatizare și se duse la toaletă, impresiile i se amplificară. Mâna dreaptă se dusese, ca și piciorul stâng, iar sub linia părului se aflau câteva cicatrice, care dovedeau munca intensă a chirurgilor. Altfel, Leiter părea în formă. Ochii cenușii îi erau la fel de neînfrânți, iar pe fața-i brăzdată nu se putea citi niciun pic de amărăciune. Dar scurtul drum împreună îi spunea că există o anume reticență în modul în care Leiter abordează întâlnirea lor și că asta are de-a face cu Bond și poate și cu actualele activități ale lui Leiter. În mod sigur, gândi Bond, revenind în salon, în mod sigur atitudinea prietenului său nu avea legătură cu rănile pe care le suferise.

Îl aștepta deja un Martini demisec cu o felie transparentă de lămâie. Bond zâmbi la precizia memoriei lui Leiter și îl gustă. Era excelent, dar vermutul din combinație nu-l recunoscu.

— Făcut cu Cresta Blanca, explică Leiter. Un soi nou, din California. Îți place?

— E cel mai bun vermut din câte am băut.

— Mi-am asumat riscul și am comandat pentru tine niște somon afumat și Brizzola, spuse Leiter. Aici au cea mai bună carne din toată America, iar Brizzola e de departe cea mai bună: carne de vită, mușchi luat direct de lângă os. Se perpelește puțin, apoi se pune la grătar. Ce zici?

— Mă las pe mâna ta, răspunse Bond. Am luat multe mese împreună și ne cunoaștem gusturile.

— Le-am spus să nu se grăbească, spuse Leiter. Lovi masa cu pliantul care conținea meniul. O să mai luăm un Martini, iar eu aș dori să-ți limpezești conștiința.

Zâmbetul era cald, dar ochii îl țintuiau nemilos pe Bond.

— Spune-mi doar un lucru: ce treabă ai tu cu vechiul meu prieten Umbră.

Dădu comanda chelnerului și se aplecă în față, cu coatele pe masă, așteptând.

Bond termină primul Martini și-și aprinse o țigară. Se roti într-o doară în scaun. Mesele din jurul lor erau neocupate. Se întoarse cu fața spre prietenul american.

— Mai întâi îmi spui tu, Felix, spuse el încetișor. Pentru cine mai lucrezi? Tot la CIA ești?

— Nț, făcu Leiter. O dată cu mâna cu care trăgeam, s-a dus și munca mea de teren. Mi-au oferit una de birou, în timp ce eu voiam să acționez în aer liber. Așa că Pinkerton mi-a făcut o ofertă mai bună. Îi știi: „Ochiul care nu doarme niciodată”. Deci sunt unul din băieții care pândesc pe la uși, un detectiv particular. Ceva gen „îmbracă-te cât mai șters și ține ochii deschiși”. Dar e amuzant. Colegii sunt foarte simpatici, iar într-o zi o să mă pensionez, cu un ceas de aur făcut cadou, unul din alea de coclesc în vara următoare. Ocupația mea actuală o constituie cursele: dopajul cailor, curse aranjate, gărzile de noapte de la grajduri, tot tacâmul. Treabă ușoară, mai ales că te duce prin toată țara.

— Sună foarte frumos, spuse Bond. Dar nu te știam cunoscător în ale cailor.

— Habar n-aveam că mai există și alți cai decât al lăptarului din copilărie, recunoscu Leiter. Dar te prinzi repede. Pentru că nu despre cai trebuie să știi mare lucru, ci despre oameni. Dar tu? Și Leiter coborî vocea. La aceeași companie?

— Corect, răspunse Bond.

— Ești în misiune acum?

— Da.

— Sub acoperire?

— Da.

Leiter suspină. Sorbi gânditor din băutura sa.

— Ei bine, spuse el într-un sfârșit, ești nebun de legat să acționezi de unul singur când te pui cu băieții din Banda Spangle. Îți spun sincer, ești într-un asemenea pericol, încât eu

însumi sunt nebun să iau masa cu tine. Am să-ți spun de ce-l filez pe Umbră de azi-dimineață, poate că ne putem ajuta unul pe celălalt. Ce zici?

— Știi că-mi place să lucrez cu tine, Felix, spuse Bond cu seriozitate. Dar eu lucrez pentru guvernul meu, în timp ce tu probabil că ești în concurență cu guvernul tău. Totuși, dacă reiese că avem aceeași țintă, n-ar avea niciun rost să ne punem bețe în roate. Dacă vânăm același iepure, aș fi bucuros s-o fac împreună cu tine. Acum, și Bond se uită amuzat la texan, nu-i așa că te gândești la cineva cu o pată albă pe frunte și cu „ciorapi” albi la picioare, la cele patru picioare, și care răspunde la numele de „Zâmbet Timid”?

— Ba da, spuse Leiter, nu foarte surprins. Aleargă marți la Saratoga. Și ce treabă are cursa acestui cal cu securitatea Imperiului Britanic?

— Mi s-a spus să pariez pe el, spuse Bond. O mie de dolari, câștig sigur. Ca plată pentru o altă slujbă.

Bond ridică țigara, iar palma îi acoperi gura.

— Am adus diamante brute cam de vreo sută de mii de lire cu avionul, în dimineața asta, pentru domnul Spang și prietenii lui.

Leiter făcu ochii mici și fluieră a surpriză.

— Mamă-Doamne! zise el cu respect. Da, joci într-o ligă mai mare ca a mea. Eu mă interesam de „Zâmbet Timid” pentru că e de fapt alt cal. Cel care o să câștige marți nu e „Zâmbet Timid”. „Zâmbet Timid” nici măcar nu s-a plasat între fruntași la ultimele trei curse la care a participat. Oricum l-au împușcat. În locul lui l-au adus pe „Pickapepper”, un cal rapid. Întâmplarea face să aibă tot o pată albă pe frunte și niște „ciorapi” la picioare. I-au aranjat bine copitele și restul de mici diferențe. Are piept mare, ca și „Zâmbet Timid”. Îl țin pregătit în deșertul din Nevada, unde alde Spang au un fel de fermă. Și normal că au spus în stânga și-n dreapta ce cal prost e. Or să curețe fraierii! Nu poate să nu aibă o cotă de unu la cinci, ba probabil chiar de unu la zece sau unu la cincisprezece. Or să întoarcă banii cu lopata.

— Bine, dar știam că toți caii din America au buzele tatuate, spuse Bond. Pe asta cum o rezolvă?

— Simplu. Au transplantat altă piele pe buzele lui „Pickapepper” și au tatuat semnele lui „Zâmbet Timid”. Dar

treaba asta cu tatuajele e cam demodată. La Pinkerton umblă vorba că Jockey Clubul vrea să fie schimbate cu „ochii nocturni”.

— Ce sunt ochii nocturni?

— Umflăturile din spatele genunchiului fiecărui cal. Voi, englezii, le ziceți „castane”. Se pare că sunt diferite de la cal la cal, ca amprentele umane. Dar povestea o să se repete. După ce vor fi fotografiat „ochii de noapte” ai tuturor cailor de curse din America, vor descoperi că bandele s-au gândit la o metodă de alterare a lor cu acizi. Nicio poliție nu se poate pune cu bandiții.

— De unde știi toate astea despre „Zâmbet Timid”?

— Șantaj, spuse Leiter vesel. L-am prins pe unul din băieții de la grajdurile lui Spang cu niscai droguri și l-am lăsat să-și cumpere libertatea cu detalii despre afacerea asta.

— Și ce ai de gând să faci în privința asta?

— Rămâne de văzut. Probabil merg duminică la Saratoga. Și fața lui Leiter se lumină. Ce dracu’! Hai cu mine. Mergem cu mașina și eu te duc la bârlogul meu de acolo, „Sagamore”. Motel dichisit, cu pretenții. Oricum trebuie să dormi undeva. Nu cred că e bine să fim văzuți împreună prea mult, dar probabil că ne vom putea întâlni seara. Ce zici?

— Minunat, spuse Bond. Nu putea fi mai bine. S-a făcut ora două. Hai să mâncăm ceva, timp în care eu îți termin povestea mea.

Somonul afumat era din Noua Scoție, un înlocuitor nu prea reușit al produsului din adevărata Scoție, dar Brizzola era exact cum o lăudase Leiter, atât de moale, încât Bond o putu tăia cu furculița. Își termină prânzul cu jumătate de avocado, pregătit în stil francez, după care se aplecă asupra cafelei espresso.

— Cam asta ar fi, pe scurt, trase Bond concluzia poveștii spuse printre înghițituri. Și cred că acești Spang sunt cei care fac traficul de diamante, iar Casa Diamantelor, care e a lor, le valorifică. Ai altă părere?

Leiter scoase un pachet de Lucky Strike și-l bătu de masă cu mâna stângă. Își aprinse o țigară cu Ronsonul lui Bond.

— Sună foarte plauzibil, fu el de acord după o pauză. Dar nu știu mare lucru despre acest frate al lui Seraffimo, Jack Spang. Dacă Jack Spang este „Saye”, e prima știre pe care o am despre el după multă vreme. Avem dosare despre tot restul bandei. Am dat și de Tiffany Case. Frumoasă fată, dar e în lumea

gangsterilor de ani de zile. N-a avut încotro, pentru că e acolo din leagăn. Mama ei conducea bordelul cel mai „bun” din San Francisco și a dus-o bine până a făcut o greșeală mare de tot. A decis într-o zi să nu mai plătească pentru „protecția” localului. Le plătea polițiștilor atâta, încât și-a închipuit că o vor apăra ei. Nebună. Într-o noapte, banda a atacat în forță. Le-au lăsat în pace pe fete, dar au avut o „discuție” în mai mulți cu Tiffany, care la vremea aceea avea șaisprezece ani. Nu e de mirare că de atunci nu a mai vrut în viața ei să aibă de-a face cu bărbați. În ziua următoare, a pus mâna pe casa de bani a mamei, a deschis-o și a plecat în lume. A urmat turul obișnuit: garderobieră, dansatoare, figurantă, chelneriță, asta până la douăzeci de ani. Apoi viața nu i s-a mai părut deloc frumoasă și a dat-o pe băutură. Și-a luat o cameră într-o pensiune aproape de unul din cheiurile Floridei și s-a apucat să bea. Era atât de beată tot timpul, încât lumea-i zicea pe acolo „Frumusețea Turtită”. Într-o zi, un puști a căzut în mare și ea a sărit după el și l-a salvat. I-a apărut numele în ziare și o doamnă bogată a avut fantezia să-i cadă cu tronc și practic a răpit-o. A dus-o la „Alcoolicii anonimi” și a luat-o în jurul lumii, ca însoțitoare. Tiffany s-a făcut scăpată când au ajuns la Frisco și s-a mutat la mama ei, care se pensionase și trăia sub numele de fată. Nu s-a așezat însă niciodată la casa ei și cred că pentru ea viața era cam placidă și a plecat iar. A ajuns în Reno și a lucrat o bucată de vreme la Harold’s Club. Acolo a dat de prietenul nostru Seraffimo, care s-a topit după ea pentru că nu voia să se culce cu el. I-a oferit un fel de slujbă la Tiara, la Las Vegas, unde stă de un an sau doi. Între timp, face și călătoriile astea în Europa, probabil. Dar e o puștoaică pe cinste. Pur și simplu, n-a mai avut nicio șansă în viață, după episodul acela de la șaisprezece ani.

Bond își aminti ochii aceia privindu-l prin oglindă și discul cu „Feuilles Mortes” din camera singuratică.

— Îmi place, spuse el scurt.

Simți cum ochii lui Felix se ridică spre el, plini de speculații. Se uită la ceas.

— Felix, se pare că am ieșit să vânăm același tigru. Dar pe urme diferite. Cred că ar fi frumos să-l putem urmări împreună. Acum mă duc să dorm puțin. Am o cameră la Astor. Unde ne întâlnim duminică?

— Ar trebui să ne ferim de partea asta a orașului, răspunse Leiter. Ne vedem lângă Plaza, devreme, ca să evităm traficul de pe Parkway. Să zicem, ora nouă. Lângă stația de taxi. Nu sunt taxiuri, ci trăsuri cu cai pentru amatori. Dacă întârzii, uită-te la cai. Foarte util pentru Saratoga.

Plăti nota și ieșiră din nou pe strada toridă. Bond luă un taxi. Leiter refuză să meargă cu el. Îl luă cu afecțiune pe Bond de braț.

— Încă un lucru, James, spuse el, cu o voce foarte serioasă. Se pare că nu prea-i crezi în stare de mare lucru pe gangsterii americani de pildă, prin comparație cu SMERȘ, sau cu alții cu care ai avut tu de-a face. Dar pot să-ți spun că acești Spangle sunt cei mai tari. Sunt o mașinărie pusă la punct, chiar dacă au nume caraghioase. Și au protecții foarte înalte. Așa stau lucrurile în America de azi. Să nu mă înțelegi greșit. Și nouă ne put. Dar și misiunea asta a ta îmi cam pute.

Leiter dădu drumul brațului lui Bond și urcă în taxi. Apoi se aplecă pe fereastră.

— Și știi a ce pute misiunea asta a ta, ticălos naiv ce ești? întrebă el vesel. A formaldehidă și flori de liliac.

• Capitolul IX

ȘAMPANIE AMARĂ

— N-am de gând să mă culc cu tine, îi spuse Tiffany cu o voce foarte firească, așa că nu-ți risipi banii ca să mă amețești. Eu personal o să beau tot ce-mi pui în față. Vreau doar să te avertizez și să nu-ți dau iluzii cu acest Martini cu vodcă pe care îl beau.

Bond râse. Făcu comanda și se întoarse cu fața spre ea.

— Nu am comandat încă cina, spuse el. Voiam să-ți sugerez niște scoici cu vin de Rin. Probabil că ți-ar fi schimbat părerea. Este o combinație despre care se spune că ar avea un oarecare efect.

— Ascultă, Bond, spuse Tiffany Case, îmi trebuie mult mai mult decât niște amărâte de scoici cu vin ca să intru în pat cu un bărbat. Oricum, pentru că tu plătești, vreau caviar, apoi ceea ce voi, englezii, numiți „cotlet”, și niște șampanie roz. Nu iau prea des masa cu un englez chipeș și vreau să mă bucur din plin de ocazie.

Brusc, se aplecă spre el și-și puse mâna pe a lui.

— Iartă-mă, glumeam, spuse ea abrupt. Glumeam cu nota de plată. Fac eu cinste cu cina asta. Dar în ce privește ocazia, vorbeam serios.

Bond i se uită, zâmbind, în ochi.

— Tiffany, nu fi așa culantă, spuse el, rostindu-i pentru prima oară numele. Abia așteptam să vină seara asta. Și am să iau ce iei și tu. Iar de bani, nu-ți face griji. Domnul Tree m-a provocat la un chit sau dublu pentru cei cinci sute de dolari azi dimineață. Am câștigat.

La auzirea numelui Umbrei, fata își schimbă brusc dispoziția.

— Da, s-ar putea să fie de ajuns, spuse ea, gânditoare. Da, corect. Știi ce se spune despre localul ăsta? „Tot ce puteți mânca, pentru doar trei sute de dolari”.

Chelnerul aduse paharele de Martini, mixate, dar nu agitate, după cum ceruse Bond, plus câteva felii de lămâie, într-un pahar

de vin. Bond luă două dintre acestea și le stoarse în paharul lui. Ridică paharul și se uită la fată.

— Încă n-am băut pentru misiunea îndeplinită cu succes, spuse el.

Colțurile gurii fetei schițară un zâmbet sarcastic. Bău jumătate din Martini dintr-o înghițitură și puse, hotărâtă, paharul pe masă.

— Sau pentru infarctul pe care era să-l fac, spuse ea, sec. Tu și nenorocitul tău de golf. Credeam că o să începi să vorbești cu omul despre formidabila ta lovitură, că o să scoți o crosă și o bilă, ca să-i arăți ce bine te răsucești.

— Și tu mi-ai dat emoții mari, cu bricheta aia și cu țigara care nu se mai aprindea. Pun pariu că ai băgat în gură capătul nepotrivit și încercai să aprinzi filtrul.

Fata râse scurt.

— Probabil ai ochi în locul urechilor, recunoscu ea. Normal că asta am făcut. Okay. Să zicem să suntem chit.

Își termină paharul de Martini.

— Hai, doar n-ai cheltuit prea mult. Mai vreau un pahar cu așa ceva. Încep să mă simt bine. Ce-ai zice să comanzi cina? Sau speri că o să-mi pierd cunoștința înainte?

Bond făcu un semn spre *maître d'hotel*. Dădu comanda, iar chelnerul de vinuri, care venea din Brooklyn, dar purta o haină în dungi și un șorț verde, și avea un lanț de argint cu o cupă de degustare în jurul gâtului, merse să aducă acel Clicquot Rosé.

— Dacă aș avea un fiu, spuse Bond, i-aș da un sfat, când va fi ajuns la vârsta potrivită. I-aș spune: „fiule, cheltuiește banii pe ce vrei tu, dar nu cumpăra chiar orice de mâncare".

— Pe dracu', spuse fata. Asta e viață cu „v" mic. Nu ești în stare să spui nimic despre rochia mea, sau altceva, în loc să mormăi mereu despre cât de risipitoare sunt? Știi cum se spune pe la noi: „dacă nu-ți plac piersicile mele, de ce mai scuturi pomul?"

— Păi încă n-am început să-l scutur. Nu m-ai lăsat să-l prind în brațe.

Ea râse și se uită la Bond aprobativ.

— Domnu' Bond, o dădu ea pe jargon. Da' le ai, dom'le p-astea cu amețitu' fetelor.

— În ce privește rochia, continuă Bond, e un vis, iar tu știi bine că este. Mă înnebunesc după catifeaua neagră, mai ales pe

o piele bronzată. Îmi place că nu porți prea multe bijuterii. Și mă bucur că nu ți-ai pictat țipător unghiile. Una peste alta, ești cea mai frumoasă traficantă din New York în seara asta. Pe cine mai treci prin contrabandă mâine?

Fata ridică al treilea pahar cu Martini și se uită prin el. Apoi îl bău foarte încet, în trei înghițituri. Puse paharul pe masă și scoase din tabachera aflată lângă ea o țigară Parliament, pe care o aprinse cu bricheta lui Bond. Valea ametitoare dintre sânii ei se deschisese privirilor lui. Fata se uită la el prin fumul țigării și dintr-o dată ochii i se măriră, după care se forță să capete expresia dinainte.

„Îmi placi, spuneau ochii ei. Între noi, totul e posibil. Dar nu fi nerăbdător. Și fii bun cu mine. Nu vreau să mai sufăr."

Apoi veni chelnerul cu caviarul și dintr-o dată zgomotele restaurantului dădură buzna în mica lor colivie separată de restul lumii, făcută parcă pentru ei. Vraja se risipi.

— Ce fac mâine? repetă Tiffany Case cu vocea pe care o ia oricine în fața unui chelner. Dau o raită pe la Las Vegas. Apoi iau un autobuz, 20th Century, spre Chicago și Superchief spre Los Angeles. E mult de mers, dar m-am cam săturat de zboruri, nu mai servesc câteva zile. Dar tu?

Chelnerul plecase. O vreme, mâncară în liniște caviarul. Nu era cazul să răspundă imediat întrebării. Bond simțea că are tot timpul de pe lume, că n-are de ce să se grăbească. Amândoi cunoșteau răspunsul la marea întrebare. Iar pentru răspunsurile la întrebările neimportante, nu era nicio grabă.

Bond se îndreptă în scaun. Chelnerul de vinuri le aduse șampania și Bond o gustă. Era rece ca gheața și părea să aibă și un ușor gust de căpșuni. Pe scurt, delicioasă.

— Merg la Saratoga, spuse el. Am să pariez niște bani pe un cal.

— Bănuiesc că e un câștigător sigur, spuse Tiffany cu amărăciune.

Bău puțină șampanie. Dispoziția i se schimbase din nou. Ridică din umeri.

— Se pare că ai dat lovitura cu Umbra în dimineața asta, spuse ea indiferentă. Vrea să te pună la lucru pentru banda lor.

Bond se uită în paharul cu șampanie roz. Simțea cum ceața trădării se întinde între el și fata asta, care-i plăcea. Se forță să nu se gândească la asta. Trebuia să continue cu ametirea ei.

— E bine, spuse el cu ușurință. Mi-ar plăcea. Dar cine e „banda”?

Se îndeletnici cu aprinderea unei țigări, rugându-se ca profesionistul să-l învingă pe omul din el.

O văzu privindu-l tăios. Asta îl readuse cu picioarele pe pământ, iar mintea lui de agent secret începu să-i meargă, rece, urmărind indicii, minciuni, ezitări.

Se uită în ochii ei cu candoare.

Ea păru satisfăcută de nevinovăția privirii lui.

— Se numește Banda Spangle. Doi frați numiți Spang. Lucrez pentru unul din ei la Las Vegas. Se pare că nimeni nu l-a văzut pe celălalt frate. Unii zic că ar fi în Europa. Și mai e cineva numit A B C. Când merg după diamante, toate ordinele vin de la el. Celălalt frate, Seraffimo, este cel pentru care lucrez. E interesat de jocuri de noroc și curse de cai. Are și o afacere la Tiara, la Las Vegas.

— Ce faci acolo?

— Pur și simplu lucrez, spuse ea, închizând subiectul.

— Îți place?

Ea ignoră întrebarea ca fiind prea idioată ca să merite un răspuns.

— Și mai este acest individ, Umbra, continuă ea. Nu e un tip cu adevărat rău, doar că e atât de viclean, că după ce ai dat mâna cu el trebuie să-ți numeri degetele. El se ocupă de bordeluri, de droguri și restul. Mai sunt și alți indivizi – niște brute, mai mult sau mai puțin. Foarte duri. Se uită la Bond cu o privire brusc aspră. O să-i cunoști, se strâmbă ea. O să-ți placă, sunt exact tipul tău.

— Pe dracu’, spuse Bond indignat. Doar o slujbă ca oricare alta, atâta tot. Am nevoie de bani.

— Există multe alte căi.

— Dar și tu lucrezi pentru aceiași oameni.

— Da, aici ai dreptate.

O spusese râzând. Gheața se spărsese din nou.

— Dar, crede-mă, intri în liga superioară dacă semnezi contractul cu Spangle. În locul tău, m-aș gândi mult și bine până să intru în acest cerc select și intim. Și nu aș face nimic care să irite banda. Dacă ai de gând să faci așa ceva, mai bine începi să iei lecții de harpă.

Fură întrerupți de sosirea cotletelor, însoțite de sparanghel și de sos de albușuri bătute și de unul dintre faimoșii frați Kriendler, proprietarii lui „21” încă de pe vremea când era cel mai bun local din New York, în timpul prohibiției.

— *Hello*, *Miss* Tiffany, spus el. Nu ne-am mai văzut de mult. Cum merg lucrurile la Vegas?

— *Hello*, *Mac*, îi zâmbi fata noului venit. Tiara merge bine. Se uită în jur, în salonul plin-ochi. Mi se pare că nici mica ta afacere cu hot-dog nu merge prea prost.

— N-am de ce să mă plâng, răspunse tânărul cel înalt. Doar că vin aici mai ales aristocrați dispuși să-și arunce banii, dar foarte rar fete frumoase. Ar trebui să veniți mai des.

Îi zâmbi și lui Bond.

— Totul este în regulă?

— Cum nu se poate mai bine.

— Vă rugăm să reveniți.

Pocni din degete spre chelnerul de vinuri.

— Sam, întreabă-i pe prietenii mei ce-și doresc la cafea.

Și îi îmbrățișă pe amândoi cu un zâmbet final, deplasându-se apoi la altă masă.

Tiffany comandă un Stinger cu cremă de mentă, iar Bond ceru același lucru.

După ce au fost aduse lichiorurile și cafelele, Bond reluă discuția de unde o lăsaseră.

— Dar, Tiffany, traficul ăsta cu diamante e destul de ușor, după câte văd. De ce să nu continuăm împreună? Două sau trei călătorii pe an ne vor aduce destul de mulți bani, fără a da de bănuit la Imigrații sau la vamă.

Tiffany Case nu fu impresionată de propunere.

— Fă-i propunerea lui A B C, spuse ea. Eu o să-ți spun doar că oamenii ăștia nu sunt proști. Afacerea e uriașă. N-am avut niciodată același comisionar de două ori și nu sunt singurul gardian al transportului. Mai mult, sunt sigură că nici în avion n-am fost singuri. Pot să pariez că au avut pe cineva care să ne supravegheze pe amândoi. Verifică și răsverifică tot ce au de făcut. Era iritată de lipsa lui de respect pentru patroni. Pe A B C eu nu l-am văzut niciodată, continuă ea. Doar sun la un număr din Londra și primesc ordinele de la un aparat de înregistrat. Tot ce am de spus îi transmit lui A B C pe aceeași cale. Îți spun că te

depășește cu mult. Tu și nenorocitele tale de spargeri la conace de țară. Avea un aer zdrobitor. Doamne! Naiv mai ești!

— Înțeleg, spuse Bond, cu respect, întrebându-se cum naiba să scoată de la ea numărul de telefon al lui A B C. Da, în mod sigur se gândesc la toate.

— Poți să pariezi și pe viața ta, spuse fata sec.

Subiectul o plictisea vizibil. Se uită melancolică în paharul ei de Stinger, apoi îl dădu peste cap.

Bond sesiză un început de *vin triste*.

— Ai vrea să te duc în altă parte? întrebă el, știind că el este cel care a distrus vraja serii.

— La dracu', nu, spuse ea plictisită. Du-mă acasă. Mi s-a acrit. Ce naiba n-ai putut aduce și tu discuția decât despre ticăloșii ăia?

Bond plăti nota și ieșiră din ambianța răcoroasă a restaurantului în noaptea înăbușitoare, mirosind a benzină și a asfalt.

— Și eu stau la Astor, spuse ea, pe când intrau în taxi.

Fata se ghemui în colțul îndepărtat al banchetei din spate și rămase acolo cu bărbia în mână, privind la hidoasele reclame de neon.

Bond nu spuse nimic. Se uita prin cealaltă fereastră și își blestema misiunea. Tot ce voia să-i spună fetei era: „Uite ce e, vino cu mine. Îmi placi. Nu-ți fie teamă. Nu poate fi mai rău decât când ești singură." Dar dacă ea spunea da, trebuia să continue înșelăciunea și nu-i surâdea ideea de a fi necinstit cu ea. Era de datoria lui să se folosească de ea, dar indiferent ce i-ar fi dictat datoria, exista o cale prin care nu voia să se folosească de fata asta: cea a inimii.

În față la Astor, ea ieși singură pe trotuar și se opri, așteptându-l să plătească șoferul. Urcară împreună scările de la intrare, într-o tăcere ce amintea un cuplu care se întorcea acasă după o seară plină de neplăceri.

Își luară cheile de la recepție. Ea îi spuse băiatului de la lift „cinci". În timpul urcării, fata nu întoarse fața de la ușă. Bond remarcă nodurile albite ale degetelor de la mâini. La etajul cinci, ea ieși, fără să protesteze că Bond o urmează. Merseră pe mai multe coridoare, până ajunseră la ușa ei. Fata se aplecă și introduse cheia în broască, apoi deschise ușa. Brusc, se întoarse spre el.

— Ascultă, Bond, omule…

Începuse ca un discurs furios, dar se opri și se uită țintă în ochii lui, iar Bond văzu că are genele umede de lacrimi. Și dintr-o dată ea își aruncă brațele în jurul gâtului lui și-și lipi fața de a lui, spunând parcă: „Ai grijă de tine, James. Nu vreau să te pierd.” Apoi îl sărută o dată, lung și apăsat, pe buze, cu o tandrețe sălbatică și aproape lipsită de componenta sexuală.

Dar când brațele lui Bond se înfășurară în jurul ei, vrând să-i răspundă la sărut, ea deveni țeapănă și-și trase fața. Momentul se risipise.

Cu mâna pe clanța ușii, se întoarse și se uită la el. Strălucirea aceea rece i se întorsese în priviri.

— Acum pleacă și lasă-mă în pace, spuse ea cu răutate.

Trânti ușa în urma ei și o încuie.

• Capitolul X

CU STUDILLACUL LA SARATOGA

James Bond petrecu mai toată ziua de sâmbătă în camera lui cu climatizare de la Astor, evitând căldura, dormind și compunând o cablogramă de o sută de grupuri, adresată președintelui de la Universal Export din Londra. Folosi un cod simplu, cu transpoziție, bazat pe faptul că era a șasea zi a săptămânii și că data era patru a lunii a opta.

Raportul trăgea concluzia că acea „conductă” a diamantelor începe undeva în preajma lui Jack Spang, sub numele de Rufus B. Saye și se termina la Seraffimo Spang și că turnanta traficului este în biroul lui Umbra Tree, de la care, probabil, pietrele ajung la Casa Diamantelor, pentru șlefuire și comercializare.

Bond cerea Londrei să pună sub urmărire pe numitul Rufus B. Saye, dar avertiza că acțiunea directă de contrabandă era comandată de un anume A B C, element important al Bandei Spangle, dar despre care Bond nu știa nimic, cu excepția faptului că părea să locuiască la Londra. Posibil ca doar acesta să poată furniza informații despre sursa primară de diamante trecute prin contrabandă, undeva pe continentul african.

Bond mai raportă și de intențiile lui de a continua să lucreze în lungul „conductei”, în direcția lui Seraffimo Spang, folosindu-se de agentul involuntar Tiffany Case, despre care raportă, de asemenea, pe scurt.

Bond trimise cablograma via Western Union, făcu al patrulea duș al zilei și se duse la Voisin’s, unde bău două Martini cu vodcă și mâncă *Oeufs Benedict* și căpșuni. În timpul cinei, citi ultimele informații și previziuni despre reuniunea de la Saratoga, remarcând că la cota pariurilor se aflau în frunte „Come Again” al lui C.V. Whitney și „Pray Action” al lui William Woodward Jr. Despre „Zâmbet Timid”, nimic.

Apoi Bond se întoarse la hotel și se culcă.

Fix la ora nouă, în dimineața de duminică, un Studebaker negru decapotabil trăgea lângă trotuarul pe care stătea Bond, cu valiza.

Își aruncă valiza în spate și se așeză lângă Leiter. Acesta ridică mâna spre capotă și trase de o manetă. Apoi apăsă un buton de pe bord și, cu un ușor scârțâit de mecanism hidraulic, pânza se ridică ușor în aer și se plie în spatele canapelei. Învârtind volanul cu mișcări line ale cârligului, începu traversarea lui Central Park.

— Avem cam trei sute de kilometri de mers, spuse Leiter, când ajunseră la Hudson Parkway. Mergem aproape direct spre nord, în lungul râului Hudson. E în statul New York, chiar la sud de Adirondacks și foarte aproape de granița canadiană. O să mergem pe Taconic Parkway. Nu avem de ce să ne grăbim, așa că mergem încet. Plus că nu vreau să-mi ia vreun talon din cauză de viteză. În mai tot statul New York, există o limită de viteză de optzeci la oră, iar polițaii sunt ai dracului. Dacă chiar sunt grăbit, pot să scap de ei fără probleme. Nu te înregistrează nicăieri, dacă nu te prind. Prea le e rușine să spună la tribunal că s-a găsit careva mai rapid decât motocicletele lor Indian.

— Bine, dar Indienii ăștia ai lor prind ușor peste o sută cincizeci de kilometri la oră, spuse Bond, crezând că prietenul lui începuse să devină puțin cam mitoman. Nu știam că un Studebaker are atâta putere.

În fața lor se întindea o porțiune de drum pustiu. Leiter se uită scurt în oglinda retrovizoare și dintr-o dată băgă schimbătorul în viteza a doua și apăsă pedala de accelerație până la podea. Bond fu zvârlit cu spatele în spătarul fotoliului. Simțea cum coloana vertebrală i se mulează pe scaun. Nu-i venea să creadă, așa că aruncă o privire pe vitezometru. 130, apoi 150, 170, 200, după ce Leiter trecuse în ultima treaptă de viteză. Apoi urmă un pod și un drum lateral. Leiter apăsă frâna și se întoarseră aproape brusc la o sută la oră, motorul torcând liniștit pe măsură ce luau curbele.

Leiter se uită spre Bond și zâmbi.

— Am o rezervă de cincizeci la oră când vreau eu, spuse el cu mândrie. Acum ceva timp am plătit cinci dolari și am pus-o pe mila măsurată și certificată de la Daytona. Am scos, după cronometrul lor, două sute zece la oră fără să o duc la maxim.

— Să mă ia naiba, spuse Bond, luându-și aerul de om stupefiat. Dar ce fel de mașină e asta? Nu e un Studebaker?

— Nu. E un Studillac, spuse Leiter. Un Studebaker cu motor de Cadillac. Transmisie specială și frâne la fel pe spate. Treabă de

conversie. Mi-a făcut-o o mică firmă de lângă New York. Există doar câteva asemenea mașini sport, dar sunt al dracului de bune, mult mai bune decât Corvette sau Thunderbird. Iar caroseria e cea mai bună posibilă. E proiectată de francezul acela, Raymond Loewy, cel mai bun designer din lume. Dar e puțin prea avangardist pentru gustul pieței americane. Studebaker nu a făcut multe vânzări cu această caroserie. Prea neconvențională. Îți place? Pun pariu că-i dă clasă Bentley-ului tău.

Leiter chicoti la gândul ăsta și căută în buzunarul din stângă niște mărunțiș, pentru că trebuia plătită taxa la podul Henry Hudson.

— Da, până îți cade o roată, răspunse Bond caustic, pe măsură ce accelerau din nou. Treaba asta cu motor colportat e o treabă pentru puști, care nu-și pot permite o mașină adevărată.

În timpul drumului, discutară veseli despre virtuțile mașinilor de sport britanice și americane, până ce ajunseră la autostrada Westchester, unde plătiră altă taxă și o luară, un sfert de oră mai târziu, pe Taconic Parkway, care șerpuia spre nord prin două sute de kilometri de dealuri și păduri, iar Bond se lăsă pe spate și se bucură de una din autostrăzile cu cele mai frumoase peisaje din lume. Se întrebă, într-o doară, unde este fata, ce face ea și cum să facă, după Saratoga, s-o întâlnească din nou.

La douăsprezece și jumătate, se opriră să ia masa de prânz de la „Puiul din coș”, un han de modă veche, în stilul numit „de frontieră”, construit demult, dar având tot echipamentul standard – o tejghea înaltă, acoperită cu toate tipurile imaginabile de ciocolată, bomboane, țigări, trabucuri, reviste și cărți broșate, un tonomat al cărui crom strălucea, cu lumini care te duceau cu gândul la SF, peste zece mese de pin lustruite, în centrul camerei cu pereții plini de rafturi, un menu cu pui prăjit și cu „păstrăv proaspăt de munte”, care petrecuse luni întregi într-o stare de congelare, plus o varietate de feluri mai puțin răsunătoare, și niște chelnerițe cărora părea să nu le pese de nimic.

Dar omleta cu cârnați și pâine de secară, proaspăt scoasă din cuptor, unsă cu unt, și berea Miller’s Highlife, sosiră într-o clipită și erau bune, ca și cafeaua rece care urmă, iar după al doilea pahar de băutură ieșiră din „magazin” și o porniră spre Saratoga.

— Unsprezece luni pe an, explică Leiter, locul e practic mort. Vine lumea și face băi de nămol pentru reumatism și altele asemenea, ca în orice stațiune din lume în sezon mort. Toată lumea e în pat la ora nouă și, singurele semne de viață din timpul zilei sunt când doi gentlemeni cu pălării de pai încep să se certe cu privire la capitularea lui Burgoyne la Schuylerville, ceva mai încolo, sau asupra culorii marmurei de pe jos, din hotelul Union: e albă sau neagră? Apoi, timp de o lună – august – locul parcă înnebunește. Este probabil cea mai selectă serie de curse din America. Efectiv, pute de alde Vanderbilt sau Whitney. Pensiunile își măresc prețurile de zece ori, iar comitetul curselor se scotocește prin buzunare și face rost de niște lebede pe care le pune pe iazul din mijlocul hipodromului, plus că vopsește tot ce e de vopsit. Și dau drumul și la fântâna arteziană. Pe lac se mai află și o canoe indiană. Nimeni nu știe de unde vine, dar un scriitor a auzit că există o legendă despre indieni. Spune că după ce a aflat legenda indiană, nu i-a mai păsat de originea canoei. La urma urmei, zice el, „eu pot să scot din minte legende mult mai bune încă de când eram în clasa a patra”.

Bond râse.

— Alte detalii? întrebă el.

— Ar trebui să știi și tu, spuse Leiter. Englezii veneau și ei aici. Mă refer la cei cu stare, evident. Își făcea veacul aici și Lily Langtry a voastră, pe vremea când Novelty îl bătea pe Iron Mask la curse. Dar totul s-a schimbat puțin după Deceniul Mov. Poftim, cu asta te pui la curent cu totul, continuă el, dându-i lui Bond o tăietură de ziar. L-am decupat azi dimineață din *Post*. Acest Jimmy Cannon e reporterul lor sportiv. Scrie bine și știe despre ce vorbește. Citește-o în mașină, trebuie să plecăm.

Leiter lăsă niște bani pe masă și ieșiră. Studillacul țâșni pe drumul bătut de vânt, spre Troy. Bond purcese la citirea prozei energice a lui Jimmy Cannon. În timp ce citea, Saratoga lui Lily Langtry dispărea în dulcele trecut cețos, iar secolul douăzeci se uita la el, rânjindu-i triumfător printr-o bucată de hârtie tipărită.

> *Satul Saratoga Springs* (citi el sub fotografia unui tânăr atrăgător, cu ochi mari, depărtați, direcți, și cu un zâmbet cam nesincer) *era un fel de Coney Island pentru lumea interlopă, până ce a apărut la TV, în programul Kefauver. Toți escrocii au fugit atunci la Las*

Vegas. Gangsterii exercitau însă demult controlul în Saratoga, o adevărată colonie de vacanță pentru bandele cu întindere națională, care se plimbau peste tot înarmate cu pistoale și cu bâte de baseball.

Saratoga s-a emancipat practic de Statele Unite, așa cum au făcut mai toate locșoarele unde se practicau jocurile de noroc, în care autonomia locală însemna că toată comunitatea era în mâinile bandelor. A rămas totuși un loc în care diverși moștenitori onești ai unor averi ilustre, plus posesorii unor nume celebre, vin să-și vadă de grajdurile și cursa dusă în condiții aproape primitive, care sugerează mai degrabă un iarmaroc de țară pentru cai de tracțiune.

Autostopiștii au fost expulzați din localitate printr-o decizie a poliției, care trăia din bacșișurile unor criminali și furnizori de carne vie. În Saratoga, sărăcia constituia o încălcare a legii. Bețivii erau și ei considerați un pericol și alungați.

Dar criminalul avea aici un loc de desfășurare, un sanctuar, câtă vreme plătea și arăta respect pentru instituțiile locale care puteau fi o casă de prostituate sau o sală ilegală de jocuri.

Curiozitatea profesională m-a mânat să citesc literatură de tot felul. Jurnaliștii specialiști în curse își amintesc de vremurile liniștite, de parcă Saratoga ar fi fost înainte un oraș de o inocență frivolă. Nu, a fost un burg putred din capul locului.

În calitate de client trebuia să fii cu ochii în patru. Și tot degeaba. Cazinourile aveau oamenii lor de ordine și chiar dacă prindeai crupierul cu mâța în sac, erai repede aruncat în stradă.

Hanurile se întindeau de-a lungul malurilor lacului. Marii amatori de distracții se aruncau în jocuri cu adevărat tari. Crupierii de tot soiul erau angajați cu ziua, niște nomazi, de obicei cartofori, care făceau circuitul jocurilor de la Newport, Kentucky, coborau iarna în Miami și se întorceau în Saratoga în august. Cei mai mulți erau instruiți la Steubenville, Ohio, unde jocurile erau învățate în adevărate școli care pregăteau oamenii pentru această industrie.

Erau niște persoane fără rădăcini, iar majoritatea n-aveau talent nici cât să păcălească un galez beat. Acești funcționari ai lumii subterane erau gata să-și facă bagajele la cel mai mic semn că undeva apărea ceva interesant. Cei mai mulți s-au stabilit la Las Vegas și la Reno, unde foștii lor șefi au acum licențe care atârnă pe pereți.

Patronii lor nu erau jucători de cărți în tradiția colonelului E.R. Bradley, care era un om impunător, cu maniere foarte distinse. Există însă unii care-mi spun că la bazarul lui de jocuri de la Palm Beach casa nu pierde niciodată...

Apoi, afirmă cei care au ceva împotriva jocurilor lui Bradley, mecanicii au preluat afacerea și au folosit orice dispozitiv capabil să înșele jucătorii. Cei care și-l amintesc pe Bradley ca pe un tip pe care-l păștea canonizarea sunt de-a dreptul încântați. Bradley fusese considerat un filantrop care le oferea bogaților puțină distracție, pe care statul Florida le-o refuza.

Dar prin comparație cu căpușele care au controlat Saratoga, colonelul Bradley este îndreptățit să primească toate laudele duioase ale sentimentalilor.

La Saratoga, te întâmpină peste tot căldura umedă și mirosul de lemn. Există unii, cum ar fi Al Vanderbild și Jock Whitney care sunt niște tipi fair-play în sensul deja depășit al termenului. Jocul lor se numește cursele de cai, iar ei sunt prea buni pentru acest joc. La fel și unii antrenori, cum ar fi Bill Winfrey, care este, printre altele, descoperitorul lui „Native Dancer". Există jockei care te-ar pocni dacă le-ai propune să forțeze un cal.

Ei se simt bine la Saratoga și sunt fericiți că cei ca Lucky Luciano au plecat din orașul care a permis unor indivizi foarte duri să sugă orice picătură de venituri. Managerii de pariuri au intrat în era meseriei învățate după manual, dar au fost și ținta unor atacuri. De pildă, un tip numit Kid Tatters a fost ușurat de cincizeci de mii de dolari în parcare, iar băieții l-au amenințat că dacă nu le dă mai mult, îl vor răpi.

Kid Tatters știa că Lucky are acțiuni la mai toate localurile de jocuri și a făcut apel la acesta să rezolve problema. Lucky a spus că e o treabă simplă. Nimeni nu l-a mai supărat pe managerul de pariuri. Kid Tatters a primit permisiunea să întocmească pariuri de călărie și reputația lui a rămas curată, dar pe viitor nu exista decât o cale de a se proteja.

„la-mă ca partener", i-a transmis Lucky, iar conversația mi-a fost relatată de un martor ocular. „Nimeni nu s-ar lega de un partener al lui Lucky."

Kid Tatters se considera un tip onorabil, care lucra într-o afacere cât se poate de legală, dar a cedat și Lucky i-a fost partener până la moarte. L-am întrebat pe un individ dacă Lucky a băgat vreun ban în afacerea asta sau dacă a contribuit cumva cu muncă. „Nu, Lucky nu a făcut altceva decât să colecteze, mi-a spus omul. Dar în zilele acelea s-a considerat că Kid a făcut o afacere foarte bună. Nimeni nu l-a mai deranjat vreodată."

Așa că și pe vremuri a fost un oraș dubios, cum sunt toate orașele unde se practică jocuri de noroc.

Bond împături tăietura de ziar și o puse în buzunar.

— Mi se pare destul de departe de vremurile lui Lily Langtry, spuse el după o pauză.

— Da, sigur, spuse Leiter indiferent. Iar Jimmy Cannon nu scrie că de fapt știe că barosanii s-au întors, sau mai degrabă succesorii lor. Azi ei sunt proprietarii, cum ar fi prietenii noștri Spang, care-și aduc caii să concureze cu ai lui Vanderbilt, Whitney și Woodward, iar din când în când mai pun la cale câte o cacealma cum ar fi asta cu „Zâmbet Timid". Scopul lor este să adune dintr-un foc cincizeci de bătrâne, fără să riște mare lucru. Evident, unele dintre numele de la Saratoga s-au schimbat. La fel și noroiul de la băile de noroi.

Un marcaj rutier mare le apăru pe dreapta:

OPRIȚI LA SAGAMORE.
AER CONDIȚIONAT. PATURI BUNE. TELEVIZOR.
LA DOAR 8 KM DE SARATOGA SPRINGS.
SAGAMORE – PENTRU O VIAȚĂ PLĂCUTĂ

— Asta înseamnă că paharele pentru periuțele de dinți sunt învelite în hârtia proprie și că scaunul de la WC are o bandă de hârtie pe care scrie că a fost sterilizat, pentru binele clientului, comentă amărât Leiter. Și să nu-ți treacă prin cap să furi vreunul din paturile lor bune. După ce au pierdut câte unul pe săptămână și pe motel, acum le-au prins de podea, în șuruburi.

• Capitolul XI

„ZÂMBET TIMID”

Primul lucru care-l izbi pe Bond la Saratoga fu verdele maiestuos al ulmilor, care dădea străzilor discrete un aer calm, de tip colonial, ceva din pacea și seninătatea locurilor de agrement din Europa. Iar cai erau peste tot, conduși pe străzile pe care un polițist dirija traficul, scoși din diversele boxe de cai din grajdurile care și ele se întindeau peste tot, galopând pe margini de străzi și duși la pista de antrenament din apropiere de centrul orașului. Băieții de grajd și jocheii, albi, negri și mexicani, stăteau la taifas la fiecare colț de stradă și din când în când, câte un cal necheza.

Era un fel de amestec între Newmarket și Vichy, iar lui Bond îi trecu brusc prin cap că deși nu era deloc interesat de cai, viața legată de aceștia e probabil plăcută.

Leiter îl lăsă la Sagamore, care se afla la marginea orașului și la doar un kilometru de hipodrom, și plecă să-și vadă de propriile treburi. Căzură de acord că se caute doar noaptea, sau ca din întâmplare prin mulțimea de la curse, dar oricum să facă în zori o vizită la pista de antrenament, dacă cumva „Zâmbet Timid” e scos pentru o ultimă repetiție la răsăritul soarelui. Leiter spuse că o să afle sigur despre asta și mult mai multe, după o seară de dat târcoale grajdurilor și la „The Tether”, restaurantul cu bar deschis toată noaptea, locul unde trăgea toată lumea interlopă a întâlnirii hipice din august.

Bond se înregistră la biroul central de la Sagamore, ca „James Bond, Hotel Astor, New York”, plătind pentru trei nopți treizeci de dolari unei femei cu fața ascuțită ca o secure și cu ochi care arătau că-l bănuiește că vrea să fure prosoapele și probabil și așternuturile. Primi camera 49.

Își cără bagajul peste pajiștea tunsă, între gardul viu și straturi de gladiole crescute cam forțat, și intră în camera dublă, cu fotoliu, măsuță lângă pat, o comodă cu sertare și clasica scrumieră maro din plastic, pe care o găsești practic în orice motel din America. Baia și dușul erau imaculate și proiectate cu

grijă și, așa cum profețise Leiter, paharele pentru spălatul dinților erau în pungi de hârtie, iar scaunul WC-ului era traversat de o bandă pe care scria „sterilizat”.

Bond făcu un duș, se schimbă și merse la cârciuma motelului, unde luă două Bourbon-uri și pui pentru doi dolari și optzeci în salonul de mese cu climatizare. Motelul era, evident, una din trăsăturile „modului american de viață”. Se întoarse în camera lui și se întinse pe pat cu *The Saratogian*, ziar în care citi că în curse „Zâmbet Timid” va fi călărit de un anume T. Bell.

Puțin după ora zece, Felix Leiter bătu ușor în ușă și intră șchiopătând. Mirosea a băutură și a trabuc ieftin și părea foarte mulțumit de sine însuși.

— Am făcut ceva progrese, spuse el.

Trase cu cârligul fotoliul până la patul pe care stătea întins Bond. Se așeză și scoase o țigară.

— Asta înseamnă că trebuie să ne trezim al naibii de devreme dimineața. La cinci. Umblă vorba că-l testează pe „Zâmbet Timid” pe opt sute de metri la cinci și jumătate. Mi-ar plăcea să fiu pe acolo când o fac. Drept proprietar este dat un anume Pissaro. Întâmplarea face ca unul dintre directorii de la Tiara să se numească așa. Încă unul cu nume caraghios, Pissaro „Creier-Șchiop”. Se ocupa cu traficul de droguri al bandei. Trecea marfa peste granița mexicană și apoi o împărțea în pachețele mai mici, pe care le trimitea intermediarilor de pe coastă. FBI-ul l-a prins și a făcut ceva pârnaie la San Quentin. Când a ieșit, Spang i-a oferit o slujbă la Tiara, în schimbul mărfii pe care o ascunsese. Acum e proprietar de cai de curse, ca și Vanderbilt. Frumoasă carieră. Mi-ar plăcea să știu în ce formă este în zilele astea. Pe vremea când se ocupa de cocaină, era unul din ștabi. La San Quentin l-au îngrijit, dar se pare că totuși a rămas puțin cam greu de cap, de unde și porecla de „Creier-Șchiop”. Jocheului i se spune Bell-Clopoțel. Călăreț bun, dar se zice că nu ar câștiga pe bune. Aș vrea să schimb vreo două vorbe cu Clopoțel, ăsta, dacă-l prind singur. Am o propunere pentru el. Antrenorul calului e altă huidumă. Budd, „Rosy” Budd. Poreclă de muiere, ciudat. Toate numele astea sună caraghios, dar nu e bine să te lași înșelat de aparențe. E din Kentucky și știe cam tot ce se poate ști despre cai. A avut ceva necazuri în Sud, ceea ce se numește pe aici „treaba mică” – în contrast cu „treaba mare”, care este ceva serios. Nimic important: furt, ceva bătăi, viol. Destul însă

ca să aibă un cazier barosan la poliție. Dar în ultimii ani a fost foarte cinstit – dacă se poate spune una ca asta – și i-a antrenat caii lui Spang.

Leiter își aruncă savant țigara pe fereastră, într-un răsad cu gladiole. Se ridică și se întinse cât era de lung.

— Ăștia sunt actorii, în ordinea apariției, spuse el. O distribuție de zile mari. Abia aștept să aprind un foc bun sub ei.

Bond era perplex.

— De ce nu-i predai cui trebuie și gata? Cine sunt șefii tăi? Cine te plătește?

— Proprietarii principali, spuse Leiter. Ne plătesc după rezultate. Și nu ajung eu până la șefi. N-ar fi cinstit să bag la pârnaie niște amărâți de grăjdari. Ar putea fi trimiși la moarte. Veterinarul a autentificat calul, iar adevăratul „Zâmbet Timid” a fost împușcat și incinerat acum câteva luni. Nu, am alte idei, personale, care or să-i lovească pe Spangle ăștia mai tare ca stricarea ploilor la cursa asta. O să vezi. Oricum ar fi, la cinci. O să vin să-ți bat la ușă, pentru orice eventualitate.

— Nu-ți face griji, spuse Bond. O să fiu în prag, cu cizmele și șaua gata, la vremea când coioții încă mai urlă la lună.

Bond se trezi la vreme. În aer plutea o prospețime minunată, în vreme ce el îl urma pe Leiter care șchiopăta printre ulmii și printre grajdurile care începeau să prindă viață. În aer se ridica un fum albastru, direct în sus, dinspre focurile din taberele din spatele grajdurilor. Spre răsărit, cerul era de un cenușiu-perlat și iradia slab. Aerul era plin de miros de rouă, de cafea și de pădure. Se auzea zgomot de găleți și de alte activități de dimineață ale oamenilor și cailor care se deplasau de la copaci spre gardul de lemn care delimita pista, un șir de cai cu pături pe ei, cu câte un băiat la căpăstru, ținând ferm, dar cu blândețe, animalele.

— Hai, puturosule, hai ridică-te. Trezirea. În dimineața asta ai treabă.

— Se pregătesc pentru exercițiile de dimineață, spuse Leiter. Galopul. E perioada pe care o urăsc cel mai mult antrenorii, pentru că vin proprietarii.

Se rezemară de gard, gândindu-se cât de devreme este, gândindu-se la micul dejun, iar soarele ieși brusc de după copacii aflați la vreun kilometru depărtare, de cealaltă parte a

pistei. Frunzele căpătară o culoare aurie și în câteva minute dispăru orice urmă de umbră. Era plină zi.

Ca și cum ar fi așteptat acest semn, din pâlcul de copaci aflat la stânga se iviră trei oameni, din care unul conducea un cal cu pieptul puternic, cu un semn alb pe frunte și cu patru „ciorapi” albi.

— Nu te uita la ei, spuse încet Leiter. Întoarce-te cu spatele la pistă și uită-te la șirul de cai care vin. Individul acela adus de spate, bătrânul, e „Sunny John” Fitzsimmons, cel mai mare antrenor din America. Iar aceia sunt caii Woodward. Cei mai mulți vor fi învingători în cursa asta. Uită-te la ei cât poți de firesc, eu îi supraveghez pe oamenii noștri. Nu trebuie să pari prea interesat. Să vedem… un băiat de grajd care-l duce pe „Zâmbet Timid”, apoi Budd și vechiul meu prieten „Creier-Șchiop” într-o minunată cămașă de culoarea levănțicii. Se îmbracă întotdeauna bine. Frumos cal, picioare puternice. I-au scos pătura și nu-i place frigul. Se agită ca nebunul, iar băiatul de grajd bălăngăne de frâu. Sper să nu-l lovească în moacă pe domnul Pissaro. Acum a venit Budd și a liniștit calul. L-a boscorodit pe băiat. Acum îl conduc pe cal pe pistă. Exersează un trap mărunt pe partea depărtată a pistei, la unul dintre pilonii care marchează două sute de metri. Huidumele și-au scos cronometrele și se uită în jur. Ne-au văzut. James, poartă-te foarte natural. După ce trece calul, nu se mai interesează de noi. Gata, acum poți să întorci capul. „Zâmbet Timid” este de partea cealaltă a pistei și i-au pus ochelarii pentru cursă. Sunt patru grupe de două sute de metri. Pissaro e chiar lângă al cincilea pilon, la finiș.

Bond se întoarse și se uită de-a lungul gardului spre stânga, la cele două personaje îndesate, cu soarele strălucind în ochelari și cu cronometrele în mână, în jurul cărora soarele părea să creeze un halou pe sub ulmii aurii.

— Gata, a plecat.

Bond văzu în depărtare un cal brun zburând și luând turnanta de la capătul pistei, angajându-se apoi în linia dreaptă din fața lor. De la distanța aceea, niciun sunet nu ajungea până la ei, dar curând auzi un bubuit ușor care scutura pista de zgură, bubuit care creștea pe măsură ce calul se apropia de ei, un ușor tunet de copite. Calul luă a doua turnantă, de lângă ei, și se grăbi să

termine ultimul segment de două sute de metri. La finiș îl așteptau supraveghetorii.

La trecerea calului, cu dinții strânși și cu ochii ieșiți din orbite de efort, cu cvadricepșii pulsând și cu respirația șuierândă, cu băiatul de pe spatele lui arcuit ca o pisică, cu fața în pământ și aproape atingând gâtul calului, Bond avu o senzație de pură plăcere coborându-i pe șira spinării. Dar tot ansamblul dispăru repede într-un fâșâit și într-o ploaie de pământ aruncată de copitele calului, iar Bond își întoarse privirea către cei doi supraveghetori, care acum stăteau pe vine, ca să prindă bine momentul trecerii de finiș și să apese pe cronometre.

Leiter îi atinse brațul și o luară foarte natural înapoi, spre copacii după care se afla ascunsă mașina.

— Se mișcă al dracu’ de bine, comentă Leiter. Mai bine decât s-a mișcat vreodată adevăratul „Zâmbet Timid”. N-am idee ce timp a scos, dar în mod sigur a ras recordul pistei. Dacă poate face asta tot timpul cursei, adică doi kilometri, are premiul în buzunar. O să aibă o cotă mică, pentru că n-a câștigat nicio cursă anul acesta. Acum, hai să mergem dracului să luăm micul dejun. M-i s-a făcut o foame de lup tot uitându-mă la escrocii ăia la lucru așa de dimineață. Și adăugă, ca pentru sine: Și acum să-l văd pe domnul Clopoțel cum călărește nesportiv și cum este descalificat.

După micul dejun și după ce mai ascultă niște planuri de-ale lui Leiter, Bond rătăci toată dimineața și apoi luă masa de prânz la hipodrom, privind diversele curse pe care Leiter îl avertizase că le va vedea în prima după-amiază.

Dar era o zi minunată și Bond se bucură de tot ce-l înconjura: dialectul de Saratoga, amestecul de aristocrație de Brooklyn și de țărănoi de Kentucky, eleganța proprietarilor și a prietenilor în padocul umbrit de copaci, eficiența aparatului de *pari mutuel* și marea tabelă de afișaj, cu luminile clipitoare înregistrând pariuri, cote și banii investiți, faptul că nu vor fi probleme la start, dată fiind tragerea porții de către un tractor, micul lac, ca de jucărie, cu cele șase lebede și canoea ancorată și, peste tot, exotismul negrilor, care fac parte integrantă din cursele americane, exceptând meseria de jocheu.

Organizarea părea mai bună ca în Anglia. Șansele de înșelătorie păreau mai mici, dar Bond știa că sistemul ilegal de informare trimitea rezultatele în toată America, limitând

câștigurile la seria 20-8-4 – douăzeci pentru câștigător, opt pentru locul doi și patru pentru locul trei – astfel încât milioane de dolari luau anual drumul buzunarelor gangsterilor, o altă sursă de venituri, pe lângă prostituție și droguri.

Bond încercă sistemul făcut celebru de „Chicago” O’Brien. Parie pentru fiecare dintre favoriți, iar la sfârșitul cursei cu numărul opt avea un câștig de cincisprezece dolari și câțiva cenți. O luă spre casă o dată cu mulțimea, făcu un duș și dormi puțin. Descoperi un restaurant aproape de ringul de licitații de cai și petrecu o oră consumând băutura despre care Leiter îi spusese că se bea la cursele de cai – Bourbon cu apă de izvor. Bond bănui că apa de izvor vine direct de la robinetul de sub tejghea, dar Leiter îi spusese că un adevărat băutor de Bourbon insistă să-și bea whisky-ul cu apă din râul local, din cea mai din amonte ramură, unde teoretic apa e cea mai pură. Barmanul nu fu deloc surprins de comandă, iar Bond fu amuzat de prețiozitatea acestuia. Apoi mâncă un biftec asortat și, după un ultim Bourbon, merse spre ringul de vânzări prin licitație, fixat de Leiter ca loc de *rendez-vous*.

„Ringul” era un țarc vopsit în alb, cu tavan, dar fără pereți, înconjurat de un amfiteatru de bănci care coborau în trepte spre un cerc verde, care în mod normal ar fi fost acoperit cu paie, dar care aici era din gazon artificial, cu o platformă înconjurată cu funii argintii pentru conducătorul de licitație. Fiecare cal era adus sub luminile puternice ale neoanelor, iar licitatorul, redutabilul Swinebroad, din Tennessee, făcea un scurt istoric al calului și pornea licitația de la suma pe care el o credea cea mai potrivită, repetând ca într-o incantație cifre care de obicei urcau la niște sute, prinzând, cu ajutorul celor două ajutoare ale sale, fiecare înclinare de cap și fiecare ridicare de creion printre băncile pline de proprietari și agenți dichisit îmbrăcați.

Bond se așeză în spatele unei femei sfrijite, îmbrăcată într-o rochie de seară și ale cărei încheieturi erau grele de bijuterii care scoteau un clinchet de fiecare dată când licita. Lângă ea se afla un bărbat plictisit, într-un costum alb de seară, cu o cravată de seară roșu-închis, care era sau soțul, sau antrenorul ei.

La apariția numărului 201, purtat cu mare grijă prin fața auditoriului, se ridică un val de murmure. Incantația începu din nou:

— Pun pentru început șase mii pe capul acestui minunat cal, a spus cineva șapte mii? Am acum șapte mii și trei, patru și cinci, doar șapte mii jumătate pentru acest minunat mânz persan, opt mii, mulțumesc, domnule, cine oferă nouă? Opt mii cinci sute, dă cineva nouă? Cine dă nouă? Nouă și șase sute și șapte sute cine ridică suma?

După o scurtă pauză, bătu cu ciocanul greu în masă, privind cu reproș la zgârciții plini de bani din amfiteatru.

— Oameni buni, acest cal de doi ani e prea ieftin. Pentru suma asta vând mânji mult mai slabi. Am opt mii șapte sute, a zis careva nouă mii? Unde e nouă, nouă, nouă?

Mâna mumificată cu inele și brățări luă creionul de bambus aurit și făcu un calcul pe programul tipărit, pe care Bond putu citi „Al 34-lea Târg Anual de Cai de la Saratoga. Nr. 201, Mânz Persan”. Apoi femeia se uită spre estrada înconjurată de funii argintii și ridică sus creionul.

— Am nouă mii, cine-mi dă zece? O creștere cât de mică, a zis careva nouă o sută?

Pauză și o ultimă privire interogatoare în jur, spre băncile albe, apoi lovitura de ciocan finală.

— Vândut pentru nouă mii de dolari. Mulțumesc, doamnă.

Ochi curioși se întoarseră spre femeia plictisită, care spuse ceva bărbatului de lângă ea, iar acesta ridică din umeri.

Iar 201, „mânzul persan”, fu scos din ring, urmând 202, cal care se sperie de șocul luminii puternice și începu să tremure, la vederea fețelor necunoscute și simțind atâtea mirosuri străine.

În spatele lui Bond se auzi mișcare, iar gura lui Leiter se lipi de urechea lui Bond:

— S-a făcut. O să coste trei mii, dar face jocul. O să tragă de hățuri pe ultima porțiune de două sute, chiar când toată lumea o să-l vadă învingător. Mamă, ce-o să fie! Ne vedem mâine dimineață.

Șoapta încetă, iar Bond nici nu se uită după el, ci continuă să privească încă o vreme licitația, apoi o porni alene pe sub ulmi, simțind păreri de rău pentru un jocheu numit Bell-Clopoțel, care urma să joace un joc atât de riscant, ca și pentru un cal brun numit „Zâmbet Timid”, care fusese pregătit pentru o cacealma, dar avea să fie făcut să rateze cacealmaua.

• Capitolul XII

CURSA ANUALĂ DE LA SARATOGA

Bond stătea undeva sus în tribună și printr-un binoclu împrumutat îl privea pe proprietarul lui „Zâmbet Timid” mâncând crabi cu cochilie moale.

Gangsterul stătea într-o rezervă-restaurant, la patru rânduri mai jos de Bond. Față în față cu el stătea Rosy Budd, care-și înfigea furculița cu înverșunare în niște cârnați de Frankfurt cu varză murată și bea bere dintr-o halbă. Deși erau ocupate mai toate mesele, doi chelneri se învârteau mai ales în jurul mesei lor, iar șeful lor le făcea vizite dese, pentru a vedea dacă totul decurge bine.

Pissaro arăta ca un gangster dintr-un horror-comic. Avea un cap rotund ca o bășică de porc, în mijlocul căruia se strânseseră toate trăsăturile: doi ochi mici, două nări negre, o gură băloasă, strânsă pungă, deasupra unei bărbii minuscule, apoi un corp gras într-un costum maro, cu o cămașă albă cu guler lat, de care atârna o cravată ciocolatie. Nu acorda nicio atenție pregătirilor pentru prima cursă, ci se concentra asupra mâncării, aruncând ocazional câte o privire în farfuria vecinului său de masă, de parcă ar fi vrut să întindă furculița ca să-i fure niște varză murată.

Rosy Budd era o matahală, cu un aer de dur, cu o bărbie pătrată și imobilă, de jucător de poker, cu o față pe care ochii palizi erau îngropați adânc sub sprâncenele subțiri, blonde. Purta un costum în dungi și o cravată bleumarin. Mânca încet și arunca foarte rar priviri în farfuria proprie. După ce termină, ridică programul curselor și începu să-l studieze. Fără să ridice privirea, clătină scurt din cap când șeful veni să-i ofere meniul.

Pissaro se scobi între dinți până la sosirea înghețatei și apoi se aplecă asupra acesteia, ducând repede linguriță spre gura lui mică.

Bond îi examina pe cei doi prin binoclu și se întreba ce-i cu ei. Își aminti de rușii reci, devotați țării lor, excelenți jucători de șah, de nemții străluciți, cerebrali, de oamenii tăcuți, anonimi,

din centrul Europei, de oamenii din propriul lui Serviciu, niște tipi de clasă, niște mercenari veseli, care considerau că merită să-ți riști viața pentru ceva. În comparație cu asemenea oameni, decise Bond, ăștia nu erau decât niște măscărici.

Rezultatele cursei numărul trei fură afișate, apoi urma o pauză de doar o jumătate de oră, înainte de marele eveniment, cursele propriu-zise. Bond lăsă jos binoclul și ridică programul, așteptând ca marea tabelă de afișaj aflată de cealaltă parte a hipodromului să înceapă să clipească în ritmul schimbării cotelor și al sumelor pariate.

Se uită pentru ultima oară la detaliile cursei. „Ziua 2. 4 august”, spunea programul. „Marele premiu, supliment 25.000 de dolari, alergarea nr. 52. Pentru cai de trei ani. Se subscriu câte 50 de dolari pentru fiecare nominalizare. Nominalizarea inițială, 250 de dolari. Se adaugă 25.000 de dolari premiu, din care 5.000 pentru locul doi, 2.500 pentru locul trei și 1.250 pentru locul patru. Proprietarul învingătorului va fi premiat. Cursă de 2.000 de metri.”

Urma lista celor doisprezece cai, cu proprietari, antrenori și jochei, ca și pronosticul pentru cotele de pariuri din *Morning Line*.

Favoriții *ex-aequo* erau numărul 1, „Come Again”, al lui C.V. Whitney și numărul 3, „Pray Action”, al lui William Woodward, ambii cotați în pronostic cu patru șanse din șase. Calul „Zâmbet Timid”, proprietar P. Pissaro, antrenor R. Budd, jocheu T. Bell, avea o previziune de o șansă din cincisprezece, cea mai mică din cursă. Avea numărul 10.

Bond își îndreptă binoclul spre restaurant. Cei doi plecaseră. Privirea lui Bond se opri asupra tabelei de afișaj. Acum, favoritul era numărul 3, urmat de 2 și de 1. Interesul pentru „Come Again” scăzuse. „Zâmbet Timid” era cotat cu 1:20, dar urcă totuși puțin la 1:18, la următoarea consultare a tabelei de către Bond.

Mai rămăsese doar un sfert de oră până la start. Bond se lăsă pe spătarul scaunului și își aprinse o țigară, trecând din nou în revistă ceea ce-i spusese Leiter, întrebându-se dacă va merge.

Leiter îi trecuse pe la nas jocheului licența de detectiv particular. Apoi îl șantajase calm cu darea în vileag a cursei aranjate. Dacă „Zâmbet Timid” câștiga, Leiter se ducea la organizatori și spunea totul despre calul aranjat, iar Bell-

Clopoțel n-avea să mai concureze în viața lui. Dar jocheul mai avea o șansă să se salveze. Dacă profita de ea, Leiter promitea să nu spună nimic despre aranjarea lui „Zâmbet Timid”, care trebuia să câștige cursa, dar să fie descalificat. Aceasta se putea obține dacă la sprintul final jocheul se amesteca în vreun fel în alergarea calului mai apropiat și l-ar împiedica pe acesta să fie învingător. Atunci trebuia să apară o obiecție de necinste. Pentru Bell ar fi fost simplu ca la ultima turnantă să facă treaba, și s-o facă astfel încât să se poată certa cu patronii că de fapt a călărit doar puțin mai strâns și că alt cal a venit peste el dinspre stânga, care cal s-a împiedicat, nu? Nu exista niciun motiv cunoscut ca el să nu vrea să câștige, mai ales că Pissaro îi promisese în caz de câștig un premiu de două mii de dolari. Pur și simplu urma să fie unul din acele ghinioane de care e plină istoria curselor de cai. Leiter îi dădea lui Clopoțel o mie de dolari, iar alte două mii urmau să-i parvină dacă făcea cum i se spune.

Bell înghiți gălușca fără să ezite și ceruse ca cei două mii de dolari să-i fie dați după ziua curselor, la „Băile de nămol și sulf”, unde mergea zilnic pentru o baie de nămol, care să-i mențină greutatea redusă. La șase seara. Leiter îi promisese că așa se va face. Bond avea acum în buzunar cei două mii de dolari și fusese de acord, destul de puțin entuziast, să meargă la băile de nămol și să-i dea lui Clopoțel în cazul eșecului lui „Zâmbet Timid”.

Oare o să meargă?

Bond ridică binoclul și făcu un tur al pistei. Remarcă cei patru stâlpi groși de la marcajele de patru sute, cu camere care înregistrau întreaga cursă și ale căror filme erau la dispoziția organizatorilor după câteva minute de la finiș. Cel care va da verdictul va fi ultimul stâlp, cu camera lui de filmat, care va vedea tot ce se va întâmpla. Bond simți fiorii dați de viitoarele evenimente palpitante. Mai erau cinci minute până la pornire, iar poarta de start era ridicată, undeva la o sută de metri în stânga lui. Cursa consta într-o tură completă, plus o porțiune de două sute de metri dreaptă, urmând a se termina chiar sub el, la stâlpii de finiș. Fixă binoclul pe tabela cea mare. Nicio schimbare în ordinea favoriților și nici în cota lui „Zâmbet Timid”. Veneau caii, galopând ușor, pentru a-și lua locul la start. Primul era numărul 1, „Come Again”, favoritul al doilea, un cal mare,

negru, cu echipament bleu și bej, culorile grajdurilor Whitney. Favoritul, „Pray Action”, fu întâmpinat cu urale, un cal cenușiu care purta culorile Woodward, alb cu picățele roșii, consacrate de faimosul armăsar Belair. La coada șirului, marele cal de culoarea castanei, cu un semn alb pe frunte și cu patru „ciorapi” albi, cu jocheul palid ce purta o jachetă de mătase, cu câte un diamant mare, negru, pe piept și în spate.

Calul se mișca atât de bine, încât Bond se uită automat spre tabelă și nu se miră să vadă că urcase la cota 1:17 și apoi chiar la 1:16. Bond continuă să se uite la tabelă. Într-un minut, toți banii vor intra în circuitul pariurilor (toți, mai puțin restul din mia de dolari a lui Bond, care stătea liniștit în buzunarul lui) iar câștigurile urmau să-i redistribuie după cursă. Difuzorul anunța cursa. Departe, la stânga, caii erau potriviți în culoarele lor de start. Luminile din dreptul lui 10 pâlpâiră, apoi la 15, 14, 12, 11 și în sfârșit 9 și 1. Apoi luminile se stinseră și pariurile se opriră. Dar câte alte mii de dolari se duceau încă pe pariuri, via adrese nevinovate de la Detroit, Chicago, New York, Miami, San Francisco și alte zeci de orașe, din toate Statele Unite!

Se auzi clinchetul ascuțit al unui clopoțel. În aer se simți fiorul evenimentului, iar mulțimea amuți. Apoi bariera coborî și mulțimea bubui în încurajări. Pe lângă tribună trecu o furtună de copite și pământ aruncat în spate, un fulger constând din capete pe jumătate ascunse de căști, o străfulgerare de numere greu de distins, un șir de umeri și cozi, ochi albi, ieșiți din orbite, între care Bond reuși să zărească doar importantul lui număr 10, care trecu aproape de gard. Apoi praful începu să se așeze și șirul atacă prima turnantă, înșirându-se de-a lungul gardului interior. Bond simți cum binoclul îi alunecă de la ochi din cauza transpirației.

Numărul 5, un outsider negru, conducea cu o lungime. Să fi fost acesta calul necunoscut, care să strice toate socotelile? Dar urmau numărul 1, talonat de aproape de numărul 3. Numărul 10 venea la o jumătate de lungime de liderii cursei. În față se aflau doar acești patru cai, la trei lungimi și mai bine de restul plutonului. La următoarea turnantă, în față se afla numărul 1, calul negru al lui Whitney. Numărul 10 era al patrulea. Bell Clopoțel își călărea calul chiar în copitele numărului 3. Trecuseră cu mult de numărul 5 și urmau la o jumătate de lungime pe numărul 1. La prima jumătate de tură, când urma porțiunea

dreaptă, numărul 3 conducea, iar „Zâmbet Timid” îl talona, gât la gât cu numărul 1, la o jumătate de lungime. „Zâmbet Timid” se apropia tot mai mult de lider. Ajunse la același nivel și atacară împreună ultima turnantă. Bond își ținu răsuflarea. Acum! Acum! Parcă auzea torsul liniștit al camerei de filmat ascunsă în marele stâlp vopsit în alb. În față se afla numărul 10, chiar la coardă, dar numărul 3 se afla între el și gard. Mulțimea își încuraja favoritul. Bell se apropia centimetru cu centimetru de capul cenușiu al concurentului, cu capul aplecat spre exterior, peste gâtul calului, ca să se poată spune la nevoie că nu a văzut calul cenușiu prins la coardă. Cei doi cai se apropiată încet-încet, iar capul lui „Zâmbet Timid” îl lovi pe calul cu numărul 3, apoi crupa lui luă un avans considerabil. Băiatul din șaua lui „Pray Action” se ridică brusc în scări, forțat de evenimentul ivit brusc. „Zâmbet Timid” era deja la o lungime în față.

Mulțimea izbucni într-un zumzet ostil. Bond coborî binoclul și se rezemă de spătar, privind cum calul de culoarea castanei trece ca fulgerul prin fața stâlpului alb aflat în dreptul lui, iar „Pray Action” îl urmează la cinci lungimi, în timp ce „Come Again” rata de puțin locul doi.

N-a lucrat rău, gândi Bond, în timp ce mulțimea urla nemulțumită în jurul lui. N-a lucrat rău deloc.

Strălucită lovitură! Jocheul era un maestru. Capul jos, astfel încât până și Pissaro să admită că n-a văzut celălalt cal. Fireasca lipire de bandă la ultima turnantă. Capul aflat tot jos la trecerea de finiș și cravașa în aer pe ultimele lungimi, de parcă Clopoțel ar fi fost convins că numărul 3 se află în urma lui la o jumătate de lungime.

Bond privi rezultatele afișate, însoțite de un cor de fluierături și huiduieli.

„Nr. 10, «Zâmbet Timid», 5 lungimi. Nr. 3, Pray Action, 1/2 lungime, nr. 1, Come Again, 3 lungimi, nr. 7, Pirandello, 3 lungimi.”

Caii se îndreptară în trap mărunt spre cântarul oficial, iar mulțimea cerea capul lui Bell-Clopoțel, care zâmbea cu toată fața, cărându-și șaua la cântar, după ce trecuse cravașa grăjdarului.

Apoi o izbucnire de triumf a mulțimii: în dreptul numelui lui „Zâmbet Timid” apăruse cuvântul OBIECȚIE, negru pe alb, iar difuzorul tună:

— Atenție, vă rugăm! În această cursă s-a înregistrat o obiecție înaintată de jocheul T. Lucky, pe numărul trei, „Pray Action”, împotriva conduitei jocheului T. Bell, pe numărul zece, „Zâmbet Timid”. Nu vă distrugeți tichetele. Repet, nu vă distrugeți tichetele.

Bond scoase batista și-și șterse palmele transpirate. Își închipuia scena din camera de proiecție din spatele cabinei arbitrilor judecători, care acum examinau filmul. Bell va sta acolo, arătându-se puternic jignit, alături de jocheul numărului trei, care va arăta și mai jignit. Vor fi invitați și proprietarii? Oare lui Pissaro îi va curge nădușeala în josul obrajilor și pe sub cămașă? Vor fi acolo și ceilalți proprietari, albi la față de furie?

Se auzi din nou difuzorul:

— Atențiune, vă rog. În prezenta cursă, numărul zece, „Zâmbet Timid”, a fost descalificat, iar numărul trei, „Pray Action”, este declarat învingător. Rezultatul este oficial.

În mijlocul uralelor mulțimii, Bond se ridică țeapăn de pe scaunul lui și se îndreptă spre bar. Urma să efectueze plata. Poate un Bourbon cu apă „de izvor” o să-i dea idei despre cum să-i dea banii lui Bell-Clopoțel. Era puțin cam neliniștit. Dar baia de nămol i se părea un loc fără mari probleme. La urma urmei, la Saratoga nu-l cunoștea nimeni. După aceea va refuza însă să mai lucreze pentru alde Pinkerton. O să-l sune pe Umbră și o să se plângă că nu și-a primit cele cinci miare. Se va arăta îngrijorat pentru banii lui. Se amuzase, ajutându-l pe Leiter să le dea peste nas indivizilor. Dar acum era rândul lui.

Ieși dând din coate din barul înghesuit.

• Capitolul XIII

LA BAIA DE NĂMOL ȘI SULF

În autobuzul mititel și roșu se mai aflau doar o negresă cu o mână inertă, iar în spatele șoferului o fată care-și ținea mâinile bolnave ascunse și al cărei cap era complet înfășurat într-un văl negru și gros ce-i cădea pe umeri, ca un fel de mască de apicultor, fără a-i atinge pielea feței.

Autobuzul, pe care scria „Băile de nămol și sulf” pe ambele părți laterale și „Din oră în oră” în față, deasupra parbrizului, traversă orașul fără a mai lua alți clienți și părăsi șoseaua principală, luând-o pe un drum pietruit, prost întreținut, ce trecea prin mijlocul unei plantații de pini. După aproape un kilometru, coti și o luă la vale spre un grup de clădiri înnegrite de vreme, din care se ridica în aerul liniștit un fum negru.

În fața Băilor nu se vedea niciun semn de viață, dar când autobuzul trase pe aleea cu pietriș din apropierea a ceea ce părea să fie intrarea, doi bătrâni și o negresă care șchiopăta ieșiră de după o ușă de plasă din capul scării și așteptară ca pasagerii să coboare.

Ieșit din autobuz, Bond fu izbit de mirosul de pucioasă și i se făcu rău. Era un miros insuportabil, de undeva de jos, din pântecele lumii. Bond se depărtă de intrare și se așeză pe o bancă negeluită, sub un pâlc de pini cu aspect fantomatic. Stătu acolo timp de câteva minute, să se călească pentru ceea ce i se va întâmpla în spatele ușilor de plasă, încercând să gonească senzația aceea de dezgust și agresiune. Era, parțial, decise el, reacția unui corp sănătos în contact cu o molimă, iar parțial era reacția la acel coș Belsen cu fumul lui inocent. Dar cel mai mult îl scârbea ideea de a trece de acele uși, de a cumpăra un bilet, de a se dezbrăca și a-și supune trupul lui curat la cine-știe-ce se face înăuntrul acelei ruine.

Autobuzul acceleră, iar el rămase singur. Era o liniște absolută. Bond remarcă cele două ferestre și ușa de la intrare, care închipuiau foarte bine doi ochi și o gură. Locul părea să se uite la el, să-l aștepte doar pe el. Să intre? Îl vor prinde?

Bond se foi nerăbdător. Se ridică și traversă platoul de pietriș, urcând treptele de lemn și trecând de ușile batante.

Se trezi într-o cameră de recepție cu aspect dezolant. Aici aburii de sulf erau și mai puternici. În spatele unor gratii de fier se afla un birou. Pe pereți atârnau certificate și recomandări, unele dintre ele având și un sigiliu de ceară roșie. Într-o vitrină de sticlă se aflau mai multe pachete, învelite în pungi transparente. Sub ele scria cu litere de tipar mari, stângaci executate: „Luați acasă un SulfPak. Vă veți putea trata în deplină intimitate”. Urma o listă de prețuri, pe un carton de reclamă pentru un deodorant ieftin. Sloganul acestuia încă se vedea: „La subțioara dumneavoastră, o grădină de trandafiri”.

O femeie ștearsă, cu o șuviță de păr portocaliu peste fața tristă, își ridică privirea încet și se uită la el printre gratii, ținând un deget pe locul unde ajunsese în cartea ei din seria *Povești de dragoste adevărate*.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Voce rezervată pentru străini, pentru cei care nu cunosc mersul lucrurilor pe aici.

Bond se uită printre gratii cu sila precaută pe care probabil că femeia o aștepta.

— Aș dori să fac o baie.

— Nămol, sau sulf?

Femeia întinse mâna liberă după bilete.

— Nămol.

— Nu doriți un abonament? Este mai ieftin.

— Doar un bilet, vă rog.

— Un dolar cincizeci. Femeia îi împinse un bilet mov și ținu degetul apăsat pe el până când Bond îi dădu banii.

— Pe unde o iau?

— La dreapta, spuse ea. Mergeți pe coridor. Cel mai bine este să vă lăsați aici lucrurile valoroase.

Îi strecură un plic mare alb.

— Scrieți numele aici.

Se uită în altă parte, în vreme ce Bond golea în plic conținutul buzunarelor și scria numele.

Cele douăzeci de bancnote de o sută de dolari se aflau în buzunarul cămășii lui Bond. Se întrebă ce va face cu ele. Împinse înapoi plicul.

— Vă mulțumesc.

— Cu plăcere.

În spatele camerei se afla o ușiță, cu două degete arătătoare, care indicau spre stânga și dreapta. Pe una scria NĂMOL, iar pe cealaltă SULF. Bond trecu de ușiță și o luă la dreapta, pe un coridor igrasios, cu podea de ciment, care avea o ușoară pantă. Urmă coridorul și ajunse la o ușă batantă. Se trezi într-o cameră înaltă, cu un luminator în tavan și cu cabine de-a lungul pereților.

Camera era fierbinte, plină de vapori de apă și de sulf. La o masă de primire din apropierea intrării, doi tineri goi, cu excepția unor prosoape în jurul mijlocului, jucau gin rummy. Pe masă erau două scrumiere pline de chiștocuri de țigări și o farfurie cu o grămadă de chei. Cei doi ridicară privirea la intrarea lui Bond, iar unul dintre ei luă o cheie de pe farfurie, oferindu-i-o lui Bond care se apropie și o luă.

— Doisprezece, spuse omul. Aveți bilet?

Bond îi înmână biletul și omul îi făcu semn spre cabinele din spatele lui. Apoi arătă din cap către o ușă din fundul încăperii.

— Baia pe acolo.

Și cei doi se întoarseră la jocul lor.

În cabina stătută nu se găsea nimic, în afara unui prosop împăturit, prin care se vedea de atâta spălat. Bond se dezbrăcă și puse prosopul în jurul mijlocului. Împături pachetul voluminos de bancnote și le puse în buzunarul de la piept al hainei. Spera ca un eventual hoț să nu se uite acolo. Își agăță arma cu tot cu harnașament de un cui și ieși, încuind ușa în urma lui.

Bond nu avea idee despre ce va vedea la intrarea pe ușa din fundul încăperii. Prima impresie fu că a intrat într-o morgă. Înainte să se dumirească, veni la el un negru complet chel, cu o mustață întoarsă în jos, și-l măsură din cap până în picioare.

— Ce problemă ai, domnule? întrebă el indiferent.

— Niciuna, răspunse Bond, scurt. Doar că vreau o baie de nămol.

— Okay, spuse negrul. Necazuri cu inima?

— Nu.

— Okay. Pe aici.

Bond îl urmă pe negru de-a lungul unei podele lunecoase de ciment, până la o bancă de lemn, lângă două căzi pătrate cu dușuri. Într-una se afla un om gol-pușcă plin de nămol, pe care un om cu urechi zdrențuite îl curăța cu furtunul.

— Vin imediat la dumneavoastră, spuse negrul, foarte firesc, plesnind cu tălpile lui goale podeaua udă și preluându-și mușteriul. Bond se uită la uriaș și se gândi cu groază să se lase pe mâna mâinilor puternice, cu palme rozalii.

Bond avea o afecțiune înnăscută pentru oamenii de culoare, dar reflectă cât de norocoasă e Anglia în comparație cu America, unde trebuie să te lovești de problema rasială încă de pe băncile școlii. Zâmbi amintindu-și de spusele lui Leiter la ultima lor misiune comună în America. Bond se referise la Mr. Big, faimosul criminal din Harlem, cu termenul de „blestematul ăla de negru”. Leiter îi atrăsese atenția: „Atenție, James, spusese el. Aici, lumea e foarte sensibilă la problema culorii. Nu poți nici să ceri unui barman o băutură «neagră». Trebuie să folosești alt termen, mai elevat.”

Amintirea intervenției lui Leiter îl înveseli pe Bond. Își desprinse privirile de la negru și le făcu roată prin restul băii de nămol.

Era o cameră de beton, cenușie, pătrată. De tavan atârnau patru becuri fără abajur, doar pătate cu murdărie de muște, și care aruncau o lucire urâtă asupra pereților și podelei pe care picura apa. De-a lungul pereților se găseau mese încastrate în beton. Bond le numără automat. Douăzeci. Pe fiecare din acestea se afla un coșciug greu de lemn, plin pe trei sferturi. Din majoritatea „sicrielor” ieșea câte o figură transpirată, care privea la tavan. Câteva perechi de ochi se rotiră curioși spre Bond, dar cea mai mare parte din fețele congestionate păreau să doarmă.

Un sicriu era deschis, cu capacul sprijinit de perete. Părea să fie cel destinat lui Bond. Negrul tocmai punea peste el un cearșaf greu, cu aspect murdar și îl potrivea pe forma cutiei. După ce termină, merse în mijlocul camerei și luă două găleți pline-ochi cu un noroi maro-închis aburind, pe care le goli în sicriu, cu mișcări sigure. Apoi își înfipse mâna uriașă în una din găleți și scoase substanța vâscoasă de la fund. Continuă așa până ce întregul fund al sicriului avea un strat gros de cinci centimetri de nămol. Apoi lăsă totul – Bond presupuse că pentru a se răci – și se duse la un recipient plin cu gheață, în care scormoni, scoțând câteva prosoape. Le puse pe brat și mai făcu un tur al sicrielor ocupate, oprindu-se din când în când, pentru a înveli câte o frunte prea transpirată a vreunui client. În cameră

nu se întâmpla nimic altceva, camera fiind foarte liniștită, cu excepția susurului furtunului de lângă locul lui Bond. Când acesta se opri, o voce spuse:

— Gata, domnule Weiss. Pentru astăzi, ați terminat.

Un bărbat gras, cu o grămadă de păr negru pe corp, se scoase cu greu din cada pătrată și așteptă ca omul cu urechi zdrențuite să-l ajute să intre într-un halat de baie din prosop și să-l conducă pe ușa pe care tocmai intrase Bond.

Apoi omul cu urechi zdrențuite se duse la o ușă din colțul îndepărtat al camerei și ieși. Pentru câteva clipe, Bond văzu iarba de afară și apucă să arunce o privire și minunatului cer albastru, apoi omul se întoarse cu încă două găleți de nămol fumegând. Închise ușa după el și le adăugă șirului de găleți din mijlocul camerei.

Negrul veni la „sicriul” lui Bond și atinse nămolul cu palma desfăcută. Se întoarse spre Bond și-i făcu semn să vină.

— E okay, mister, spuse el.

Bond veni la el, iar omul îi luă prosopul și-i atârnă cheia de un cui de deasupra căzii în formă de sicriu.

Îl examină pe Bond, aflat gol-pușcă în fața lui.

— Ați mai făcut asta înainte?

— Nu.

— Da, m-am gândit eu că nu. O să vă pun noroiul la 45 de grade. Dacă vă obișnuiți, vă puteți pune noroiul la 50, sau chiar la 55. Așezați-vă aici.

Bond urcă încet în cutie și se întinse, tresărind la primul contact cu nămolul fierbinte. Se întinse încetișor cât era de lung și lăsă capul pe prosopul curat care fusese plasat pe perna de fibră vegetală.

Odată așezat, negrul își îngropă mâinile într-una din gălețile cu nămol proaspăt și trecu la ungerea întregului corp al lui Bond.

Nămolul era de culoarea ciocolatei. Se simțea neted, greu și lipicios. La nările lui Bond ajunse un miros fierbinte de turbă. Privi la brațele vânjoase, de culoarea afinei, ale negrului, lucrând la negrul obscen care fusese cu puțin înainte minunatul lui trup. Oare Felix Leiter știa cum va fi? Bond zâmbi feroce tavanului. Dacă e una din poantele lui Felix…

În cele din urmă, negrul termină, iar Bond era plin de nămol fierbinte. Mai rămăseseră albe fața și o regiune din jurul inimii.

Simțea că se înăbușe, iar fruntea i se umplu instantaneu de broboane de sudoare.

Cu o mișcare lină, negrul se aplecă și ridică marginile cearșafului, înfășurându-l pe Bond strâns, în jurul corpului și brațelor. Apoi ridică și cealaltă jumătate a giulgiului și o trecu peste Bond. Bond nu mai putea mișca decât capul și degetele; avea mai puțină libertate de mișcare decât ar fi avut într-o cămașă de forță. Apoi omul închise partea laterală a sicriului și coborî capacul greu de lemn. Asta era tot.

Negrul luă o tăbliță de lângă zidul din dreptul capului lui Bond și scrise ora. Era șase fix.

— Douăzeci de minute, spuse el. Vă simțiți bine?

Bond îi adresă un mormăit neutru.

Negrul se duse la treburile lui, iar Bond începu să se uite prostește la tavan. Simțea cum transpirația îi năclăiește părul și-i intră în urechi. Îl blestemă în gând pe Felix Leiter.

La șase și trei minute, ușa se deschise, iar în cameră intră făptura sfrijită a lui Bell-Clopoțel. Avea o față ascuțită de nevăstuică și un corp costeliv, care-și expunea la vedere toate oasele. Omul se propti cu îngâmfare în centrul camerei.

— Salut, Clopoțel, spuse omul cu urechi zdrențuite. Auzii că avuseși ceva necazuri azi. Păcat.

— Arbitrii ăia e o grămadă de rahat, spuse amărât Clopoțel. De ce să-i tai calea lui Tommy Lucky? E pretenu' meu. Și ce nevoie aveam? Cursa era a mea. Băi, negrotei împuțit – și arătă spre negrul care tocmai trecea cu o găleată de noroi – trebuie să dai jos de pe mine vreo două sute de grame. Am mâncat o farfurie cu cartofi prăjiți. Că oricum îmi pun niște plumb pentru mâine, la Oakridge.

Negrul păși peste piciorul întins al omului și chicoti gros:

— Nu-ți face griji, iubire mică, spuse el cu afecțiune. Pot să-ți rup oricând o mână, ceva. Te țin la greutate cât ai zice pește. Vin acum.

Ușa se deschise și unul dintre jucătorii de cărți băgă capul înăuntru.

— Boxer, spuse el omului cu urechi zdrențuite, Mabel zice că nu poate să-ți comande delicatesele. E stricat telefonul, sau p-acolo.

— Dea dracu', spuse celălalt. Zi-i lu' Jack să le ia când iese el cu mașina.

— Okay.

Ușa se închise. În America, o linie telefonică deranjată este o raritate, iar în mintea lui Bond asta ar fi trebuit să fie suficient pentru a suna alarma. Dar nu sună nicio alarmă. Bond se mulțumi să se uite la ceas. Încă zece minute în nămol. Negrul îi înveli părul și fruntea în prosoape reci. Era o ușurare de-a dreptul delicioasă, iar Bond se gândi că întreaga treabă este, la urma urmei, suportabilă.

Secundele se târau cu greutate. Jocheul se lăsă în sicriul din fața lui Bond înjurând de mama focului, iar Bond înțelese că este unul din obișnuiții temperaturii de 55 de grade. Fu învelit și el în lințoliul respectiv și capacul fu lăsat peste el.

Negrul scrise pe tăblița jocheului șase și un sfert.

Bond închise ochii și se gândi cum să-i strecoare omului banii. La toaletă, sau la duș? Sau pe coridor, la ieșire? Sau în autobuz? Nu, mai bine nu în autobuz. Mai bine să nu fie văzuți împreună.

— Gata! Nimeni nu mișcă! Stați liniștiți și n-o să vi se întâmple nimic.

Voce puternică, mortală, care știe precis ce spune.

Bond deschise ochii brusc și corpul i se încordă la perceperea pericolului care intrase în cameră.

Ușa spre exterior, cea pe care era adus nămolul, era deschisă larg. În ea se afla un om, iar altul avansa spre mijlocul camerei. Aveau amândoi arme în mâini și pe capete niște cagule negre, cu găuri pentru gură și ochi.

În cameră se lăsă o tăcere de moarte, străpunsă doar de susurul apei din dușuri în căzile pătrate. Fiecare asemenea cadă conținea un bărbat gol. Cei doi priviră cu atenție camera, înnebuniți din cauza aerului sufocant și a părului umed care le intra în ochi. Omul cu urechi zdrențuite rămăsese încremenit. Stătea cu ochii larg deschiși, iar furtunul din mână îi curgea pe picioare.

Individul înarmat era acum în mijlocul camerei, lângă gălețile de nămol din care ieșeau aburi. Se opri în fața negrului, care stătea în picioare cu o găleată plină cu nămol în fiecare mână și tremura ușor, iar unul dintre mânerele găleților clănțănea.

Omul cu arma se uită țintă în ochii negrului, iar Bond îl văzu luând arma invers, ținând-o de țeavă. Dintr-o dată, cu o lovitură de *backhand*, ca la tenis, în care pusese puterea întregului

umăr, lovi cu patul revolverului direct în uriașul pântec al negrului.

Lovitura se auzi înfundat, dar gălețile căzură cu zgomot la podea, în timp ce negrul ducea mâinile la abdomen. Negrul scăpă un geamăt și căzu în genunchi, capul lui ras ajungând la nivelul pantofilor atacatorului, într-un fel de adorație.

Atacatorul retrase unul dintre picioare.

— Unde e jocheul? întrebă el amenințător. Bell. Ce boxă?

Negrul întinse automat mâna.

Omul cu arma îl lăsă în pace. Se întoarse și trecu pe lângă locul în care zăcea imobilizat Bond, cu picioarele la capul lui Clopoțel.

Mai întâi veni și se uită la Bond, iar fața păru să-i înțepenească. Doi ochi strălucitori se uitară pătrunzător prin glugă. Apoi omul se întoarse la stânga și rămase în picioare în dreptul boxei jocheului.

Rămase nemișcat o clipă, apoi sări pe capacul parțial al sicriului lui Bell-Clopoțel, privind în jos în ochii acestuia.

— Ce să vezi! Să fiu al dracului dacă nu-l avem aici pe Bell-Clopoțel.

Glasul omului suna prietenos și nu prea.

— Care-i problema?

Vocea jocheului era ascuțită, terorizată.

— Păi cam care să fie problema, domnule Clopoțel? Omul părea sincer mirat. Deci, care ar putea fi problema? stau și mă întreb. Ce zici, cam care ar putea fi? Jocheul înghiți în sec. Poate că n-ai auzit niciodată de un cal care se numește „Zâmbet Timid”, Clopoțel? Poate că nu erai acolo când a luat-o aiurea, pe la două și jumătate, în după-amiaza asta?

Vocea se termina abrupt amenințător.

Jocheul începu să plângă încetișor.

— Doamne, șefule, se întâmplă la orișicine, n-a fost vina mea.

Era milogeala unui copil care știe că o să fie pedepsit. Bond se înfioră.

— Prietenii mei își închipuie că a fost o mânărie la mijloc.

Omul se aplecase tot mai mult spre jocheu, iar vocea devenise și mai puternică.

— Prietenii mei consideră că așa ceva se poate întâmpla numai intenționat. Și tot prietenii mei au mai descoperit într-un

fasung de bec un miar. Iar prietenii mei sunt curioși și ar dori să te întreb de unde vin verzișorii.

Plesnetul palmei și strigătul se auziră simultan.

— Zi tot, ticălosule, sau îți zbor creierii.

Bond îl auzi armând revolverul.

Din „sicriu” se auzi un strigăt.

— E toate economiile mele! Tot ce am. Le-am ascuns în lampă. E economiile mele. Jur. Pentru Dumnezeu, trebuie să mă credeți. Trebuie!

Vocea suspina și implora.

Omul grohăi dezgustat și ridică arma, astfel încât putu fi văzut de Bond. Degetul mare puse cu grijă cocoșul armei în poziția de repaus. Omul se lăsă să alunece de pe „sicriu”. Se uită la fața jocheului și-i spuse cu voce șoptită:

— Clopoțel, ai călărit cam mult în ultima vreme. Aproape nu se auzea. Ești în formă proastă. Ai nevoie de odihnă. De multă liniște. Cum ar fi într-un sanatoriu, ceva.

Omul se învârti, căutând ceva. Continuă să vorbească liniștit, profund îngrijorat. Dispăruse din raza vizuală a jocheului. Bond îl văzu aplecându-se și luând una din gălețile cu noroi fierbinte, în timp ce continua să vorbească liniștitor.

Veni la cutia în care era jocheul și se uită în jos.

Bond simți că îngheață și că nămolul tremură pe el.

— După cum am spus, Clopoțel, o grămadă de liniște. O vreme nu mănânci nimic. O cameră frumoasă, cu draperiile trase, ca să nu-ți bată lumina în ochi.

Vocea liniștită răsuna în tăcerea mormântală. Brațul urcă ușor, ușor, tot mai sus.

Apoi jocheul văzu găleata și știu ce urmează să se întâmple. Începu să geamă:

— Nu, nu, nu, nu, nu!

Deși în cameră era o căldură toridă, noroiul negru fumega în timp ce curgea leneș din găleată.

Individul făcu liniștit un pas lateral și aruncă găleata spre omul cu urechi zdrențuite, care, înțepenit, nu fu în stare să o prindă. Apoi atacatorul traversă rapid camera, spre ușa unde îl aștepta celălalt.

Se întoarse:

— Nu vă obosiți cu prostiile, nu chemați polițaii. Telefonul e tăiat. Le adresă un râs sălbatic. Mai bine-l scoateți de acolo, înainte să-i ardă albul ochilor.

Ușa se trânti și se lăsă liniștea, neîntreruptă decât de sunetul apei care cădea din para dușului.

• Capitolul XIV

NU NE PLAC GREȘELILE

— Ce s-a întâmplat?

Leiter stătea pe scaunul lui Bond, la motel, în timp ce acesta se fâțâia prin cameră, oprindu-se din când în când să soarbă din paharul cu whisky și apă de lângă pat.

— Era un haos de nedescris, spuse Bond. Fiecare încerca să iasă din cutia lui. Omul cu urechi zdrențuite se năpustise spre Clopoțel și striga după ajutor celor doi bărbați din camera alăturată. Negrul gemea pe podea, iar tipii goi de la dușuri se zbăteau ca niște pui cu capetele tăiate. Cei doi jucători de cărți au dat buzna înăuntru, au ridicat capacul cutiei lui Bell-Clopoțel, l-au despachetat și l-au dus sub duș. Cred că era aproape sufocat. Avea fața roșie și umflată. Arăta oribil. Apoi, unul din cei goi s-a apucat de treabă și a început să deschidă cutiile, lăsând oamenii să iasă. Și iată-ne pe toți! Douăzeci de bărbați plini de noroi și doar un singur duș disponibil. Atmosfera s-a liniștit treptat. Cineva s-a dus în oraș după o ambulanță. Altcineva a turnat apă peste negru, care și-a revenit încet-încet. Fără să par prea interesat am încercat să aflu dacă știa cineva cine erau cei doi pistolari. Nimeni nu avea nici cea mai mică idee. Parcă ar fi fost o bandă din alt oraș. Nimănui nu-i păsa că nu fusese rănit nimeni, în afară de jocheu. Nu voiau decât să-și dea jos noroiul și să se care odată de acolo.

Bond sorbi din nou din whisky și își aprinse o țigară.

— Ai remarcat ceva deosebit la acești doi tipi? îl întrebă Leiter. Statură, îmbrăcăminte, ceva?

— Nu l-am prea văzut pe cel de la ușă, zise Bond. Era mai mic decât celălalt și mai slab. Era îmbrăcat în pantaloni negri și cămașă gri, fără cravată. Pistolul părea a fi un Colt de calibrul 45. Celălalt, care a făcut toată treaba, era un tip masiv, gras. Se mișca repede, dar hotărât. Purta pantaloni negri, cămașă maro cu dungi albe. Fără haină sau cravată. Pantofi negri, lustruiți, de bună calitate. Arma era un Positive de poliție, de calibrul 38. Nu avea ceas. Ah, da...

Bond își aminti deodată.

— Avea un neg pe degetul mare al mâinii drepte. Era roșiatic, ca și când l-ar fi supt.

— Wint, zise Leiter pe un ton sec. Iar celălalt era Kidd. Lucrează întotdeauna împreună. Sunt cei mai buni ucigași ai lui Spang. Wint este un ticălos afurisit. Un sadic. Îi place. Își suge tot timpul negul ăla. I se spune Windy – vântosul. Sigur, nu în față. Toți au nume aiurite. Wint nu suportă să călătorească. I se face rău în mașini, trenuri, iar avioanele sunt niște capcane ale morții pentru el. Trebuie să fie plătit suplimentar, dacă trebuie să se deplaseze. Dar este destul de eficace, când revine pe pământ. Kidd este un băiat drăguț. Prietenii îi spun Dolly – Păpușica, și e probabil „prietenul” lui Wint. Unii homosexuali sunt cei mai periculoși criminali. Kidd are părul alb la numai treizeci de ani. Este unul din motivele pentru care le place să lucreze în bande. Dar lui Wint o să-i pară rău într-o zi că nu și-a cauterizat negul ăla. M-am gândit la el, de îndată ce mi-ai spus. Cred că o să vând pontul ăsta și poliției. Sigur, n-o să pomenesc de tine. Dar o să-l descriu pe „Zâmbet Timid” și se vor lămuri și singuri. Probabil că Wint și prietenul său au luat deja trenul spre Albany, dar nu strică să agit lucrurile puțin.

Leiter se întoarse spre ușă.

— Ia-o încet, James. Vino peste o oră să luăm cina. Voi afla unde l-au dus pe Clopoțel și o să-i trimitem banii prin poștă acolo unde este. Poate o să se înveselească ticălosul. Pe curând.

Bond se dezbrăcă și stătu zece minute sub duș, săpunindu-se și spălându-și părul să scape de oribila amintire a băii de nămol. Apoi își puse pantalonii și cămașa, intră în cabina telefonică de la recepție și îl sună pe Tree „Umbra”.

— Linia este ocupată, zise operatoarea. Să mai sun?

— Da, vă rog, îi răspunse Bond ușurat că cocoșatul era încă la birou și acum putea spune sincer că încercase mai devreme.

Avea impresia că „Umbra” s-ar putea să se întrebe de ce nu sunase să se plângă de „Zâmbet Timid”, dar după ce văzuse ce se întâmplase cu jocheul, Bond era mai înclinat să trateze cu respect Banda Spangle.

Telefonul emise sunetul sec al soneriei din sistemul american.

— Vreți să vă fac legătura la Wisconsin 7-3697?

— Da.

— Acum a răspuns, domnule. Aveți New York-ul.

Apoi răsună vocea subțiratică a cocoșatului.

— Cine este?

— James Bond. Am încercat să iau legătura cu dumneavoastră mai devreme.

— Da?

— „Zâmbet Timid” nu a… plătit.

— Știu. Jockey-ul a luat-o razna. Și ce-i cu asta?

— Este vorba de bani, zise Bond.

Se lăsă liniște la celălalt capăt al firului. Apoi Umbra spuse:

— Bine, o luăm de la început. O să-ți transmit telegrafic o mie de dolari, cea care ai câștigat-o de la mine. Îți amintești?

— Da.

— Rămâi lângă telefon. Te sun peste câteva minute să-ți spun ce să faci cu banii ăștia. Unde stai?

Bond îi spuse.

— Bine. Vei primi banii dimineață. Te sun imediat, adăugă și închise.

Bond se duse la recepție și se uită la panou. Era amuzat și destul de impresionat de meticulozitatea și grija cu care acești oameni își protejează fiecare pas al operațiunii cu un plan de acoperire legală. Au dreptate, bineînțeles. Unde ar mai putea el, un englez, să câștige cinci mii de dolari, dacă nu la jocurile de noroc? Și care va fi următorul joc?

Telefonul țârâi. Intră în cabină, închise ușa și ridică receptorul.

— Tu ești, Bond? Ascultă cu atenție. Vei primi banii la Las Vegas. Vino la New York și ia un avion. Îți decontez eu biletul. Apoi te duci la Los Angeles. De acolo este avion din oră-n oră spre Las Vegas. Ai cameră rezervată la Tiara. Orientează-te și – acum ascultă cu atenție – la zece fără cinci fix, joi seara, du-te în centrul celor trei mese de blackjack de la Tiara, aflate în partea laterală a camerei, lângă bar. Ai înțeles?

— Da.

— Stai jos și licitează suma maximă, adică o mie, de cinci ori. Apoi ridică-te și pleacă. Nu mai juca. Ai auzit?

— Da.

— Ai totul plătit la Tiara. După joc, mai stai pe acolo și așteaptă instrucțiuni. Ai priceput? Repetă.

Bond se supuse.

— Asta este, zise cocoșatul. Nu vorbi și nu face greșeli. Nu ne plac greșelile. Vei afla asta când vei citi ziarul de mâine.

Se auzi un clic. Bond puse receptorul în furcă și se îndreptă gânditor spre camera sa.

Blackjack! Vechiul „21” al copilăriei. Îi trezea amintiri: camere de copii; adulți care aranjau jetoanele colorate în teancuri, pentru ca fiecare copil să aibă o valoare de un shilling; entuziasmul care te cuprindea când întorceai un zece și un as și erai plătit dublu; emoția cu care trăgeai a cincea carte când cineva avea deja 17 și voia un patru sau mai puțin.

Acum va juca din nou jocul copilăriei. Numai că, de data aceasta, cel care va face cărțile va fi un escroc și jetoanele pariului său vor valora trei sute de lire la fiecare mână. Crescuse, iar acesta va fi un joc de adulți.

Bond se întinse pe pat, cu ochii în tavan. În timp ce-l aștepta pe Felix Leiter, mintea lui o luase deja înaintea celebrului joc de noroc, întrebându-se cum va fi, cât de mult va putea s-o vadă pe Tiffany Case.

Cinci mucuri de țigară se adunaseră în scrumiera de plastic înainte să-l audă pe Leiter șchiopătând pe aleea de pietriș de afară. Se îndreptară împreună spre Studillac și, în timp ce mergeau cu mașina, Leiter îl puse la curent.

Băieții din Banda Spangle plecaseră cu toții – Pissaro, Budd, Wint, Kidd. Chiar și „Zâmbet Timid” pornise deja în lunga sa călătorie cu vagonul special, în partea cealaltă a continentului, la ferma din Nevada.

— FBI-ul lucrează la acest caz, îi spuse Leiter, dar nu va fi decât o altă istorie care se va adăuga operei lui Spang. Fără tine ca martor, n-o să știe nimeni cine au fost cei doi pistolari și m-ar mira ca FBI-ul să ia măsuri în privința lui Pissaro și a calului său. Vor lăsa asta în seama mea. Am vorbit la sediul central și mi s-a spus să plec la Las Vegas și să aflu unde sunt îngropate resturile pământești ale adevăratului „Zâmbet Timid”. Trebuie să pun mâna pe dinții lui. Ce zici de asta?

Înainte ca Bond să aibă timp să comenteze, mașina opri lângă Pavilion, singurul restaurant elegant din Saratoga. Coborâră, lăsând mașina să fie parcată de portar.

— Mă bucur că cinăm din nou împreună, zise Leiter. Nu ai mai mâncat niciodată homar de Maine în unt topit, cum servesc aici. Bineînțeles că nu ar fi la fel de delicios, dacă vreunul din băieții Spang ar molfăi spaghete în sos Caruso la masa alăturată.

Era târziu și majoritatea clienților terminaseră de mâncat și se duseseră în sala de vânzări. Aveau o masă în colț și Leiter îi spuse chelnerului să nu se grăbească cu homarii, dar să le aducă două pahare de Martini foarte sec, cu vermut Cresta Blanca.

— Deci te duci la Las Vegas, spuse Bond. Ciudată coincidență.

Zicând acestea, îi povesti lui Leiter despre conversația avută cu Tree „Umbra”.

— Sigur, zise Leiter. Nu este nicio coincidență. Amândoi mergem pe cărări greșite și toate cărările greșite duc într-un oraș rău famat. Dar, mai întâi, trebuie să fac curățenie aici, la Saratoga și să redactez un teanc de rapoarte. Îmi petrec jumătate din viață scriind rapoarte. Dar voi fi la Las Vegas înainte de sfârșitul săptămânii, să adulmec ce se întâmplă. Nu prea vom putea să ne vedem sub nasul oamenilor lui Spang, dar poate o să ne întâlnim din când în când, să schimbăm păreri. Știi ce, adăugă el, avem un om bun acolo. Lucrează sub acoperire. Este taximetrist. Îl cheamă Ernie Cureo. E un tip cumsecade. Îi voi trimite vorbă că vii și va avea grijă de tine. Știe toate murdăriile: unde se fac marile aranjamente, cine face parte din bandele de afară. Știe chiar unde-i poți găsi pe bandiții care plătesc cele mai bune procente. Iar acesta este cel mai valoros secret în tot afurisitul ăla de Strip! Și să știi că nu ai văzut nimic, până nu te duci la Strip. Jocurile de noroc se întind pe opt kilometri. Neoanele de pe Broadway par un pom de Crăciun pentru copii, iar Monte Carlo, pufni Leiter, este complet depășit.

Bond zâmbi.

— Câte zerouri au la ruletă?

— Cred că două.

— Știam eu. Cel puțin, în Europa jucăm împotriva unui procentaj corespunzător. N-aveți decât să vă păstrați neoanele.

— Poate. Dar se plătește doar peste un procent și acesta este jocul nostru național.

— Știu, spuse Bond. „Copilul are nevoie de o pereche nouă de pantofi”. Se discută în termeni copilărești. Aș vrea să-l aud pe bancherul mafiei grecești văicărindu-se: „copilul are nevoie de pantofi noi” când miza este deja ridicată și sunt în joc zece milioane de franci.

Leiter râse.

— La dracu’, zise el. Te pricepi la șmecheriile de la blackjack. La Londra vei putea să povestești cum le-ai făcut-o celor de la Tiara.

Leiter bău din whisky și se sprijini de spătarul scaunului.

— Dar ar fi mai bine să-ți spun câte ceva despre jocuri, în caz că vrei să-ți pui banii la bătaie pentru oala lor cu aur.

— Spune.

— Nu exagerez când spun oală cu aur, continuă Leiter. Știi, James, întregul stat Nevada, care, după cum se știe, este compus din Reno și Las Vegas, este oala cu aur din capătul curcubeului. Răspunsul la visul tuturor de „a da ceva pentru nimic” este Strip din Las Vegas și Main Stem din Reno. Chiar așa și este. Nu demult, când se juca cinstit, un tânăr soldat a făcut douăzeci și opt de perechi la rând la o masă de barbut din Desert Inn. Douăzeci și opt! Dacă ar fi început cu un dolar și ar fi fost lăsat să depășească limitele băncii, deși nu s-ar fi putut, din câte îl cunosc pe domnul Wilbur Clark, de la Inn, ar fi câștigat două sute cincizeci de milioane dolari. Sigur, nu s-a ajuns până acolo. Cei de pe margine au câștigat o sută cincizeci de mii dolari. Soldatul a scos șapte sute cincizeci de dolari și a șters-o repede, de parcă l-ar fi urmărit dracu’. Azi, acea pereche de zaruri stă pe o pernă de satin, într-o cutie de sticlă, la Cazinoul Desert Inn.

— Probabil că i-au făcut o publicitate serioasă.

— Te cred și eu! zise Leiter.

— Nimeni din lumea reclamelor nu ar fi bănuit așa ceva. A transformat visele în realitate – stai să vezi cum va fi în cazinourile acelea! Doar într-un singur cazinou se folosesc optzeci de perechi de zaruri, la fiecare douăzeci și patru de ore, și o sută douăzeci de pachete de cărți din plastic. Cincizeci de automate se duc la garaj în fiecare zi, în zori. Stai să le vezi pe bătrânele cu mănuși care manevrează automatele. Au sacoșe în care să-și ducă monedele. Stau câte zece, douăzeci de ore la automatele acelea, fără să se dezlipească de ele. Nu mă crezi? Știi de ce poartă mănuși? Ca să nu le sângereze palmele.

Bond pufni, fără să arate ce gândește.

— Bine, bine, zise Leiter. Sigur, oamenii aceștia cedează nervos. Îi paște isteria, crizele de inimă, apoplexia. Cireșele, prunele și clopoțeii li se urcă din cap până la creier. Dar toate cazinourile au medicii lor, douăzeci și patru de ore din douăzeci

și patru și bătrânele sunt duse țipând, Jackpot! Jackpot! Jackpot!” ca și când ar fi numele unui iubit decedat. Uită-te la saloanele de Bingo, la Roțile Norocului și la automatele din Golden Nugget și Horseshoe. Să nu te duci să te prindă febra jocului și să uiți de serviciu, de prietenă sau chiar și de rinichii tăi. Din întâmplare cunosc regulile de bază și știu că-ți place să joci, așa că fă-mi plăcerea și bagă bine la cap. Hai, notează.

Bond era interesat. Luă un creion și rupse o fâșie din menu.

Leiter își pironi privirile în tavan.

— Unu virgulă patru la sută la barbut, cinci procente la blackjack. Se uită la Bond. În afară de jocul tău, ticălosule. Cinci și doi la sută la ruletă. Până la șaptesprezece la sută la Bingo și Roata Norocului și cincisprezece-douăzeci la sută la automate. Nu este de loc rău pentru proprietarii locului, nu? În fiecare an, unsprezece milioane de clienți pariază la aceste cote cu domnul Spang și prietenii lui. Gândește-te că fiecare fraier pune la bătaie în medie, două sute de dolari și îți vei da seama ce sumă rămâne în Las Vegas după un an.

Bond băgă hârtia în buzunar.

— Mulțumesc pentru instruire, Felix. Dar ai uitat, se pare, că mă duc acolo în vacanță.

— Bine, fir-ai tu să fii! zise Leiter resemnat. Dar să nu-ți treacă prin minte s-o iei razna la Las Vegas. Rulează o operațiune de mare amploare și nu se admit trucuri cu bani.

Leiter se aplecă peste masă.

— Să-ți spun ceva. Nu de mult era un crupier. Mi se pare că se juca blackjack. Hotărâse să facă afaceri de unul singur. Într-o seară, în timpul jocului, a strecurat câteva bancnote în buzunar. Ei bine, a fost văzut. A doua zi, un tip care venea cu mașina de la Boulder a zărit ceva rozaliu ieșind din nisipul deșertului. Nu putea fi un cactus, așa că a oprit să vadă.

Leiter îl împunse cu degetul în piept pe Bond.

— Ei bine, prietene, obiectul acela roz care ieșea din nisip era un braț, al cărei mână ținea un pachet întreg de cărți răsfirate. Când au venit polițiștii cu cazmale să sape, au găsit și restul tipului sub pământ. Era crupierul. Îi trăseseră un glonte în ceafă și-l îngropaseră. Povestea cu brațul și cărțile de joc era ca să-i prevină pe ceilalți. Ce zici de asta?

— Nu este rău deloc, îi răspunse Bond.

Veni comanda și începură să mănânce.

— Ai grijă, zise Leiter, în timp ce înfuleca homarul la grătar. Crupierul ar fi trebuit să știe ce riscă. Cazinourile din las Vegas se folosesc de un truc interesant. Uită-te la luminile din tavan. Foarte moderne. Niște găuri în plafon, din care lumina se revarsă pe mese. Aruncă o lumină foarte puternică, dar în așa fel încât să nu deranjeze clienții. Mai uită-te o dată și vei vedea că nu din toate iese lumină. Par puse acolo doar pentru decor.

Leiter clătină capul dintr-o parte într-alta.

— Dar nu este așa. La etajul de deasupra este o cameră video montată pe un suport cu roți, care se deplasează pe podea, scrutând din când în când acele orificii goale. Țin jocul sub supraveghere. Dacă au nelămuriri în privința vreunui crupier sau client, filmează întreaga scenă de la acea masă și fiecare carte jucată acolo va fi urmărită de cei care stau liniștiți sus. Inteligent, nu-i așa? Localurile astea monitorizează orice, în afară de miros. Dar crupierii știu, iar tipul acesta a sperat probabil că nu va fi surprins. Greșeală fatală. Păcat.

Bond îi zâmbi lui Leiter.

— Voi fi atent, promise el. Dar nu uita că trebuie să mai fac un pas pe „conductă”, spre robinetul din capătul ei. De fapt, trebuie să ajung lângă prietenul tău, domnul Seraffimo Spang și nu pot face asta stând cuminte. O să-ți spun și altceva, Felix.

Bond vorbea hotărât.

— M-a cuprins brusc antipatia față de frații Spang. Nu mi-au plăcut cei doi tipi cu blugi nici felul în care a fost lovit negrul cel gras. Nămolul clocotitor. Nu m-ar fi deranjat atâta dacă s-ar fi mulțumit doar să bată jocheul – ar fi fost un joc obișnuit de-a hoții și vardiștii. Dar cu nămolul acela a demonstrat o gândire perversă. Nu-i mai suport pe Pissaro și Budd. Nu știu ce m-a apucat, dar mi-au căzut prost.

Bond vorbea ca și când ar fi vrut să se scuze.

— M-am gândit să te previn.

— Bine.

Leiter dădu la o parte farfuria goală.

— O să fiu prin preajmă, să încerc să adun cioburile. Și o să-i spun lui Ernie să te supravegheze. Dar să nu-ți imaginezi că vei putea cere un avocat sau pe consulul britanic, dacă te pui rău cu banda. Singura firmă avocățească este pistolul Smith and Wesson. Bătu în masă. Mai bine bea încă un Bourbon cu apă de izvor. Nu uita că te duci în deșert. Este uscat ca iasca și mai

fierbinte ca-n iad în acest anotimp. Acolo nu sunt râuri sau izvoare de unde să iei apă și trebuie să-l bei cu apă minerală. Sunt patruzeci de grade la umbră, numai că nu este umbră.

Veni whisky-ul.

— O să-mi lipsești, Felix, zise Bond, bucuros să scape de gândurile lui. N-o să aibă cine să mă învețe stilul american de viață. Și, apropo, cred că ai făcut treabă bună în privința lui „Zâmbet Timid”. Aș fi vrut să vii, să-l abordăm împreună pe Spang senior. Cred că în doi am putea să-l doborâm.

Leiter se uită cu afecțiune la prietenul lui.

— Nu ține să faci pe durul, dacă lucrezi pentru Pinkertoni, zise el. Și eu sunt pe urmele lui, dar trebuie să pun mâna pe el legal. Dacă aflu unde este îngropat calul, va avea mari probleme. Ție îți convine să vii, să te răfuiești cu el și pe urmă să te întorci în Anglia. Banda nu știe cine ești. Și, din câte îmi spui, nici n-o să afle vreodată. Dar eu trebuie să trăiesc aici. Dacă l-aș împușca pe Spang, prietenii lui ar fi pe urmele mele, ale familiei și prietenilor mei. Nu s-ar potoli până nu m-ar face să sufăr mai mult decât l-am făcut eu să sufere pe amicul lor. Să zicem că l-aș ucide. Nu este prea plăcut să vii acasă și să afli că locuința surorii tale a ars până în temelii, cu ea înăuntru. Mă tem că încă se mai poate întâmpla așa ceva în această țară. Bandele nu au dispărut o dată cu Capone. Uită-te la Murder Inc., la Raportul Kefauver. Acum bandiții nu se mai ocupă de trafic cu băuturi. Manevrează guverne. Guverne locale, ca în Nevada. Se scriu cărți și articole despre el. Se țin discursuri, predici. Dar ce contează!

Leiter râse deodată.

— Poate vei reuși să marchezi un punct pentru Libertate, Liniște și Frumusețe, cu pistolul ăla ruginit al tău. Este tot o Beretta?

— Da, zise Bond, tot o Beretta.

— Încă mai ai numărul cu doi de zero, care înseamnă că ți se permite să ucizi?

— Da, îl am, îi răspunse Bond pe un ton sec.

— Atunci, zise Leiter ridicându-se, să ne ducem la culcare și să-ți lăsăm ochii de trăgător să se odihnească. Cred că vei avea nevoie de ei.

• Capitolul XV

„RUE DE LA PAY”

Avionul descrise o curbă mare deasupra albastrului-sclipitor al Pacificului și apoi o luă spre Hollywood, câștigând suficientă înălțime pentru a vedea Trecătoarea Cajon dintre piscurile aurite ale munților Sierra Nevada.

Bond prinse un crâmpei din nesfârșitele șosele străjuite de palmieri, din aspersoarele de pe pajiștile de smarald din fața caselor elegante, din întinsele fabrici de avioane, din platourile studiourilor de filmare, cu decorurile lor – străzi, *ranch*-uri western, pistă de cursă miniaturală, o navă în mărime naturală, înfiptă în pământ – și apoi intrară în munți, îi străbătură și ajunseră în interminabilul deșert roșu care anunță Los Angeles-ul.

Zburară peste Barstow, punctul din care șoseaua Santa Fe cu o singură bandă pătrunde în deșert, străbate platoul Colorado, mărginit la dreapta de Munții Calico, fostul centru de borax de altădată al lumii, până în pustietatea presărată cu oase, care este Valea Morții. Urmară alți munți, poleiți în roșu, ca niște gingii însângerate peste niște dinți stricați și apoi o nuanță de verde în mijlocul acestui peisaj marțian, după care coborâră lin și se auzi, „vă rugăm să vă puneți centurile de siguranță și să stingeți țigările.”

Căldura îl lovi pe Bond drept în față, ca un pumn și începu să transpire în cei patruzeci și șase de metri dintre avionul răcoros și clădirea aeroportului, dotată cu aer condiționat. Ușile de sticlă acționate de celule fotoelectrice se deschiseră când se apropie, închizându-se încet în urma lui și se trezi față-n față cu automatele de jocuri de noroc. Erau patru șiruri. Ți se părea ceva natural să bagi mărunțiș și să vezi lămâile, portocalele, cireșele și clopoțeii rostogolindu-se în fața ochilor tăi. Cinci cenți, zece cenți, un sfert de cent. Bond își încercă norocul la toate și nu obținu decât trei monede, dintr-o combinație de două cireșe și un clopoțel.

Când se îndepărtă, așteptând să apară bagajele celor zece pasageri, zări un anunț pe un automat mare – era probabil pentru apă cu gheață. Anunțul spunea: OXIGEN. Se apropie și citi și restul: RESPIRAȚI OXIGEN PUR. ESTE SĂNĂTOS ȘI INOFENSIV, ÎNLĂTURĂ PROASTA DISPOZIȚIE, MOLEȘEALA, OBOSEALA, NERVOZITATEA ȘI MULTE ALTE NEPLĂCERI.

Bond introduse douăzeci și cinci de cenți în automat și se aplecă așa încât nasul și gura să fie acoperite de dispozitivul din cauciuc negru. Apăsă pe un buton și, conform instrucțiunilor, respiră și expiră încet, timp de un minut. Pe urmă se auzi un clic și Bond se îndreptă de spate. Nu simți nimic, decât o ușoară amețeală, și salută cu nepăsare pe un tip cu o trusă de bărbierit în suport de piele sub braț, care îl urmărise cu privirea.

Omul îi zâmbi la rândul lui și apoi se întoarse.

Vocea din difuzoare le cerea să-și ia bagajele. Bond își ridică valiza și ieși pe ușile batante în brațele roșii, fierbinți, ale neonului.

— Ai rezervare la Tiara? îl întrebă cineva.

Era un tip mic și îndesat, cu ochi căprui, care aruncau priviri iscoditoare de sub șapca de taximetrist. Avea o gură mare, din care ieșea o scobitoare de lemn.

— Da.

— Bine, să mergem.

Omul nu se oferi să-i care valiza. Bond îl urmă la un Chevrolet elegant, cu o coadă de raton legată de mascota din crom care reprezenta o femeie goală. Aruncă valiza pe bancheta din spate și se urcă lângă ea.

Mașina ieși din parcarea aeroportului și o luă la stânga. Alte mașini șuierară pe lângă ei. Șoferul lui Bond conducea încet, pe banda din mijloc. Bond se simțea studiat prin oglinda retrovizoare. Își ridică privirile și citi ecusonul taximetristului pe care scria ERNEST CUERO. Nr. 2584. Era și o fotografie, care înfățișa niște ochi la fel de iscoditori.

În taxi mirosea a trabuc. Bond apăsă pe buton, să deschidă geamul, dar îl izbi o căldură ca de furnal și o închise la loc.

Șoferul se întoarse pe jumătate în scaun.

— Nu cred că-i bine, domnule Bond, îi spuse el, pe un ton prietenos. Taxiul are aer condiționat. Chiar dacă nu pare, este mai bine ca afară.

— Mulțumesc, zise Bond, după care îl întrebă: Cred că ești prieten cu Felix Leiter.

— Sigur, îi răspunse taximetristul peste umăr. Este un tip de treabă. Mi-a spus să am grijă de tine. Aș fi încântat să te ajut. Stai mult?

— N-aș putea spune, zise Bond. În orice caz, câteva zile.

— Uite ce este, îi spuse șoferul. Să nu crezi că încerc să te jecmănesc, dar dacă vrei să lucrăm împreună, ar fi bine să ai ceva bani, poate chiar să închiriezi taxiul cu ziua. Te costă cincizeci de dolari. Trebuie să-mi câștig și eu existența. N-o să bată la ochi pentru cei de la hotel. Altfel nu știu cum aș putea să fiu în preajma ta. Așa pot să te aștept și o jumătate de zi. Cei din banda Strip sunt foarte suspicioși.

— Este perfect, s-a făcut.

Bond îl plăcuse imediat și avea încredere în el.

— Bine.

Șoferul se întinse puțin.

— Știi, domnule Bond, oamenilor de aici nu le place nimic care iese din normal. Sunt suspicioși, după cum ți-am mai spus. Te depistează imediat dacă nu arăți a turist venit să-și piardă banii la jocurile de noroc, iar tu ești ușor de depistat. Se vede că nu ești american, înainte să deschizi gura. După haine și așa mai departe. Așa că se pune întrebarea ce cauți aici? Ce fel de om ești? Pari un tip dur, așa că vor considera că trebuie să te supravegheze. Se întoarse. L-ai văzut pe tipul din aeroport cu trusa de bărbierit sub braț?

Bond își aminti de tipul care se uitase la el în timp ce inspira oxigen.

— Da, l-am văzut, zise el și abia atunci își dădu seama că oxigenul îl făcuse nepăsător.

— Pun pariu că acum se uită la fotografiile tale, zise șoferul. Avea o cameră de șaisprezece milimetri în trusa lui de bărbierit. Este de ajuns să tragi fermoarul și să-ți apeși brațul de ea, ca s-o pui în funcțiune. Cred că te-a luat și din față și din profil. În după-amiaza asta va urma identificarea la sediu, plus că vor avea și o listă cu conținutul valizei tale. Nu dai impresia că ești înarmat. Poate ai un pistol mic. Dar, în cazul acesta, va fi mereu un om înarmat în preajma ta. Până diseară, se va da de știre tuturor. Să fii atent la oricare tip care poartă haină. Aici nu poartă nimeni, decât ca să-și ascundă artileria.

— Mulțumesc, zise Bond, supărat pe sine însuși. Îmi dau seama că trebuie să fiu mai vigilent. Se pare că sunt bine organizați.

Șoferul dădu din cap afirmativ și merseră în liniște.

Tocmai intrau în celebrul „Strip”. Deșertul de pe ambele părți ale șoselei, care fusese goală, cu excepția mașinilor care făceau reclamă hotelurilor, începea să scoată la iveală stații de benzină și moteluri. Trecură de un motel cu piscină, care avea pereți transparenți de sticlă, înăuntru, o fată plonjă într-un bazin, tulburând apa. Apoi apăru o stație de benzină cu un elegant restaurant *drive-in*. Reclama spunea: STAȚIE DE BENZINĂ! RĂCORIȚI-VĂ AICI! SUPER BURGERI! BURGERI ATOMICI! BĂUTURI RECI CA GHEAȚA!!! POFTIȚI! Clienții din două sau trei mașini erau serviți de chelnerițe cu tocuri înalte și costume de baie în două piese.

Marea autostradă cu șase benzi se întindea printr-o pădure cu panouri multicolore, până când se pierdea într-o mare de valuri de căldură. Era o zi fierbinte și înăbușitoare ca un opal de foc. Soarele umflat ardea cimentul încins ca o tigaie și nu exista niciun fel de umbră, decât sub cei câțiva palmieri izolați de lângă moteluri. O lumină orbitoare, reflectată de parbrizele mașinilor din sens opus fulgeră ochii lui Bond și își simți cămașa udă, lipită de piele.

— Acum intrăm în Strip, zise șoferul. Este cunoscut, de fapt sub numele de „Rue de la Pay”. Scris p.a.y.[1] Vezi?

— Am priceput, zise Bond.

— La dreapta este Flamingo, zise Ernie Cureo, în timp ce treceau pe lângă un hotel modern, cu un uriaș turn de neon, stins acum. L-a construit Bugsy Siegel, în 1946. A venit într-o zi la Vegas, de pe coastă, și s-a uitat în jur. Avea o mulțime de bani cam murdari, „fierbinți”, care trebuiau investiți. Vegas-ul era în vogă. Un oraș deschis. Jocuri de noroc. Totul legal. Un amplasament plăcut. Lui Bugsy nu i-a trebuit mult să se prindă. A intuit imediat posibilitățile.

Bond râse, când auzi tonul insinuant al interlocutorului său.

— Da, domnule, continuă șoferul, Bugsy a întrevăzut posibilitățile și s-a grăbit să le fructifice. A stat până în 1947 când i-au zburat o parte din cap cu atâtea gloanțe, încât poliția nu a reușit niciodată să le găsească pe toate. Apoi, aici este

[1] To pay = a plăti (*engl.*).

Sands. Și ăsta are la temelie o grămadă de bani fierbinți. Nu se știe exact ai cui. A fost construit acum câțiva ani. Patronul lui de paravan este un tip cumsecade, Jack Intratter. A fost la cazinoul Copa, din New York. Poate că ai auzit de el.

— Mă tem că nu, zise Bond.

— Aici este Desert Inn, localul lui Wilbur Clarke. Dar banii au venit din vechea cooperare Cleveland-Cincinnati. Localul cu reclama aceea este Sahara. Este cel mai nou. Proprietarii oficiali sunt niște jucători lipsiți de importanță din Oregon. Culmea este că au pierdut cincizeci de mii de dolari chiar în noaptea deschiderii. Cine ar fi crezut! Toți tipii importanți vin cu buzunarele pline de bani să facă un joc de curtoazie, pentru a transforma noaptea de deschidere într-un succes. Este un obicei ca rivalii să se adune la o deschidere. Dar cărțile nu au vrut să fie de partea lor și rivalii au plecat cu cincizeci de mii! Se mai vorbește și acum despre acest incident.

Apoi făcu semn spre stânga, unde tuburile de neon desenau o căruță cu coviltir în plin galop.

— Vom ajunge la Ultima Frontieră. Pe stânga este copia unui oraș western. Merită văzută. Aici este Thunderbird, iar vizavi, Tiara. Cel mai tare local din Vegas. Cred că ai auzit de domnul Spang, nu? Încetini și opri vizavi de hotelul Spang, care era încununat de o coroană de lumini strălucitoare, care clipeau, nereușind să concureze totuși soarele orbitor și luminile autostrăzii.

— Da, știu ceva, zise Bond. Dar aș fi încântat să-mi dai mai multe amănunte. Și acum ce facem?

— Ce dorești, domnule.

Bond simți deodată că se săturase de sclipirea orbitoare din Strip. Nu-și dorea decât să ajungă înăuntru, să scape de căldură, să ia prânzul, poate chiar să înoate și s-o ia încet până la noapte. Așa că îi spuse ce avea de gând.

— Pentru mine este O.K., zise Cureo. Cred că n-ar trebui să intri în probleme din prima seară. Ia-o ușor și poartă-te cât mai natural. Dacă ai treabă în Vegas, mai bine așteaptă până când te dezmeticești. Și ai grijă ce faci cu jocurile de noroc.

Omul chicoti.

— Ai auzit vreodată de Turnurile Liniștii din India? Se spune că vulturilor de acolo le trebuie doar douăzeci de minute să lase

numai oasele dintr-un om. La Tiara ar dura, probabil, ceva mai mult. Poate Sindicatele vor mai încetini ritmul.

Taximetristul băgă în viteza întâi.

— În orice caz, zise el, urmărind traficul în oglindă, a existat un singur tip care a plecat din Vegas cu o sută de mii de dolari.

Se opri, așteptând să intre în parcare.

— Numai că avea jumătate de milion, când a început să joace.

Mașina ocoli traficul și se opri sub coloanele din fața ușilor largi de sticlă ale hotelului cu fațadă roz. Portarul în uniformă albastră ca cerul, deschise ușa taxiului, să ia valiza lui Bond, iar englezul ieși în căldură.

În timp ce intra pe ușile din sticlă, îl auzi pe Ernie Cureo spunându-i portarului:

— Un englez țicnit! M-a angajat cu cincizeci de dolari pe zi! Ce zici de asta?

Apoi, ușa se închise în urma lui și aerul rece, plăcut, îl întâmpină cu un șuierat răcoritor în palatul sclipitor al omului pe care-l chema Seraffimo Spang.

• Capitolul XVI

„TIARA”

Bond luă prânzul în salonul cu aer condiționat „Sunburst Room”, lângă piscina în formă de rinichi (SUPRAVEGHETOR: BOBBY BILBO – PISCINA DOTATĂ CU SISTEM AUTOMAT DE ÎNLOCUIRE A APEI, spunea un afiș). Și, după ce se lămuri că doar o sutime din cei de acolo aveau motive reale să poarte costum de baie, străbătu încet, prin căldură, cei douăzeci de metri de pajiște care separau clădirea lui de corpul principal, se dezbrăcă și se trânti gol în pat.

Erau șase clădiri care adăposteau dormitoarele Tiarei și toate aveau nume de bijuterii. Bond se afla la parterul cădirii „Turcoazul”. Avea un motiv albăstrui, și în general predominau bleumarinul și albul. Camera lui era extrem de confortabilă, cu mobilă scumpă, modernă, din lemn argintiu, care ar fi putut fi mesteacăn. Lângă pat era un radio și lângă fereastră un televizor cu diagonala de patruzeci și cinci. Dincolo de fereastră, era curtea interioară unde se servea micul dejun. Era liniște. Nu se auzea niciun sunet de la aerul condiționat comandat de termostat și Bond adormi aproape imediat.

Dormi vreo patru ore și, în acest timp, aparatul de înregistrat ascuns la baza noptierei irosi câțiva zeci de metri de bandă.

Când se trezi, era ora șapte. Aparatul de înregistrat consemnă că a ridicat receptorul și a cerut cu domnișoara Tiffany Case, iar apoi, după o pauză: Vă rog să-i spuneți că a căutat-o domnul James Bond.

După care a pus receptorul în furcă. Apoi, aparatul captă zgomotul mișcării lui Bond prin cameră, susurul dușului și, la șapte treizeci, clinchetul cheii sale în broască, când ieși și închise ușa.

Peste o jumătate de oră, aparatul înregistră o bătaie în ușă și, după o pauză, sunetul unei uși deschise. Un bărbat îmbrăcat în chelner, cu un coș de fructe cu un bilețel pe care scria; „Cu complimente din partea conducerii”, intră în cameră și se apropie repede de noptieră. Desfăcu două șuruburi, scoase

banda din aparatul de înregistrare, o înlocui cu alta nouă, puse coșul cu fructe pe noptieră și ieși din cameră.

Apoi, timp de câteva ore, banda se învârti fără să înregistreze nimic.

Bond stătea la barul hotelului Tiara și sorbea un Martini cu vodcă, în timp ce studia marea sală de jocuri de noroc, cu un ochi de profesionist.

Primul lucru pe care-l observă fu acela că Las Vegas părea să fi inventat o nouă școală de arhitectură funcțională, „Școala Cursei de Șoareci Poleită”, al cărei principal scop era să orienteze clientul-șoarece spre cursa centrală a jocurilor de noroc, indiferent dacă voia brânză sau nu.

Erau doar două intrări, una din stradă și alta dinspre hotel și piscină. De îndată ce intrai pe oricare din ele, indiferent dacă voiai să cumperi un ziar sau țigări, dacă voiai să bei, să mănânci la unul din cele două restaurante, să-ți tunzi părul sau să faci masaj la „Clubul de Sănătate”, sau pur și simplu să te duci la toaletă, nu aveai cum să ajungi la destinația dorită fără să treci printre șirurile de automate și mese de joc. Și când erai prins în vârtejul automatelor, din mijlocul cărora răsună întotdeauna cascada de monezi care se revarsă într-o cană de metal, sau ocazionalul strigăt al fetelor care schimbă bani: „Am dat lovitura!”, erai pierdut. Asediat de agitația din jurul meselor de barbut, de uruitul seducător al celor două roți de ruletă, de clinchetul dolarilor de argint pe mesele de blackjack, ar trebui să fii un șoarece cu nervi de oțel, ca să nu fii tentat de această delicioasă bucată de brânză.

Dar, se gândi Bond, nu putea fi o cursă decât pentru niște șoareci insensibili – care erau tentați de o brânză ordinară. Era o cursă lipsită de eleganță, evidentă și vulgară, iar zgomotul automatelor îți zgâria creierul. Semăna cu scârțâitul motoarelor unui vas vechi, neuns și neîngrijit, în drum spre șantierul de fiare vechi.

Jucătorii stăteau și trăgeau de manetă, de parcă nu le-ar fi plăcut ce făceau. Și, de îndată ce-și vedeau soarta în mica oglindă de sticlă, nu mai așteptau să se oprească roțile, ci băgau altă monedă și ridicau brațul drept: clanc-clanc, clanc-clanc.

Și când se dezlănțuia ocazional cascada argintie, cana de metal refula de monezi și jucătorul trebuia să se lase în

genunchi, să adune banii care se rostogoleau. După cum îi spusese Leiter, jucau mai ales femei, femei în vârstă, gospodine prospere, care stăteau lângă automate ca niște cloști, îndemnate de atmosfera din cameră și de muzica roților care se învârteau, să ouă mai departe, până nu mai puteau.

Apoi, în timp ce Bond se uita, una din fetele care schimbau banii în monezi strigă „Ați dat lovitura!” Câteva femei ridicară capetele și tabloul se schimbă. Acum îi reaminteau lui Bond de câinii doctorului Pavlov, salivând la auzul clopoțelului care nu aducea niciun fel de mâncare și se cutremură doar gândindu-se la ochii goi ai acestor femei, la pielea și gura lor umedă, la mâinile lor rănite.

Întoarse spatele acestei scene și sorbi din Martini, atent doar pe jumătate la muzica celebrei orchestre din capătul camerei de lângă magazine. Unul dintre magazine avea o firmă de neon pe care scria „Casa diamantelor”. Bond făcu semn barmanului.

— Domnul Spang este pe aici, astă-seară?

— Nu l-am văzut, spuse barmanul. Vine mai ales după primul spectacol, pe la unsprezece. Îl cunoașteți?

— Nu personal.

Bond plăti și se duse la mesele de blackjack. Se opri la masa centrală. Aceasta va fi a lui. La zece și cinci fix. Se uită la ceas. Opt și jumătate.

Era o masă mică, acoperită cu postav verde. Opt jucători stăteau pe taburete înalte, cu fața la crupier, care-și lipise stomacul de marginea mesei și punea două cărți în cele opt spații numerotate de pe masă, în fața mizelor. Mizele constau mai ales din bancnote de cinci sau zece dolari, sau cel mult douăzeci. Crupierul era un bărbat în jur de patruzeci de ani. Avea un zâmbet plăcut. Era îmbrăcat în uniformă de crupier – cămașă albă cu butoni, cravată neagră, subțire, de jucător western, cozoroc verde și pantaloni negri. Pantalonii erau protejați ca să nu se frece de masă de un șorț verde de postav. Pe unul din colțurile sale era brodat numele „Jack”.

Crupierul făcu cărțile și manevră calm mizele. Nu se discuta nimic la masă, cu excepția momentelor când crupierul comanda ceva de băut sau țigări chelneriței în rochii de mătase neagră, care se perindau în spațiul central, în interiorul cercului de mese. Din acest spațiu central mersul jocului era urmărit de ochii duri de linx a doi supraveghetori, cu pistoale la șold.

Jocul era rapid, eficient și monoton, la fel de monoton și de mecanic ca automatele. Bond îl urmări un timp și apoi se îndreptă spre ușile pe care scria „Sală de fumat” și „Sală de Fardat”, în capătul opus al cazinoului. În drum, trecu de patru „șerifi” în elegante uniforme cenușii, western, cu pantalonii băgați în cizme Wellington. Acești oameni nu ieșeau în evidență. Se uitau la totul și la nimic în același timp. Aveau o armă într-un toc deschis la fiecare șold și la brâu strălucea alama lustruită a cincizeci de cartușe.

Pază din belșug, se gândi Bond, în timp ce trecea de ușa batantă a „Sălii de fumat”, adică a toaletei bărbaților, înăuntru, pe un perete de faianță, era un afiș pe care scria: „Stai mai aproape. Este mai scurtă decât crezi.” Umor western tipic! Bond se întreba dacă să-l includă în următorul raport către M, dar se gândi că nu mergea. Ieși, întorcându-se printre mesele de joc la ușa pe care o reclamă de neon scria „Camera de opal.”

Restaurantul circular în roz, alb și gri era plin pe jumătate. Fu condus la o masă din colț. Fata care-l însoți, se aplecă să aranjeze florile din mijlocul unei mese, să-i arate că frumoșii ei sâni erau naturali cel puțin pe jumătate și apoi se îndepărtă, zâmbindu-i grațios. După zece minute, veni o chelneriță cu o tavă. Îi puse în farfurie o chiflă și un pachețel de unt. Puse și un platou cu măsline și niște brânză portocalie decorată cu țelină. Apoi apăru o chelneriță mai în vârstă, care-i dădu meniul, spunându-i:

— Vin imediat.

După douăzeci de minute de când se așezase, Bond reuși să comande niște stridii și un cotlet și, pentru că era sigur că va aștepta din nou, destul de mult, spuse să i se aducă încă un Martini sec cu vodcă.

— Chelnerul care răspunde de vinuri va veni imediat, zise femeia și dispăru în direcția bucătăriei.

Serviciu politicos, dar lipsit de promptitudine, se gândi Bond, resemnat în timpul excelentei cine care se materializă în cele din urmă, Bond se întrebă cum va decurge seara și cum ar putea să forțeze cursul evenimentelor. Se plictisise de rolul său de escroc, care urma să fie plătit pentru primul său serviciu de probă și, dacă ochii domnului Spang îl priveau aprobator, va fi angajat permanent alături de ceilalți adulți adolescentini care alcătuiau organizația sa. Îl deranja să nu aibă el inițiativa – să fie

trimis la Saratoga și apoi în această hidoasă cursă pentru fraieri, pentru că așa hotărâseră câțiva gangsteri. Și iată-l mâncându-le mâncarea și dormind în paturile lor, în timp ce ei îl supravegheau pe el, James Bond, îl măsurau din cap până în picioare, gândindu-se dacă avea mână destul de sigură, dacă avea o mutră destul de demnă de încredere și dacă sănătatea îi permitea să facă niște treburi necurate.

Bond roase cotletul ca și când ar fi fost degetele domnului Seraffimo Spang și blestemă ziua când acceptase acest rol idiot. Dar apoi se opri și mâncă ceva mai calm. De ce dracu' își făcea griji? Era o misiune importantă care, până acum, mersese bine. Iar în momentul de față ajunsese la ultima treaptă, chiar în bătătura domnului Seraffimo Spang care, împreună cu fratele său de la Londra și misteriosul A B C, conducea cea mai mare operațiune de contrabandă din lume. De ce ar conta sentimentele lui Bond? Era doar un moment de dispreț de sine, de greață, indusă de faptul că era un străin care-și petrecuse prea multe zile mult prea aproape de aceste sordide organizații americane, prea aproape de „viața grațioasă" cu miros de praf de pușcă a aristocrației contrabandiștilor.

Adevărul era, își spuse Bond la cafea, că i se făcuse dor de adevărata lui identitate. Ridică din umeri. Să-l ia dracu' pe Spang și pe Las Vegas. Se uită la ceas. Era doar ora zece. Își aprinse o țigară, se ridică în picioare și ieși din cazinou fără să se grăbească.

Mai erau două zile în care să joace restul jocului, stând deoparte și așteptând să se întâmple ceva – sau forțând ritmul în așa fel încât chiar să se întâmple ceva.

• Capitolul XVII

MULȚUMESC PENTRU DRUM

Scena din marea sală de jocuri de noroc se schimbase. Atmosfera era mult mai liniștită. Orchestra și femeile de la automate plecaseră. Rămăseseră doar câțiva jucători la mese. Mai erau vreo două-trei animatoare la ruletă, niște fete atrăgătoare, în elegante rochii de seară, care primiseră cincizeci de dolari „să încălzească” mesele moarte și un bețiv care se agăța de masa de barbut și vorbea cu zarurile.

Se mai schimbase și altceva. Crupierul de la masa de blackjack din mijloc, aproape de bar, era Tiffany Case.

Deci cu asta se ocupa ea la Tiara.

Apoi Bond observă că toți crupierii de blackjack erau femei drăguțe, îmbrăcate în elegante costume western în gri și negru – fustă gri scurtă, cu o curea neagră, lată, cu cataramă metalică, bluză gri, cu batistă neagră înnodată la gât, o pălărie cenușie, care atârna pe spate, legată cu un șnur, cizme Wellington și ciorapi de culoarea pielii.

Bond se uită din nou la ceas și intră încet în cameră. Deci Tiffany va conduce jocul în așa fel încât el să câștige cinci mii de dolari. Și, bineînțeles aleseseră momentul când fata tocmai își începuse serviciul. Va fi singur cu ea la masă. Nu vor exista martori, în caz că scotea cărți de la fundul pachetului.

La zece și cinci fix, Bond se îndreptă liniștit spre masă și se așeză cu fața spre ea.

— Bună seara.

— Bună, zise ea zâmbind.

— Cât este maximum?

— O mie.

În timp ce Bond punea cele zece hârtii de o sută de dolari pe masă, supraveghetorul se apropie de Tiffany Case, fără să-l bage în seamă pe Bond.

— Poate că tipul vrea un pachet nou, domnișoară Tiffany, zise el, înmânându-i unul.

Fata scoase cărțile din cutie și i le dădu pe cele folosite.

Supraveghetorul se dădu înapoi câțiva pași, pierzându-și, în aparență, interesul.

Fata împărți pachetul în două, puse cele două jumătăți pe masă și le amestecă *à la* Scame. Dar Bond observă că cele două jumătăți nu se prea potriveau și, când fata ridică pachetul de pe masă și le amestecă, puse cele două jumătăți în ordinea lor originală. Repetă manevra și puse pachetul în fața lui Bond, să-l taie. Englezul tăie cărțile și se uită admirativ cum execută dificila anulare cu o singură mână, unul din cele mai grele gambituri în aranjarea cărților.

Noul pachet era amestecat, singurul rezultat fiind acela că toate cărțile erau din nou în aceeași ordine ca atunci când fuseseră scoase din cutie. Fata dăduse dovadă de o îndemânare deosebită și Bond era plin de admirație față de siguranța mâinilor ei.

Se uită în ochii ei cenușii. Oare reflectau complicitatea sau amuzamentul față de jocul lor ciudat de pe suprafața îngustă, verde?

Îi dădu două cărți, luându-și două și pentru ea Bond își dădu seama deodată că trebuia să fie prudent. Trebuia să joace jocul convențional. Dacă nu, deranja ordinea în care fuseseră aranjate cărțile.

Pe masă erau tipărite cuvintele „Crupierul trebuie să liciteze șaisprezece și să stea la șaptesprezece.” Asta însemna că va avea cărțile câștigătoare dar, în caz că mai era încă un jucător sau un chibiț, vor trebui să facă în așa fel încât câștigul lui să pară o chestie de șansă, nu să liciteze de fiecare dată douăzeci și unu pentru el și șaptesprezece pentru fată.

Se uită la cele două cărți ale lui. Un valet și un zece. Se uită la fată și clătină din cap. Crupiera trase o carte și se alese cu un rege. Avea lângă ea un suport numai cu dolari de argint și monede de douăzeci, dar supraveghetorul veni repede cu o plăcuță de o mie de dolari. Fata o luă și i-o dădu lui Bond, care o puse peste linie, acolo unde se depun mizele și își băgă bancnotele în buzunar. Pe urmă își luă două cărți pentru ea și îi dădu și lui două. Bond avea șaptesprezece și clătină din nou din cap. Fata avea douăsprezece și trase un trei și apoi un nouă – prea mult, douăzeci și patru în total. Supraveghetorul veni din nou cu o plăcuță. Bond o băgă în buzunar și lăsă miza lui inițială. De data aceasta el avea nouăsprezece, iar ea trase un zece și

un șapte, așa că trebuia să nu meargă mai departe, conform regulamentului. Altă plăcuță intră în buzunarul lui Bond.

Ușile din capătul opus al încăperii se deschiseră și o mulțime de oameni intrară în sală de jocuri dinspre restaurant. În curând, se vor așeza la mese. Aceasta era ultima lui mână. După aceea trebuia să se ridice și să plece. Fata îl privea nerăbdătoare. Luă cele două cărți pe care i le dăduse. Douăzeci, iar ea trăsese doi de zece. Îi dădu repede încă două cărți, în timp ce alți trei jucători veniră la masă și se așezară pe taburete. Avea nouăsprezece, iar ea șaisprezece.

Câștigase. Supraveghetorul nici nu se deranjă să-i dea fetei cea de-a patra plăcuță. O aruncă pe masă, spre Bond, rânjind.

— Isuse, zise unul din noii jucători când Bond puse plăcuța în buzunar și se ridică.

Apoi se uită peste masă, la fată.

— Mulțumesc, zise el. Împarți bine cărțile.

— Cred și eu! zise jucătorul care vorbise și prima oară.

Tiffany Case îl fixă din priviri.

— Cu plăcere, îi spuse ea îl privi timp de o fracțiune de secundă, după care se uită la cărți, le amestecă bine și le dădu unuia din noii jucători să le taie.

Bond se întoarse cu spatele la masă și se îndepărtă gândindu-se la ea Mai arunca din când în când câte o privire siluetei ei apetisante, în uniformă western. Era evident că și alții o găseau la fel de atrăgătoare ca și el pentru că, în curând se așezară opt bărbați la masa ei, în timp ce alții stăteau prin jur s-o privească.

Bond simți un ghimpe de gelozie. Se duse la bar și își comandă un Bourbon cu apă de izvor, să sărbătorească cei cinci mii de dolari din buzunar.

Barmanul scoase o sticlă îmbuteliată de apă și o puse lângă whisky-ul „Old Grandad” al lui Bond.

— De unde este adus? se interesă Bond, amintindu-și ce-i spusese Felix Leiter.

— De la Boulder Dam, zise barmanul pe un ton serios. Este adus zilnic cu camionul. Nicio grijă, adăugă el, este marfă bună.

Bond aruncă un dolar de argint pe tejghea.

— Sunt sigur, zise el, la fel de serios. Păstrează restul.

Stătea cu spatele la bar și cu paharul în mână, gândindu-se ce să facă. Acum fusese plătit și Tree „Umbra” îi spusese să nu se mai întoarcă la mesele de joc indiferent ce ar fi.

Bond își termină băutura și se îndreptă spre cea mai apropiată masă de ruletă. Erau doar câțiva jucători și se juca pe miză mică.

— Care este maximum aici? îl întrebă el pe crupier, un tip în vârstă, cu chelie și ochi morți, care luase mingea de fildeș de pe roată.

— Cinci mii, îi răspunse omul indiferent

Bond scoase din buzunar cele patru plăcuțe și bancnotele de o sută de dolari și le puse lângă crupier.

— Pe roșu.

Crupierul se îndreptă de spate și-i aruncă o privire. Puse cele patru plăcuțe, una câte una pe roșu, prinzându-le acolo cu bățul. Numără bancnotele lui Bond, le împinse printr-o fantă a mesei, luă cea de-a cincea plăcuță de pe standul de lângă el și o puse alături de celelalte. Bond îi văzu genunchiul ridicându-se sub masă. Supraveghetorul auzi soneria și se apropie de masă exact când crupierul învârtea roata.

Bond își scoase o țigară și o aprinse. Nu-i tremura mâna. Trăia o minunată senzație de libertate, fiindcă reușise în sfârșit să ia inițiativa. Știa că va câștiga. Nici nu se uită la roata care încetinea și la mica minge de fildeș.

— Treizeci și șase roșu.

Omul cu bățul strânse câțiva dolari de argint de la cei care pierduseră și puse niște bani pe masa câștigătorilor. Apoi luă o plăcuță subțire, mare cât o carte de rugăciuni și o puse încet lângă Bond.

— Negru, zise Bond.

Omul puse o plăcuță de cinci mii de dolari pe negru și luă miza lui Bond de pe roșu.

Se stârniseră discuții în jurul mesei și câțiva oameni se ridicaseră să se uite. Bond simțea privirile curioase ațintite asupra lui, dar se uita doar peste masă, drept în ochii supraveghetorului. Erau ostili, dar, în același timp, speriați.

Bond îi zâmbi în timp ce se învârtea roata și răsuna șuieratul mingii care o pornise la drum.

— Șaptesprezece negru, zise crupierul.

Se auzi un oftat din mulțime și ochii lacomi urmăriră placa cea mare care era scoasă din raft și pusă dinaintea lui Bond.

Încă o dată, se gândi el, dar nu acum.

— Acum nu joc, îi spuse el crupierului.

Omul se uită la Bond, după care întinse grebla, trase miza lui Bond și i-o dădu.

Apoi apăru alt om. Stătea lângă supraveghetor și se uita la Bond cu ochii lui strălucitori, duri, ca lentila unui aparat de fotografiat Trabucul înfipt în mijlocul buzelor roșii era îndreptat direct spre Bond, ca o armă. Trupul îndesat, îmbrăcat în smoking bleumarin stătea aproape nemișcat și întreaga lui ființă degaja încordare. Era ca un tigru care privea măgarul legat intuind în același timp pericolul. Era palid la față, dar asemănarea cu fratele de la Londra era cât se poate de evidentă – sprâncene negre, păr sârmos, tuns *en brosse* și o bărbie hotărâtă.

Roata se învârti din nou și două perechi de ochi se aplecară s-o privească.

Căzu într-unul din cele două fante verzi ale roții și Bond răsuflă ușurat că scăpase ca prin urechile acului.

— Zero dublu, zise crupierul, adunând toți banii de pe masă.

Acum va juca ultima mână, se gândi Bond – și apoi va pleca de aici cu cei douăzeci de mii de dolari Spang. Se uită la patronul său. Continua să-l fixeze, cu trabucul în gură, dar fața palidă era lipsită de expresie.

— Roșu.

Îi dădu o plăcuță de cinci mii de dolari crupierului și se uită cum este împinsă pe masă.

Oare roata îl va dezamăgi de această dată? Nu, își spuse Bond cu certitudine.

— Cinci roșu, anunță crupierul.

— Iau miza, zise Bond și mulțumesc pentru călătorie.

— Mai poftiți, îi răspunse omul, indiferent.

Bond puse mâna pe cele patru plăcuțe din buzunarul hainei sale, își făcu loc prin mulțimea din spatele lui și se duse direct la casierie.

— Trei cecuri de cinci mii de dolari și cinci de o mie de dolari, îi spuse el omului cu cozoroc verde, din spatele gratiilor.

Casierul luă cele patru plăcuțe, îi dădu cecurile și Bond le puse în buzunar și se îndreptă spre recepție.

— Un plic par avion, vă rog, zise el.

Apoi se duse la masa de scris de lângă perete, se așeză, puse cele trei cecuri mari în plic și scrie la adresă: „Personal, Directorului de la Universal Export, Regent’s Park, Londra, N.W.

I. Anglia.” Pe urmă cumpără timbre de la recepție și puse plicul în cutia poștală, sperând că acolo, în cel mai sacrosant locaș din America, vor fi în siguranță.

Bond se uită la ceas. Mai erau cinci minute până la miezul nopții. Aruncă o ultimă privire în sala de jocuri, observă că Tiffany Case fusese înlocuită de alt crupier, că nu era nici urmă de domnul Spang și ieși pe ușile de sticlă în noaptea fierbinte, înăbușitoare, străbătând pajiștea, spre clădirea „Turcoazul”, unde intră în camera lui și încuie ușa.

• Capitolul XVIII

SE LASĂ NOAPTEA ÎN GROAPA PASIUNII

— Cum te descurci?

Era a doua seară și taxiul lui Ernie Cureo se deplasa încet pe străzile cartierului Strip, spre centrul Las Vegas-ului. Bond se săturase să aștepte să se întâmple ceva, așa că-l sunase pe omul lui Pinkerton și-i sugerase să se întâlnească să mai discute.

— Destul de bine, îi răspunse Bond. Am câștigat niște bani la ruletă, dar nu cred că asta o să-l îngrijoreze pe prietenul nostru. Am auzit că are destui.

Ernie Cureo pufni.

— Bineînțeles! Tipul este atât de bogat încât nu are nevoie să poarte ochelari când conduce. A comandat ca parbrizul Cadillac-ului să aibă dioptriile prescrise de medic.

Bond râse.

— Pe ce își mai cheltuiește banii în afară de asta? se interesă el.

— Este nebun, zise taximetristul. Este pasionat de Vechiul Vest. Și-a cumpărat ditamai orașul fantomă pe autostrada 95. A amenajat totul – trotuare din lemn, o cârciumă, un hotel din șindrilă unde își cazează oamenii. Are chiar și o gară veche. Arată ca în anul 1905. Se numește Spectreville, pentru că este în munții Spectre, unde se exploata argintul. Timp de aproape trei ani au scos milioane din acești munți. Materialul era dus la Rhyolite, la vreo cincizeci de mile depărtare. Acesta este alt oraș fantomă celebru. Acum este centru turistic și acolo este o casă făcută din sticle de whisky. Era capătul liniei ferate, de unde marfa era transportată pe coastă. Ei bine, Spang și-a cumpărat una din acele locomotive vechi, un „Highland Lights”, dacă ai auzit vreodată de ea și un vagon Pullman. Le ține la gara din Spectreville și în week-end-uri își duce amicii la plimbare la Rhyolite și înapoi. Chiar el conduce trenul. Șampanie, caviar, orchestră, fete – de toate. Cred că este ceva de capul lui, dar nu l-am văzut niciodată. Nu ne putem apropia de acest loc.

Șoferul lăsă jos fereastra și scuipă pe drum.

— Așa își cheltuiește banii domnul Spang. Este nebun, cum ți-am spus.

Asta explică multe, se gândi Bond. De asta nu auzise nimic de domnul Spang sau de prietenii lui toată ziua. Era vineri și se duseseră probabil acasă, la șeful lor, să se joace cu trenurile, în timp ce el înotase, dormise și se învârtise toată ziua prin Tiara, așteptând să se întâmple ceva. Era adevărat că se simțise urmărit și că fusese mereu pe lângă el ba câte un servitor, ba un șerif în uniformă, care se făceau că-și pierd vremea. Dar, în rest, Bond, putea fi oricare alt client al hotelului.

Îl zărise pe tipul solid și respectivele circumstanțe îl făcuseră să simtă o plăcere perversă.

Pe la zece dimineața, după ce făcu o baie și luă micul dejun, Bond hotărî să se tundă la frizerie. Erau puțini oameni și singurul client în afară de el era un tip solid, într-un halat de baie roșu, a cărui față era ascunsă sub prosoape fierbinți, în timp ce stătea pe spate, pe scaun. Mâna dreaptă, care atârna de pe brațul fotoliului era îngrijită de o manichiuristă drăguță. Avea o față rozalie de păpușă și o coamă de păr de culoarea untului. Stătea lângă el pe un taburet, cu un vas plin cu instrumente pe genunchi.

Bond, care se uita în oglinda din fața scaunului său privise curios cum frizerul ridicase ușor unul din colțurile prosoapelor fierbinți și apoi celălalt, după care tăiase părul din urechile clientului cu niște foarfece mici și subțiri, înainte să lase la loc marginea prosopului peste cea de-a doua ureche, se aplecă și întrebă politicos:

— Și nările, domnule?

Se auzi un mormăit afirmativ de sub prosoapele fierbinți și frizerul își croi drum printre ele, până aproape de nas. Apoi manevră din nou, cu grijă, foarfecele subțiri.

După această ceremonie, se lăsă o liniște mormântală în cămăruța cu faianță albă, cu excepția clinchetului foarfecelor în jurul capului lui Bond și al sunetului metalic ocazional, ori de câte ori manichiurista lăsa câte un instrument să cadă în vasul ei de email. Pe urmă răsună un scârțâit înfundat, când frizerul manevră mânerul scaunului clientului său, ridicând spătarul.

— Cum vi se pare, domnule? îl întrebă frizerul său pe Bond, ținându-i o oglindă de mână la ceafă.

Și chiar atunci, în timp ce Bond își examina ceafa, se produse incidentul.

Probabil, din cauza schimbării unghiului de înclinație al scaunului, fetei îi alunecă mâna. Se auzi un geamăt și omul în halat roșu sări de pe scaun, își smulse prosoapele de pe față și își băgă degetul în gură. Apoi îl scoase, se aplecă repede și plesni fata peste obraz atât de tare, încât căzu de pe taburet și vasul cu instrumente se răspândi prin cameră. Omul se îndreptă de spate și se întoarse furios spre frizer.

— Concediaz-o pe cățeaua asta, pufni el.

Își băgă degetul la loc în gură, călcând cu papucii peste instrumentele împrăștiate, în timp ce se îndrepta orbește spre ușă.

— Da, domnule Spang, zise frizerul uluit.

Apoi începu să certe fata. Bond întoarse capul și-i spuse liniștit:

— Încetează.

După care se ridică de pe scaun și își scoase prosopul de la gât.

Frizerul îl privi surprins. Apoi spuse repede:

— Da, domnule și se aplecă să ajute fata să-și strângă instrumentele.

În timp ce Bond achita costul tunsului, o auzi pe fata îngenuncheată care încerca să se scuze.

— N-a fost vina mea, domnule Lucian. Azi era nervos, îi tremurau mâinile, zău așa. Nu l-am mai văzut niciodată așa. Era foarte agitat.

Bond era încântat de agitația domnului Spang.

Glasul lui Ernie Cureo îi întrerupse brusc gândurile.

— Suntem urmăriți, domnule, zise el din colțul gurii. Sunt doi. Nu te uita înapoi. Vezi Chevroletul acela negru din față? Sunt doi tipi înăuntru. Au două oglinzi retrovizoare. Ne urmăresc și țin pasul cu noi de câtva timp. În spatele nostru este un Jaguar sport, model vechi, cu încă doi. Au crose de golf în spate. Îi cunosc. Sunt Banda Purpurie din Detroit. Sunt tipi de acțiune. Nu se ocupă de golf. Singurele instrumente pe care le pot manevra sunt în buzunarele lor. Uită-te de jur împrejur, ca și când ai admira peisajul. Atenție la armele lor, în timp ce-i pun la încercare. Ești gata?

Englezul îl ascultă. Șoferul apăsă pe accelerație și mașina țâșni ca din pușcă. Bond îi văzu pe cei doi gangsteri ducând mâna în buzunarul hainelor sport pe care le purtau și întoarse capul.

— Ai dreptate, zise el și se opri. Mai bine lasă-mă să cobor, Ernie. Nu vreau să-ți fac necazuri.

— Prostii, pufni taximetristul dezgustat. N-au ce să-mi facă. Îmi repari taxiul dacă se strică și eu voi încerca să-i zgudui puțin, O.K.?

Bond scoase o bancnotă de o mie de dolari din servietă, se aplecă și o îndesă în buzunarul cămășii șoferului.

— Ține o mie și mulțumesc, Ernie. Să vedem ce poți face.

Bond își scoase pistolul Beretta și-l ținu în mâini. Era exact ce aștepta, se gândi el.

— Așa, spuse șoferul. De-abia așteptam o ocazie să le-o fac gangsterilor ăstora. Nu-mi place să se tragă foloase de pe urma mea și o fac de prea mult timp și cu mine și cu prietenii mei. Ține-te bine, îi dăm drumul!

Era o porțiune de drum drept, fără prea mare trafic. Vârfurile îndepărtate ale munților se îngălbeniseră la asfințit și strada începuse să se albăstrească în cele cincisprezece minute de amurg, când nu te poți hotărî dacă să aprinzi sau nu farurile.

Mergeau degajat, cu șaptezeci de kilometri la oră, cu Jaguarul în spate și Sedanul cel negru la mică distanță în fața lor. Deodată, Bond se aplecă înainte, când Ernie Cureo puse frână și se opri într-un scrâșnet de cauciucuri. Răsună o izbitură metalică și un zgomot de sticlă spartă când Jaguarul le tamponă bara. Taxiul fu proiectat în față, apoi șoferul băgă în viteză și, desprinzându-se cu un troncănit cumplit de radiatorul distrus al mașinii din spate, o porni la drum.

— Așa le trebuie, zise Ernie Cureo satisfăcut. Cu ce s-au ales?

— Au radiatorul spart, zise Bond, uitându-se prin geamul din spate. Ambele aripi din față sunt tamponate. Parbrizul este crăpat, poate chiar spart.

Apoi mașina se pierdu în amurg, așa că se întoarse la loc.

— Au coborât. Încearcă să smulgă aripile din anvelope. Vor putea s-o ia din loc peste puțin timp, dar a fost bine pentru început. Mai ai asemenea surprize?

— Acum nu va mai fi la fel de ușor, bombăni șoferul. S-a declarat război. Ai grijă, mai bine lasă-te în jos. Chevroletul a

tras pe marginea drumului. S-ar putea să tragă. Gata, îi dăm drumul.

Bond simți mașina țâșnind înainte. Ernie Cureo se întinsese pe jumătate peste volan, conducând cu o singură mână, uitându-se la drum peste bord.

Se auzi un pocnet și două trosnituri când trecură pe lângă Chevrolet. Cioburi de sticlă securizată se revărsară peste Bond. Ernie Cureo trase o înjurătură. Mașina coti brusc, revenind apoi pe banda ei.

Bond îngenunche pe bancheta din spate și dădu sticla jos de pe lunetă cu patul pistolului. Chevroletul venea după ei cu farurile aprinse.

— Stai, zise Cureo pe un ton înfundat. O să cotesc brusc și o să mă opresc la adăpostul următorului bloc. Vei putea trage dacă vin după noi.

Bond își păstră echilibrul când anvelopele scrâșniră și mașina se opri brusc. Apoi ieși pe portieră și se ghemui cu arma în sus. Farurile Chevroletului luminară drumul și se auzi un scârțâit de cauciucuri când o coti în direcția greșită. Acum, se gândi Bond, înainte să se ridice.

Poc – pauză. Poc. Poc. Poc. Patru gloanțe de la douăzeci de metri, trimise direct la țintă.

Chevroletul nu se echilibră. Părăsi carosabilul, se lovi de un copac, ricoșă, nimeri într-un felinar, se întoarse cu trei sute șaizeci de grade și se înclină pe o parte.

În timp ce Bond îl privea, așteptând să se oprească scrâșnetul metalic care-i răsuna în urechi, izbucniră flăcările din gura de crom a mașinii. Cineva zgâria o fereastră, încercând să iasă. În câteva clipe, flăcările vor ajunge la rezervor și atunci va fi prea târziu pentru cel dinăuntru.

Bond se pregătea să traverseze, când auzi un geamăt de la volanul taxiului și când se întoarse, îl văzu pe Ernie prăbușindu-se pe podea. Atunci uită de mașina în flăcări și se duse la taximetrist. Era sânge peste tot. Îi zdrobiseră brațul stâng. Bond reuși să-l ridice pe scaun și șoferul deschise ochii.

— Doamne! zise el printre dinți. Scoate-mă de aici, domnule și mergi cât poți de repede. O să ne ajungă Jaguarul. Du-mă la un doctor.

— Bine, Ernie, zise Bond urcându-se la volan. O să am eu grijă.

Zicând acestea băgă în viteză și o porni pe șosea, departe de mașina în flăcări și de oamenii speriați care apăruseră din beznă și stăteau să privească vâlvătaia, cu mâna la gură.

— Mergi mai departe, murmură Ernie Cureo. O să ajungi lângă șoseaua Boulder Dam. Vezi ceva în oglindă?

— Vine o mașină după noi, cu farurile aprinse, zise Bond. S-ar putea să fie Jaguarul. Este la câțiva zeci de metri de noi.

Apăsă pe accelerație și taxiul țâșni pe strada pustie, lăturalnică.

— Mergi înainte, spuse Ernie Cureo. Trebuie să ne ascundem undeva, să ne piardă urma. Uite ce vom face. Când ieșim pe drumul național 95, dăm de „Passion Pit” – Groapa pasiunii. Este un cinematograf pentru cei veniți cu mașinile. Ajungem imediat. Încet. Ia-o la dreapta. Vezi luminile acelea? Intră repede acolo. Așa. Între mașinile de acolo. Stinge farurile. Ușurel. Oprește.

Taxiul se opri în rândul din spate, printre alte zeci de mașini aliniate în fața ecranului de beton care se ridica până la cer, unde un bărbat uriaș tocmai spunea ceva unei fete la fel de uriașe.

Bond se întoarse și se uită la șirurile de stâlpi metalici, ca niște contoare de parcare, de care se puteau conecta microfoane, pentru a capta sunetul. În timp ce se uita, sosiră încă două mașini și se așezară pe rândul din spate. Jaguarul era o mașină joasă, ușor de recunoscut. Dar acum era întuneric, greu de văzut, așa că trebuia să fie atent la intrare.

Veni o fată drăguță, îmbrăcată în paj, cu o tavă atârnată de gât.

— Costă un dolar, zise ea, uitându-se în mașină, să vadă dacă nu mai era un al treilea client pe podeaua taxiului. Avea niște cabluri înfășurate pe mâna dreaptă. Luă unul, îl conectă la cel mai apropiat stâlp și atârnă microfonul cel mic pe fereastră, în dreptul lui Bond. Bărbatul și femeia uriașă de pe ecran începură să vorbească aprins.

— Coca-cola, țigări, bomboane? întrebă fata, luând bancnota dată de Bond.

— Nu, mulțumesc.

— Cu plăcere, îi răspunse, îndreptându-se spre alți întârziați.

— Domnule, oprește porcăria asta pentru numele lui Dumnezeu, îl imploră Ernie Cureo printre dinți. Și fii atent. Îi mai așteptăm puțin. Pe urmă du-mă la doctor să-mi scoată glontele.

Îi slăbise vocea și acum, după ce plecase fata, se sprijinise cu capul de ușă.

— Nu mai durează mult, Ernie. Încearcă să reziști.

Bond puse mâna pe microfon, găsi comutatorul și amuți vocile. Omul uriaș de pe ecran dădea impresia că o s-o lovească pe femeie, care deschisese gura într-un strigăt mut.

Englezul se întoarse și se uită în bezna din spatele lor. Tot nimic. Se uită la mașinile de lângă ei. Două fețe una lângă alta. Un morman diform pe bancheta din spate. Doi bătrâni atenți la film. O sclipire de lumină de la o sticlă întoarsă.

Apoi aroma de mosc a unui after-shave îi gâdilă nările și o siluetă întunecată se ridică băgându-i o armă în față, în timp ce, de cealaltă parte a mașinii, lângă Ernie Cureo, se auzi un glas șoptit:

— Gata, băieți, stați cuminți.

Bond se uită la fața puhavă de lângă el. Ochii zâmbitori erau reci. Buzele umede se deschiseră într-un rânjet.

— Ieși, englezule, dacă nu, s-a zis cu amicul tău. Prietenul meu are amortizor. Vei merge la o plimbare cu noi.

Bond întoarse capul și se hotărî imediat când văzu cârnatul negru de metal din ceafa lui Ernie.

— Bine, Ernie, zise el, mai bine unul, decât amândoi. O să merg cu ei. Mă întorc repede să te duc la doctor. Ai grijă de tine.

— Nostim tip, zise grăsanul.

Deschise ușa, cu arma îndreptată spre fața lui Bond.

— Îmi pare rău prietene, spuse Ernie Cureo cu un glas obosit. Cred…

Dar se auzi un sunet înfundat când arma îl lovi după ureche și se prăbuși tăcut.

Bond scrâșni din dinți și își încordă mușchii sub haină. Se întreba dacă putea ajunge la pistolul lui, Beretta. Se uită când la o armă, când la cealaltă, calculând riscurile. Cei patru ochi îl priveau lacomi, dornici să găsească un pretext să-l ucidă. Iar cele două guri zâmbitoare îl îndemnau parcă să facă o mișcare greșită. Atunci se liniști. Mai zăbovi un minut și apoi ieși încet din mașină, cu mâinile la vedere, stăpânindu-și gândurile ucigașe.

— Îndreaptă-te către poartă, îi spuse grăsanul. Comportă-te cât mai natural. Te acopăr.

Arma dispăruse, dar băgase mâna în buzunar. Li se alăturase și celălalt, cu mâna dreaptă băgată sub cureaua pantalonilor. Se așezase de cealaltă parte a lui Bond.

Cei trei bărbați se îndreptară repede spre intrare. Luna care se ridica deasupra munților le încălecase umbrele lungi, întinse în fața lor pe nisipul albicios.

• Capitolul XIX

„SPECTREVILLE”

Jaguarul roșu era în fața intrării, lângă zidul care delimita cinematograful. Bond îi lăsă să-i ia arma și se urcă lângă șofer.

— Fără trucuri, dacă vrei să rămâi în viață, îi spuse grăsanul, suindu-se în spate, lângă crosele de golf. Am arma ațintită asupra ta.

— Ați avut o mașinuță frumoasă, zise Bond.

Scoseseră sticla din parbrizul sfărâmat și o bucată metalică din radiator ieșea în evidență între două anvelope fără aripi protectoare.

— Unde mergem?

— Vei vedea, zise șoferul, un tip osos, cu o gură crudă, cu arsuri laterale.

Intră în trafic și acceleră spre oraș. Peste puțin timp ajunseră în jungla de neon și apoi o porniră repede pe autostrada cu două benzi care se întindea către munți, străbătând deșertul scăldat în razele lunii.

Era o pancartă mare pe care scria „95” și Bond, care-și aminti ce-i spusese Cureo, își dădu seama că era în drum spre Spectreville. Se ghemui în scaunul lui, să-și ferească ochii de praf și muște, gândindu-se la viitorul lui apropiat și la cum să-și răzbune prietenul.

Deci acești oameni și alții doi din Chevrolet fuseseră trimiși să-l aducă la domnul Spang. De ce fusese nevoie de patru oameni? Probabil că acesta era rezultatul faptului că Bond sfidase ordinele sale la Cazino.

Mașina înainta cu o sută de kilometri pe oră. Stâlpii de telegraf treceau în zbor.

Bond simți deodată că mai trebuia să afle o mulțime de răspunsuri.

Era considerat un dușman al Bandei Spangle? Putea spune că jucase la ruletă pentru că nu înțelesese bine ordinele și că fusese atât de recalcitrant când veniseră cei patru după el pentru că îi luase drept niște gangsteri dintr-o organizație rivală.

— Dacă aveați nevoie de mine, de ce nu m-ați sunat în cameră? se auzi Bond spunând pe un ton jignit.

Cel puțin demonstrase că era destul de dur pentru orice slujbă i-ar fi oferit domnul Spang. Și, în orice caz, încercă Bond să-și facă curaj, era gata să-și atingă scopul principal – să ajungă la capătul „conductei” și să-l lege pe Seraffimo Spang de fratele lui de la Londra.

Bond se ghemui cu ochii pe ecranele luminoase din fața lui și se concentră asupra interviului care-l aștepta, întrebându-se câte dovezi utile despre „conductă” va putea obține. Apoi se gândi la Ernie Cureo și la răzbunarea pe care i-o datora.

Nu-i stătea în fire să-și facă griji cum o să scape el însuși, după ce își va realiza cele două obiective. Nu-l preocupa deloc propria lui siguranță. Nu nutrea nici cel mai mic respect față de acești oameni. Doar dispreț și ură.

Bond repeta încă în gând diverse conversații imaginare cu domnul Spang când, după două ore de mers, simți mașina încetinind. Înălță capul peste bord. Se apropiau de o zonă îngrădită cu un gard din sârmă cu o poartă și o pancartă mare luminată de un reflector: SPECTREVILLE. LIMITELE ORAȘULUI. NU INTRAȚI. CÂINI PERICULOȘI. Mașina opri sub pancartă, lângă un stâlp de fier fixat în ciment. Pe stâlp era o sonerie și o mică tăbliță pe care scria cu roșu: SUNĂ ȘI SPUNE CE VREI.

Fără să se ridice de la volan, cel cu arsuri la gură întinse mâna și apăsă pe buton. Urmă o pauză și apoi o voce metalică spuse:

— Da?

— Frasso și McGonigle, zise șoferul cu glas tare.

— Bine, zise glasul.

Urmă un clinchet ascuțit și o poartă de sârmă se deschise încet. Intrară cu mașina pe o cărare îngustă. Bond se uită peste umăr și văzu poarta închizându-se în urma lui. Observă de asemenea cu plăcere că fața lui McGonigle, era plină de praf și sângele mușteloor zdrobite.

Cărarea se întindea mai bine de un kilometru și jumătate, pe suprafața pietroasă a deșertului, unde cactușii erau singurele plante. Apoi văzu o lumină înaintea lor, ocoliră pintenul unui munte și o luară în jos, pe un deal, spre un pâlc de vreo douăzeci de clădiri. Dincolo de ele, luna poleia o șină de cale ferată, care se întindea în linie dreaptă spre orizont.

Înaintară printre casele de șindrilă și magazinele pe care scria „Spițerie” „Bărbier”, „Banca fermierilor” și „Wells Fargo”, sub lumina șuierătoare a gazului lampant, și traseră lângă o clădire cu două etaje, pe care scria cu litere aurite, decolorate, „Pink Gargter Saloon”, iar dedesubt, „Bere și vin”.

De după tradiționalele uși batante, o lumină gălbuie se revărsa în stradă și pe mașina Stutz Bearcat 1920 trasă la bordură. Răsuna melodia nazală a unui pian care cânta „Mă întreb cine o sărută acum”. Muzica îi amintea lui Bond de podele din rumeguș, băuturi botezate și picioare de fete în ciorapi din plasă. Era o scenă coborâtă dintr-un western bine regizat.

— Ieși, englezule, îi spuse șoferul.

Cei trei bărbați ieșiră înțepeniți din mașină pe trotuarul din lemn. Bond se aplecă să-și frece piciorul amorțit, atent la picioarele celor doi.

— Haide, nebunule, zise McGonigle, împingându-l cu arma.

Bond se îndreptă încet din spate, șchiopătând în timp ce-l urma pe bărbat până la ușa cârciumii. Se opri în fața ușilor batante și simți arma lui Frasso în spate.

Acum! Bond sări prin ușile care se mai mișcau încă. Spatele lui McGonigle era exact în fața lui. În cârciumă nu era decât un pian automat, care cânta de unul singur.

Bond întinse mâinile și prinse omul de coate. Îl ridică și-l împinse în ușile batante și peste Frasso care intrase pe jumătate. Clădirea din șindrilă se cutremură la impactul celor două corpuri. Frasso căzu pe spate prin uși și se prăbuși pe trotuar.

McGonigle își reveni și se întoarse cu fața spre Bond. Avea o armă în mâini. Stânga lui Bond îl nimeri în umăr, iar dreapta îi zbură arma din mână. McGonigle se răsuci pe călcâie și arma se prăbuși pe podea.

Țeava revolverului lui Frasso apăru printre ușile batante. Undui repede spre Bond, ca un șarpe, iar când scoase limba lui albastru-gălbuie, Bond, cu sângele clocotind în ritmul încleștării, se aplecă și luă arma de la picioarele lui McGonigle. Puse mâna pe ea și trase două focuri înainte ca McGonigle să aterizeze peste el. Înainte să cadă, văzu arma lui Frasso ridicându-se și ciuruind tavanul, dar de data aceasta, se prăbuși definitiv.

Apoi simți mâinile lui McGonigle și îngenunche, cu capul în jos, încercând să-și protejeze ochii. Arma era tot pe podea, la îndemâna primei mâini care reușea să se elibereze.

Se luptară în liniște timp de câteva secunde, ca niște animale și apoi Bond se lăsă într-un genunchi și se ridică în sus. În momentul acela, genunchiul lui McGonigle îl lovi în bărbie zguduindu-i capul.

Bond nu avu timp să-și revină înainte ca gangsterul să se năpustească asupra lui cu capul înainte și brațele fluturând în lături. Se întoarse să-și protejeze stomacul și capul gangsterului îl lovi în coaste.

Simți că i se taie respirația, dar se concentră asupra capului lui McGonigle și, răsucindu-se, îi aplică o lovitură cu stânga, în timp ce dreapta i se propti sub bărbie. Impactul celor două lovituri îl îndreptă pe McGonigle și-l readuse pe picioare. Bond se aruncă asupra lui ca o panteră, înghesuindu-l și lovindu-l până când corpul gangsterului începu să alunece în jos. Îl apucă de-o mână și de un picior și-l ridică de la podea, apoi își adună toate forțele, se întoarse să-și ia avânt și aruncă trupul în cameră.

Se auzi un trosnet când aterizâ peste pian și apoi, într-o explozie de corzi metalice și lemn crăpat, pianul se dezmembră, prăbușindu-se pe podea cu McGonigle întins peste el.

Bond stătea gâfâind în mijlocul camerei, în tot acest vacarm care începea să descrească. Ridică încet o mână rănită și își netezi părul.

— Încetează.

Era un glas de fată și venea din direcția barului.

Bond se întoarse încet.

Intraseră patru oameni. Stăteau cu spatele la barul de mahon și aramă, cu rafturi pentru sticle care se ridicau până în tavan. Bond nu știa de când stăteau acolo.

Iar în fața celorlalți trei se afla cetățeanul de frunte al orașului Spectreville, impunător, nemișcat, dominator.

Domul Spang era îmbrăcat western din cap până în picioarele încălțate în cizme negre, lustruite, cu pinteni de argint. Costumul și fâșiile late de piele care-i acopereau picioarele erau negre, împodobite cu argintiu. Mâinile mari, liniștite, se odihneau pe paturile de fildeș a două revolvere cu țeavă lungă,

prinse de fiecare coapsă, iar cureaua lată, din piele, de care atârnau, era plină de muniție.

Domnul Spang ar fi trebuit să pară ridicol, dar nu părea. Capul era puțin înclinat înainte și avea niște ochi reci, feroce.

În dreapta domnului Spang, cu mâinile pe șolduri, era Tiffany Case. Îmbrăcată într-o rochie western, alb cu auriu, părea coborâtă din filmul *Annie, ia-ți pușca*. Stătea și se uita la Bond cu ochii sclipind. Buzele ei roșii, pline, erau ușor depărtate și gâfâia, de parcă ar fi fost sărutată.

Cealaltă jumătate a cvartetului era alcătuită din doi bărbați cu glugi negre din Saratoga. Fiecare din ei ținea un pistol de poliție de calibrul 38, îndreptat spre stomacul lui Bond.

Englezul scoase o batistă și își șterse fața. Era ametit și scena din cârciuma viu luminată, cu reclame pentru mărci de bere și whisky de mult dispărute îi părea deodată macabră.

Domnul Spang destrămă liniștea.

— Aduceți-l aici.

Fălcile dure care acționau buzele subțiri tăiau fiecare cuvânt ca o ghilotină.

— Și spune cuiva să sune la Detroit, să le spună băieților că suferă de iluzia mulțumirii de sine. Spune-le să mai trimită încă doi, dar să fie mai buni decât ultimii. Și spune-le să strângă mizeria asta. Okay?

Domul Spang ieși din cameră într-un clinchet de pinteni. După ce-i aruncă o ultimă privire semnificativă lui Bond, care însemna mai mult decât prevenire, fata îl urmă.

Cei doi bărbați se apropiară de Bond și tipul solid îi spuse:

— Ai auzit, nu?

Bond o luă încet după fată, urmat de cei doi.

În spatele barului era o ușă. Bond intră și se trezi în sala de așteptare a unei gări, cu bănci și panouri demodate despre trenuri și afișe care te atenționau să nu scuipi pe podea.

— La dreapta, spuse unul din cei doi și Bond ieși prin niște uși batante pe peronul gării.

Apoi încremeni în loc, atât de uimit încât aproape că nu simți împunsătura țevii pistolului în coaste.

Era probabil cel mai frumos tren din lume. Locomotiva era din clasa „Highland Light” 1870 despre care Bond știa că erau cele mai frumoase locomotive cu abur fabricate vreodată. Mânerele lustruite din alamă și clopotul greu de atenționare de deasupra

butoiului lunguieț al boilerului sclipeau în lumina șuierătoare a gazului lampant din gară. Un fuior de abur ieșea din vechiul cazan de lemne. Grătarul de protecție care îndepărta orice obstacol de pe linie era încununat de trei lumini uriașe – una în mijloc și două felinare de furtună sub ea. Deasupra celor două roți mari, înalte, scria „Tunul” cu litere de tipar aurite, victoriene și numele se repeta pe vagonetul cu bușteni de mesteacăn, din spatele cabinei pătrățoase a mecanicului.

Locomotiva trăgea un vagon Pullman, de culoare maro. Ferestrele arcuite de deasupra panourilor înguste de mahon erau vopsite în crem. Pe o plăcuță ovală, fixată în mijloc scria „The Sierra Belle”. Deasupra ferestrelor, sub acoperișul în formă de butoi, scria cu litere crem pe fond bleumarin: „Tonopath and Tidewater R.R.”

— Cred că n-ai mai văzut așa ceva, englezule, zise mândru unul din paznicii lui. Hai, mișcă-te.

Vocea lui suna înfundat din cauza glugii negre de mătase.

Bond urcă scările pe platforma cu roata strălucitoare de frână în centru. Pentru prima oară în viață sesiză avantajele de a fi milionar și tot pentru prima oară în viață se gândi că acest Spang era mai mult decât crezuse.

Interiorul vagonului Pullman sclipea de lux victorian. Lumina candelabrelor mici de cristal atârnate de tavan se reflecta pe pereții lustruiți de mahon, oglindindu-se în obiecte de argint, vaze de sticlă și lampadare. Covoarele și draperiile erau roșii ca vinul, iar tavanul împodobit cu picturi ovale, înrămate, reprezentând îngerași cu ghirlande și coroane de flori pe fondul unui cer cu nori, era crem, la fel ca obloanele venețiene.

Intrară mai întâi într-o mică sufragerie, unde rămăseseră resturile unui supeu în doi – un coș cu fructe și o sticlă deschisă de șampanie într-o frapieră de argint – iar apoi pe un coridor îngust, cu trei uși, care dădeau probabil în dormitoare și la baie. Bond se mai gândea încă la acest aranjament când, cu paznicii pe urmele lui, deschise ușa biroului.

În capătul încăperii, cu spatele la un mic cămin flancat de rafturi cu cărți pline cu volume legate în piele aurie, stătea domnul Spang. Tiffany Case se așezase într-un fotoliu din piele roșie, lângă un mic birou, la jumătatea vagonului. Bond nu băgă în seamă felul în care ținea țigara. Era nervos și artificial. Părea înspăimântată.

Bond făcu câțiva pași spre un scaun confortabil. Se întoarse cu fața la amândoi și se așeză picior peste picior. Apoi își scoase tabachera, își aprinse o țigară, trase adânc și scoase fumul printre dinți cu un șuierat prelung, relaxat. Domnul Spang avea un trabuc neaprins în mijlocul buzelor. Îl scoase.

— Stai aici, Wint. Tu poți să pleci, Kidd și fă ce ți-am spus.

Dinții puternici mușcau cuvintele ca pe o țelină.

— Și acum tu, zise el încruntându-se la Bond. Cine ești și ce se petrece aici?

— Dacă vrei să vorbim, simt nevoia să beau ceva, zise Bond.

Domnul Spang îi aruncă o privire glacială.

— Dă-i ceva de băut, Wint.

Bond întoarse capul pe jumătate.

— Bourbon și apă de izvor, zise el. În cantități egale.

Pufnind furios, bărbatul cel solid făcu lemnul să trosnească în timp ce se deplasa.

Lui Bond nu prea îi plăcea întrebarea domnului Spang. Își revizui povestea. I se părea în ordine. Stătea, fuma și-l cântărea din priviri pe domnul Spang.

Veni băutura. Paznicul i-o dădu cu răutate, vărsând o parte din ea pe podea.

— Mulțumesc, Wint, zise Bond.

Luă o gură. Era tare și bună. Mai luă încă una. Apoi puse paharul pe podea, lângă el și se uită la fața dură, încordată.

— Nu-mi place să fiu urmărit, zise el indiferent. Mi-am făcut treaba și am fost plătit. Mă privește dacă am vrut să-mi joc banii. Puteam să pierd. Pe urmă, oamenii tăi s-au luat după mine și m-am enervat. Dacă voiai să-mi vorbești, de ce nu m-ai sunat? Nu a fost o dovadă de prietenie să mă pui sub urmărire. Iar când au devenit nepoliticoși și au început să strige, m-am gândit că este timpul să-i învăț minte.

Omul de lângă rafturile cu cărți rămase impasibil.

— Se pare că nu ai înțeles, zise domnul Spang. Cred că ar fi mai bine să te lămuresc. Ieri am primit un semnal de-al tău codificat, de la Londra.

Duse mâna la buzunarul de la piept al cămășii sale negre, western și scoase încet o bucată de hârtie.

Bond știa că acea bucată de hârtie conținea vești foarte proaste pentru el. Era la fel de sigur ca atunci când citea cuvintele „Cu adânc regret..” la începutul unei telegrame.

— Este de la un bun prieten din Londra, zise domnul Spang.

Se uită la bucata de hârtie.

— Spune așa, „Surse de încredere ne-au informat că Peter Franks a fost reținut de poliție, din motive nespecificate. Străduiește-te cu orice preț să pui mâna pe cel trimis în locul lui, iar dacă pune în primejdie operațiunile, elimină-l și raportează.”

Se făcu liniște. Domnul Spang ridică ochii de pe hârtie și-l privi furios pe Bond.

— Ei bine, domnule cum-te-cheamă, se pare că ți-a sunat ceasul.

Bond știa că nu glumea și o parte din mintea lui rumega această informație, întrebându-se ce era de făcut. Dar, în același timp, altă parte îi spunea că descoperise ce dorea să știe, își împlinise scopul venirii sale în America. Cei doi Spang reprezentau începutul și sfârșitul „conductei”. Acum cunoștea toate răspunsurile și trebuia să găsească o cale să i le transmită lui M.

Întinse mâna după pahar. Cuburile de gheață zăngăniră găunos când sorbi ultima picătură și-l puse jos. Apoi se uită candid la domnul Spang.

— Am preluat însărcinarea lui Peter Franks. Nu prea îi convenea și eu aveam nevoie de bani.

— Lasă gogoșile astea, îl repezi domnul Spang. Ești polițist sau detectiv particular. O să aflu cine ești, pentru cine lucrezi, ce știi – ce făceai la băile de sulf cu escrocul ăla, de ce porți armă, unde ai învățat s-o folosești și cum de ești în legătură cu Pinkerton-ii prin intermediul acelui fals taximetrist. Asta mă interesează. Semeni a spion și te porți ca atare.

Se întoarse furios spre Tiffany Case.

— Nu-mi dau seama cum te-ai lăsat dusă de nas de tipul ăsta, cățea idioată ce ești.

— Nu-ți dai seama pe dracu’, sări Tiffany Case. Tipul acesta mi-a fost trimis de A B C și s-a purtat așa cum trebuia. Crezi că ar fi trebuit să-i spun lui A B C să mai încerce. Ei bine, eu nu fac așa ceva. Îmi cunosc locul. Să nu crezi că mă poți manevra. Iar acest tip s-ar putea să spună adevărul.

Ochii ei furioși îl priviră pe Bond și englezul citi în ei teamă pentru soarta lui.

— Nu-i nimic, vom afla, zise domnul Spang. Vom insista până când va vorbi și, dacă își imaginează că a fost prea puțin, o să-l aștepte și altă surpriză.

Se uită la paznic peste capul lui Bond.

— Wint, ia-l pe Kidd și aduceți ghetele.

Ghetele?

Bond stătea tăcut, adunându-și forțele și curajul. Ar fi o pierdere de timp să-l contrazică pe domnul Spang sau să încerce să scape. Nu avea cum să străbată optzeci de kilometri prin deșert. Ieșise din încurcături mai mari. Atâta timp cât nu aveau încă de gând să-l ucidă și nu se trăda cu nimic, era bine. Mai existau Ernie Cureo și Felix Leiter. Poate și Tiffany Case era de partea lui. Îi aruncă o privire. Stătea cu capul plecat. Își privea unghiile.

Bond îi auzi pe cei doi paznici venind în spatele lui.

— Du-l pe peron, zise domnul Spang. Își atinsese buzele subțiri cu vârful limbii. Mersul *à la* Brooklyn. Optzeci la sută, Okay?

— Bine, șefule.

Cel care răspunsese era Wint și o făcuse pe un ton lacom.

Cei doi bărbați cu glugă se așezară unul lângă altul pe un șezlong grena, vizavi de Bond. Puseră ghetele de fotbal jos, pe covorul gros și începură să-și dezlege șireturile la pantofi.

• Capitolul XX

FLĂCĂRILE IES DIN PARTEA DE SUS

Costumul negru de scafandru îi era strâmt. Îl durea tot corpul. De ce dracu' Strangways nu se asigurase ca amiralitatea să-i cunoască măsurile. Era beznă în adâncul mării și curenții puternici îl trăgeau spre reciful coralifer. Va trebui să înoate cu toată forța ca să se îndepărteze. Dar acum ceva îl apucase de braț. Ce dracu'...?

— James, pentru numele lui Dumnezeu, James.

Își dezlipi gura de la urechea lui. De data aceasta ciupi brațul gol, pătat de sânge cât de tare putu și Bond deschise în sfârșit ochii, ridicându-și pleoapele umflate și se uită la ea de pe podeaua de lemn, gemând cutremurător.

Se agăță de el, îngrozită că o să cadă din nou. Se pare că înțelesese, pentru că se rostogoli și încercă să se ridice. Capul îi atârna în jos, ca unui animal rănit.

— Poți să mergi?

— Așteaptă.

Șoapta care se strecură printre buzele crăpate i se părea ciudată. Poate că nu înțelesese.

— Stai, zise el din nou și începu să-și exploreze corpul, să vadă ce mai rămăsese din el. Își simțea picioarele și mâinile. Putea să-și miște capul dintr-o parte într-alta. Vedea razele lunii pe podea. O auzise. Ar trebui să fie totul în regulă, dar nu voia să se miște. Îi dispăruse voința. Voia doar să doarmă. Sau chiar să moară. Să facă orice ca să-și aline durerea care-l săgeta, să uite de cele patru cizme care-l loviseră și de icniturile celor doi bărbați cu glugă.

Dar când își aminti de cei doi și de domnul Spang, îi reveni brusc voința și spuse:

— O.K.

Pe urmă repetă, să se asigure că îl auzise.

— Suntem în sala de așteptare, murmură fata. Trebuie să ajungem în capătul gării. Ieșim și o luăm la stânga. Mă auzi, James?

Întinse mâna și-i dădu părul umed la o parte de pe frunte.

— Trebuie să mă târăsc, îi spuse Bond. O să te urmez.

Fata se ridică în picioare și deschise ușa. Bond scrâșni din dinți și se târî pe peronul luminat de lună. Când văzu pata întunecată de pe jos, furia și răzbunarea îi dădură putere și se ridică clătinându-se pe picioare, dar mișcând din cap să-și alunge somnolența. Apoi, susținut de brațul lui Tiffany Case, șchiopătă pe șipcile de lemn care se înclinau spre pământ, dincolo de șinele sclipitoare.

Acolo, pe o linie secundară, era o drezină.

Bond se opri și se uită la ea.

— De unde combustibil? întrebă el amețit.

Tiffany Case făcu semn spre un șir de bidoane așezate lângă zidul gării.

— Fă-i plinul, îi șopti ea. Folosește la verificarea liniei ferate. Pot s-o conduc. Am făcut toate manevrele necesare. Hai, urcă-te mai repede, oftă ea. Următoarea oprire va fi Rhyolite.

— Doamne, ești doar o fată, murmură Bond. Va face un zgomot îngrozitor când o vom pune în funcțiune. Mi-a venit o idee. Ai niște chibrituri?

Durerea se atenuase pe jumătate. Gâfâia printre dinți când se întoarse cu spatele la ea și se uită atent la clădirile din scânduri uscate.

Era îmbrăcată în pantaloni largi și cămașă. Băgă mâna în buzunarul pantalonilor și-i dădu o brichetă.

— Ce idee ți-a venit? zise ea. Ar trebui să plecăm.

Dar Bond se dusese la canistrele cu benzină și începuse să le deschidă, deșertându-le pe pereții de lemn și pe peron. După ce goli vreo zece canistre, se întoarse la ea.

— Pune-o în mișcare.

Apoi se aplecă săgetat de dureri în tot corpul și ridică un ziar mototolit dintre șine. Răsună un șuierat și apoi motorul în doi timp porni și începu să uruie.

Bond aprinse bricheta. Ziarul se aprinse și-l aruncă spre canistrele cu benzină. Șuieratul flăcărilor fu cât pe ce să-l ajungă. Noroc că se aruncase pe spate, pe platforma drezinei. Atunci fata dădu drumul la ambreiaj și porniră pe șină.

Se auzi un scârțâit prelung, din toate încheieturile când intrară pe linia principală. Vitezometrul tremura la indicativul trei și părul fetei flutura spre el ca un steag auriu.

Bond se întoarse și se uită la flăcările pe care le lăsau în urmă. Aproape că putea să audă trosnetul grinzilor uscate și strigătele locatarilor care se năpusteau afară din camerele lor. Ar fi bine să ajungă la Wint și Kidd, să aprindă vopseaua vagonului Pullman și să se termine odată cu cutia de jucării a gangsterului!

Dar el și fata aveau propriile lor probleme. Cât era ceasul? Bond trase în piept aerul rece al nopții și încercă să se concentreze din nou asupra a ceea ce avea de făcut. Luna se lăsase la orizont. Să fie ora patru? Bond se îndreptă greoi spre cele două găleți care țineau loc de scaune și reuși să ajungă lângă fată.

Îi puse un braț pe umăr, iar ea se întoarse zâmbind și își înălță glasul peste zângănitul roților de fier pe șine.

— Am avut o ieșire pe cinste, *à la* Buster Keaton. Cum te simți? Se uită la fața lui chinuită de durere și-i zise: Arăți groaznic.

— Nu am nimic fracturat. Presupun că la asta s-a referit când a pomenit de cei optzeci la sută, zise Bond zâmbind. Este mai bine să fii lovit cu piciorul, decât împușcat.

— A trebuit să stau și să mă prefac că nu-mi pasă. Spang mă urmărea din priviri. Pe urmă au verificat legăturile funiei, te-au aruncat în camera de așteptare și toată lumea s-a dus la culcare, fericită. Am așteptat o oră în camera mea și apoi m-am apucat de treabă. Cel mai greu mi-a venit să te trezesc.

Bond își încordă brațul pe umerii ei.

— O să-ți spun ce cred despre tine, când n-o să mai am asemenea dureri. Dar tu ce vei face, Tiffany? O să ai necazuri, dacă ne prind. Cine sunt cei doi bărbați cu glugă, Wint și Kidd? Ce vor face? Nu m-ar deranja să ne mai întâlnim.

Fata aruncă o privire piezișă.

— Nu i-am văzut niciodată fără glugă, zise ea sincer. Se pare că sunt din Detroit. Sunt periculoși. Fac toate muncile dure și, mai ales, cele secrete. Cred că au pornit după noi. Se uită din nou la el. Îi străluceau ochii de bucurie. Mai întâi trebuie să ajungem la Rhyolite. Pe urmă va trebui să găsim o mașină și să mergem în California. Am destui bani. Vei merge la doctor, vei face o baie, îți vei pune o cămașă și vei putea din nou să-ți faci planuri. Arma ta este la mine. A adus-o un om după ce i-a

adunat pe cei doi bătuți de tine la Pink Garter. Am luat-o după ce Spang s-a dus la culcare.

Își deschise cămașa și băgă mâna în cureaua pantalonilor.

Bond luă pistolul Beretta și simți căldura atingerii ei pe metal. Scoase încărcătorul. Mai rămăseseră trei gloanțe. Plus unul pe țeavă. Puse arma la loc, trase piedica și o băgă în brâul pantalonilor. Își dădu seama pentru prima oară că-i dispăruse haina. Una din mâneci îi atârna în zdrențe. Își căută tabachera în buzunarul drept. Nu mai era. Noroc că mai avea pașaportul și carnetul de notițe în cel stâng. Le scoase. La lumina lunii se vedeau că erau îndoite. Își căută banii din portofel. Nu se atinsese nimeni de ei. Apoi puse lucrurile la loc, în buzunar.

Un timp, doar torsul motorului și clinchetul roților tulburară liniștea nopții. Până unde se vedea cu ochii, șinele de cale ferată se întindeau la orizont întrerupte doar de un macaz unde o linie ruginită se unduia spre Munții Spectre, la dreapta lor. În stânga, nu era decât deșertul nesfârșit unde amurgul începea să poleiască în albastru cactușii veștejiți, iar la trei kilometri depărtare se zărea sclipirea metalică a lunii pe autostrada 95.

Drezina zumzăia vesel pe șine. Nu punea probleme deosebite, cu excepția unui levier de frânare și a unei pârghii de accelerație, pe care fata o manevra păstrând o viteză constantă de patruzeci de kilometri pe oră. Kilometrii și minutele treceau în zbor și, din când în când, Bond se răsucea pe scaun să supravegheze vâlvătaia roșie de pe cer, în spatele lor.

Mergeau de aproape o oră, când un uruit de-abia auzit pe șine, îl făcu pe Bond să se încordeze. Se uită din nou peste umăr. Oare se zărea vreo lumină între ei și falșii zori ai orașului fantomă mistuit de flăcări?

Bond simți furnicături pe pielea capului.

— Vezi ceva acolo?

Fata întoarse capul. Apoi, fără să-i răspundă, încetini să vadă despre ce era vorba.

Ascultau amândoi. Da, se sesiza o vibrație ușoară, mai mult ca un oftat îndepărtat

— Este „Tunul”, zise Tiffany pe un ton sec.

Apoi răsuci brusc acceleratorul și drezina prinse din nou viteză.

— Care e viteza maximă? o întrebă Bond.

— Poate vreo șaizeci.

— Cât mai avem până la Rhyolite?

— În jur de treizeci de kilometri.

Bond rumegă informațiile în liniște.

— Va fi la limită. Nu se poate ști cât de departe este. Nu se poate face nimic altceva?

— Absolut nimic, zise ea posomorâtă.

— Atunci să mergem mai departe. Poate le explodează locomotiva.

— Da, sigur, zise ea. Poate sare arcul sau poate că a lăsat cheia motorului acasă, în buzunarul de la pantaloni.

Parcurseră în tăcere următoarele cincisprezece minute. Acum Bond distingea clar lumina locomotivei în noapte, la nici șapte kilometri depărtare și jetul de scântei care ieșeau din coșul ei. Șinele tremurau sub ei, iar oftatul îndepărtat se transformase în murmur amenințător.

Poate va rămâne fără lemne, se gândi Bond. Asta îl făcu să-și amintească ceva și-i spuse fetei.

— Cred că stăm bine cu combustibilul. Nu avem niciun indicator, dar funcționează de mult timp cu douăzeci și cinci de litri de benzină.

Dar nici nu apucă să rostească aceste cuvinte, că motorul începu să bolborosească, după care continuă să meargă.

— Doamne, ai auzit? zise Tiffany.

Bond nu spuse nimic. Simțea că i se umeziseră palmele.

Sunetul se auzi din nou.

Tiffany Case apăsă pe accelerator.

— Haide, motorașule, îl imploră ea, motoraș frumos, fii bun cu noi!

Bolboroselile se transformară în șuierături. Mergeau din inerție. Vitezometrul indica douăzeci și cinci, apoi douăzeci… cincisprezece… zece… cinci. După ce Tiffany Case răsuci pentru ultima oară acceleratorul, se opriră.

Bond coborî cu greu din drezină și șchiopătă până la rezervorul de combustibil din spate, scoțându-și din buzunar batista pătată de sânge. Desfăcu capacul și coborî batista. Apoi o scoase și o mirosi. Uscat ca deșertul.

— Asta este, îi spuse el fetei. Acum să ne gândim bine.

Se uită în jur. Niciun loc unde să se adăpostească la stânga și cel puțin încă trei kilometri de parcurs. În dreapta erau munții, cam la patruzeci de kilometri. Ar putea ajunge acolo, să se

ascundă. Dar pentru cât timp? Părea a fi cea mai bună șansă a lor. Tremura pământul sub picioarele lui. Se uită pe șină spre lumină. Cât mai erau? Trei kilometri? Oare Spang va zări la timp drezina? Atunci Bond își aminti de grătarul din fața locomotivei, care va mătura drezina ca pe un balot de paie.

— Haide, Tiffany, strigă el. Trebuie s-o luăm spre dealuri.

Unde era? Șchiopată în jurul drezinei. Fata venea în fugă, gâfâind.

— Este o linie secundară mai în față, zise ea cu răsuflarea tăiată. Dacă putem s-o împingem acolo, poate nu ne vede.

— Dumnezeule, zise Bond încet.

Apoi adăugă uimit.

— S-ar putea să existe o soluție mai bună. Ajută-mă.

Se aplecă, strânse din dinți și începu să împingă.

De îndată ce porni, drezina se deplasă cu ușurință. Pe urmă nu mai fu nevoie decât să meargă în spatele ei. Ajunseră la macaz și Bond continuă să împingă până trecură cu douăzeci de metri de el.

— La dracu'! gemu Tiffany.

— Haide, o îndemnă Bond, alergând împleticit spre macazul ruginit de lângă șine.

— Vom pune „Tunul" pe linia secundară.

— Doamne, zise Tiffany admirativ.

Apoi traseră amândoi de macaz. Lui Bond îi trosneau mușchii în timp ce depunea acest efort.

Metalul ruginit se deplasă încet din locul unde stătuse nemișcat timp de cincizeci de ani. Șinele se desfăcură milimetru cu milimetru, facilitând accesul, în timp ce Bond trăgea de levier.

Când termină, Bond îngenunche cu capul în jos, încercând să-și alunge amețeala care amenința să-l doboare.

Dar, în momentul acela apăru o lumină puternică. Tiffany îl trase de mânecă și se ridică din nou în picioare, împleticindu-se spre drezină. Totul trepida în jurul lor. Clopoțelul de atenționare suna în timp ce marea fiară de oțel venea urnind spre ei.

— Lasă-te în jos și nu mișca, îi strigă Bond peste zgomotul din jurul lui și o aruncă pe pământ, la adăpostul drezinei.

Apoi șchiopată lângă șină și scoase pistolul. Stătea cu arma în mână, ca la un duel și se uita pe șină, atent la ochiul uriaș de sub vulcanul de foc și fum.

Doamne ce monstru! Oare va reuși să ia curba? N-o să cadă peste ei, să-i strivească?

Venea.

Ceva șuieră în pământ lângă el și se zări o sclipire punctiformă dinspre cabină.

Cel de-al doilea glonte lovi balustrada și șuieră în noapte.

Acum auzea răpăitul armei peste zgomotul locomotivei. Îi țiui ceva în ureche.

Bond se abținea să tragă. Nu avea decât patru gloanțe și știa când trebuie să apese pe trăgaci.

Apoi, după douăzeci de metri, locomotiva luă curba, rostogolind bușteni spre Bond.

Răsună un scrâșnet de metal când roțile înalte de doi metri mușcară din pământ. Pe urmă se uită în cabină și-l văzu pe Spang. Se agățase cu o mână de cabină, iar cu cealaltă trăgea de mânerul de fier al levierului.

Arma lui Bond scuipă cele patru gloanțe. Se zări o față albă proiectată spre cer, după care locomotiva uriașă, negru cu auriu trecu mai departe, spre zidul umbros al Munților Spectre. Lumina farurilor despica întunericul, iar clopoțelul automat de atenționare suna trist.

Englezul puse încet pistolul Beretta în centura pantalonilor, uitându-se după coșciugul domnului Spang. Dâra de fum de deasupra capului său umbri luna pentru o clipă.

Tiffany Case veni alergând spre el și rămaseră unul lângă altul să privească stindardul de fum și să asculte ecoul locomotivei amplificat de munți. Fata îl apucă de braț când locomotiva o coti brusc și dispăru după un pinten de stâncă. Acum nu se mai auzea decât un bubuit înfundat și nu se vedea decât o sclipire roșiatică, în timp ce „Tunul” se afunda în pântecul munților.

Deodată, se ridică o limbă uriașă de foc și răsună un scrâșnet îngrozitor, ca și când un vapor s-ar fi izbit de un recif, urmat de un bubuit înfundat, care părea să vină de sub picioarele lor. În cele din urmă, se auzi un bufnet prelung din măruntaiele pământului, urmat de diverse ecouri.

Iar în sfârșit, când zgomotul dispăru, se lăsă liniștea.

Bond oftă din toți rărunchii, ca și când tocmai s-ar fi trezit. Deci acesta fusese sfârșitul unuia dintre frații Spang, unul dintre indivizii brutali, exagerați, cumpliți care alcătuiau Banda Spang.

Fusese un gangster teatral, înconjurat de obiecte de recuzită, dar asta nu schimba faptul că intenționase să-l ucidă pe Bond.

— Hai să plecăm de aici, zise Tiffany Case grăbită. M-am săturat.

Bond simți din nou durerea când se relaxă.

— Da, o aprobă el.

De-abia aștepta să-și alunge din gând amintirea feței albe și a superbei locomotive. Era ametit. Se întreba dacă va rezista.

— Trebuie să ajungem la șosea. Va fi greu de mers. Haide!

Le luă o oră și jumătate să parcurgă cei trei kilometri și, când ajunseră, Bond se trânti lângă autostradă. Nu mai știa ce face. Fata îl adusese până acolo. Dacă n-ar fi fost ea, s-ar fi împleticit printre cactuși și pietre, până ar fi fost vlăguit de puteri și ar fi răsărit soarele, să-l termine de tot. Acum își sprijinea capul de ea. Fata îi vorbea blând și-i ștergea sudoarea de pe față cu colțul cămășii ei.

Din când în când se oprea să măsoare din priviri autostrada, spre orizontul scăldat deja în valurile căldurii de dimineață.

Peste o oră sări în picioare, își băgă cămașa în pantaloni și rămase în mijlocul drumului. O mașină neagră ieșea din pâcla care ascundea valea îndepărtată a Las Vegas-ului.

Se opri în fața ei. Un tip cu figură de vultur și o claie de păr blond scoase capul pe fereastră. După ce ochii cenușii o studiară curioși și observară bărbatul întins în praf lângă drum, reveniră asupra ei.

Apoi șoferul îi spuse cu un prietenos accent texan:

— Sunt Felix Leiter, la dispoziția dumneavoastră. Cu ce vă pot ajuta în această frumoasă dimineață?

• Capitolul XXI

NIMIC NU APROPIE CA APROPIEREA

— ... și când am ajuns în oraș, l-am sunat pe prietenul meu, Ernie Cureo. James îl cunoaște. Soția lui era furioasă că Ernie este la spital. M-am dus la el, am aflat despre ce este vorba și m-am gândit că James are nevoie, probabil, de ajutor. Așa că am sărit pe iapa mea neagră ca smoala, am galopat prin noapte, iar când am ajuns la Spectreville, am văzut vâlvătaia. Presupun că domnul Spang a fost pus la frigare. Nu știu dacă o să mă credeți sau nu, dar nu am găsit pe nimeni, în afară de un tip cu piciorul rupt și cu contuzii multiple, care se târa pe drum, încercând să scape. Mi s-a părut că seamănă cu un tânăr cu glugă din Detroit. Ernie Cureo îmi spusese că era unul din cei care-l luaseră pe James. Tipul nu are cum să nege acest lucru. Până la urmă m-am lămurit din spusele lui cum stau lucrurile și m-am gândit că următoarea mea oprire trebuia să fie Rhyolite. Așa că i-am spus puștiului că va avea în curând destulă companie din partea pompierilor. L-am dus la poartă și l-am lăsat acolo, după care am dat de o fată în mijlocul deșertului, care se uita ca și când ar fi fost aruncată dintr-un tun și iată-ne. Acum este rândul vostru să continuați povestirea.

Prin urmare nu visez. Chiar stau întins pe bancheta din spate a Studillacului, în poala lui Tiffany, iar acesta este Felix și ne îndreptăm spre un loc sigur, unde voi avea parte de un doctor, o baie, ceva mâncare, băutură și mult, mult somn. Bond se mișcă și simți mâna lui Tiffany în părul lui, semn că era totul real și așa cum sperase. Rămase acolo, tăcut, atent la vocile lor și la foșnetul cauciucurilor pe autostradă.

Când Tiffany termină de povestit, Felix Leiter fluieră admirativ.

— Dumnezeule! exclamă el. Voi doi ați dat o mare lovitură Bandei Spangle. Ce dracu' o să se întâmple acum? Mai sunt destule viespi în cuib și nu se vor mulțumi să stea și să bâzâie fără să facă nimic.

— Așa este, îl aprobă Tiffany. Spang făcea parte din mafia Las Vegas-ului și mafioții se ajută între ei. Mai sunt și Tree „Umbra” și cei doi ucigași, Wint și Kidd. Cu cât ieșim mai repede din statul acesta, cu atât mai bine. Și pe urmă ce facem?

— Până acum ne descurcăm destul de bine, zise Felix Leiter. Peste zece minute vom fi la Beatty, apoi o vom lua pe autostrada 58 și într-o jumătate de oră părăsim statul. Ne așteaptă un drum lung prin Valea Morții, peste munți, în Olnacha, unde intrăm pe autostrada numărul 6. Ne-am putea opri acolo, să-l ducem pe James la un doctor, să mâncăm ceva și să ne spălăm. Pe urmă vom rămâne pe autostrada numărul 6 până ajungem la Los Angeles. Va fi mult de condus, dar ar trebui să fim în Los Angeles la ora prânzului. Apoi ne mai odihnim puțin și ne gândim. Cred că ar trebui să vă scoatem cât mai repede din țară pe tine și pe James. Gangsterii vor încerca să pună tot felul de capcane și cum vă dau de urmă, s-a zis cu voi. Cel mai bine ar fi să vă urc pe amândoi într-un avion spre New York diseară și mâine să decolați spre Anglia.

— Mi se pare logic, zise fata. Dar cine este acest Bond? Ce urmărește? Este spion?

— Mai bine întreabă-l personal, îl auzi Bond spunând pe Leiter. Dar nu are rost să te îngrijorezi. O să aibă grijă de tine.

Bond zâmbi în sinea lui și, în lunga liniște care se lăsase, se afundă într-un somn chinuit, care dură până ajunseră la jumătatea șoselei care străbătea California și opriră lângă o poartă albă de răchită, pe care scria „Dr. Ottis Fairplay”.

Pe urmă, proaspăt bandajat, spălat, bărbierit și cu un mic dejun copios în burtă era din nou în mașină. Tiffany Case redevenise aceeași fată ironică și neînduplecată, iar Bond urmărea atent, în caz că vedea vreun polițist de la circulație, pentru că Leiter mergea repede pe autostrada nesfârșită, cufundată în pâclă, spre orizontul îndepărtat care ascundea munții High Sierras.

Străbătură bulevardul Sunset, printre palmieri și pajiști de smarald. Studillac-ul plin de praf făcea notă discordantă cu Corvette-le și Jaguar-ii sclipitori. În cele din urmă, pe seară, stăteau în barul întunecat și răcoros al hotelului Beverly Hills. Pe hol erau serviete noi și haine noi, hollywoodiene. Chiar și fața schimonosită de bătăi a lui Bond ar fi putut însemna că tocmai se întorseseră de pe platourile de filmare.

Pe masă, lângă paharele lor cu Martini era un telefon. Felix Leiter termină de discutat cu New York-ul a patra oară de la venirea lor.

— S-a aranjat, zise el, punând receptorul în furcă. Colegii mei de serviciu v-au luat bilet pe vasul *Elizabeth*. I s-a întârziat plecarea din cauza unei greve portuare. Ridică ancora mâine seară la opt. O să vă întâmpine mâine dimineață la aeroportul La Guardia, să vă dea biletele și o să vă îmbarcați după-amiază. Ți-au luat lucrurile de la hotelul Astor, James. O valiză mică și celebrele tale crose de golf. Washington-ul a furnizat un pașaport pentru Tiffany. Te va întâmpina un om de la Departamentul de Stat la aeroport. Va trebui să semnați amândoi niște formulare. I-am pus pe niște vechi amici de-ai mei din CIA să se ocupe de formalități. În ziare au apărut deja titluri de genul – „S-a zis cu Orașul Fantomă” – dar se pare că nu l-au găsit încă pe prietenul nostru Spang și numele voastre nu apar. Oamenii mei spun că nu ați fost reperați de poliție, dar unul dintre amicii noștri care lucrează sub acoperire a spus că gangsterii vă caută și au transmis descrierea voastră. S-a pus o recompensă de zece miare pe capul vostru, așa că e bine să plecați cât mai repede. Poate ar fi mai indicat să plecați în străinătate separat. Încercați să ascundeți cât mai mult realitatea. Duceți-vă în cabinele voastre și stați acolo. Va sări totul în aer când vor da de fundul acelei mine vechi. Vor găsi pe puțin trei cadavre și nu le place asta.

— Pinkerton are o adevărată mașină informațională, zise Bond plin de admirație. Dar voi fi fericit când vom pleca amândoi de aici. Până acum credeam că voi, gangsterii, sunteți o adunătură de italieni slinoși, care se îndoapă cu pizza și beau bere toată săptămâna, iar sâmbăta dau spargere la un garaj sau la o farmacie să aibă cu ce paria la curse. În concluzie, niște oameni foarte violenți.

Tiffany Case râse în bătaie de joc.

— Ar trebui să te controlezi la cap, zise ea pe un ton sec. Dacă ajungem întregi la bordul lui Lizzie, va fi o minune. Sunt foarte eficienți. Mulțumită căpitanului Hook aici de față, avem o șansă, dar numai atât. Auzi, slinoși!

Felix Leiter chicoti.

— Haideți, porumbeilor, zise el, uitându-se la ceas. Ar trebui să pornim. Diseară trebuie să mă întorc la Las Vegas și să mă

apuc să caut scheletul vechiului nostru prieten „Zâmbet Timid”, iar voi trebuie să prindeți un avion. Puteți continua cearta la șase mii de metri altitudine. De acolo veți avea o perspectivă mai bună. Poate chiar vă hotărâți să vă împăcați și să rămâneți prieteni. Știți cum se spune.

Îi făcu semn chelnerului.

— Nimic nu te apropie ca apropierea.

Leiter îi conduse la aeroport și-i lăsă acolo. Lui Bond i se puse un nod în gât când bărbatul cel slăbănog se îndreptă spre mașină, după ce fu îmbrățișat cu căldură de Tiffany Case.

— Ți-ai făcut un bun prieten, zise fata, în timp ce-l urmăreau din priviri pe Leiter.

Omul trânti portiera și, peste puțin timp, răsună bubuitul țevii de eșapament când acceleră, pentru a parcurge drumul întors prin deșert.

— Da, zise Bond, Felix este un tip cumsecade.

Lumina lunii sclipi pe capota mașinii când Leiter le făcu semn cu mâna, de rămas bun și apoi praful se așeză la loc pe drum și se auzi glasul metalic al difuzoarelor, spunând, „Transworld Airlines, Zborul 93, pasagerii pentru Chicago și New York sunt așteptați la Poarta Numărul 5. Vă rugăm să vă îmbarcați.” Cei doi se îndreptară spre ușile de sticlă, făcând primii pași în lunga călătorie care-i va duce departe, la Londra.

Noul avion Super-G Constellation uruia deasupra continentului cufundat în beznă și Bond stătea în cușeta lui confortabilă, așteptând ca somnul să-i cuprindă trupul săgetat de dureri. Se gândea la Tiffany, care dormea în cușeta de sub el și la misiunea lui. Se gândea la fața încântătoare care se odihnea sprijinită pe mână, inocentă și neajutorată în somn, lipsită de sclipirea ironică a ochilor cenușii și de strâmbătura superioară. Bond știa că era pe cale să se îndrăgostească de ea. Ce era de fapt cu ea? Cât de puternică să fie oare această atitudine antimasculină care se născuse în acea noapte, la San Francisco, când bărbații dăduseră buzna în camera ei și o violaseră? Oare copilul și femeia vor ieși vreodată de după baricada pe care începuse s-o ridice în noaptea aceea, față de bărbați în general? Va ieși din cochilia care se întărise cu fiecare an de singurătate și izolare?

Bond își aminti momente, în ultimele douăzeci și patru de ore când crezuse că știe răspunsul, momente când fusese privit de o

fată caldă, pasională, dincolo de masca dură de crupier și traficant de bijuterii, și care îi spusese:

— Ia-mă de mână. Deschide ușa și vom ieși amândoi afară, în soare. Nu te îngrijora, voi ține pasul cu tine. Aștept de când mă știu un bărbat ca tine, dar nu mai veneai, așa că mi-am petrecut viața ascultând ritmul altui toboșar.

Da, se gândi el. Va fi totul bine. Cel puțin în această privință. Dar oare era pregătit să suporte consecințele? Dacă o va lua de mână, trebuia să fie pentru totdeauna. Ar avea rolul de vindecător, psihanalist, căruia pacienta i-ar transfera iubirea și încrederea, în timp ce ar încerca să se vindece. Nu putea fi atât de crud încât să-i dea drumul după ce o luase de mână. Oare era pregătit pentru tot ce însemna acest gen de implicare în viața și în cariera lui?

Bond se foi în patul lui și își alungă problema din minte. Deocamdată era prea devreme pentru așa ceva. O luase razna. Trebuia să aștepte, să vadă. Să ia lucrurile pe rând. Așa că se gândi în schimb la M și la misiunea pe care trebuia s-o ducă la bun sfârșit, înainte să-și facă griji pentru viața lui personală.

O parte din șarpe fusese zdrobită. Să fie capul sau coada? Greu de spus, dar Bond era înclinat să creadă că Jack Spang și misteriosul A B C erau adevărații capi ai rețelei de traficanți, iar Seraffimo era doar un capăt de „conductă”. Putea fi înlocuit, iar la Tiffany se putea renunța. Tree „Umbra”, pe care fata ar fi putut să-l implice în traficul cu diamante, trebuia pus la adăpost până trecea furtuna, dacă Bond era într-adevăr un semn prevestitor de furtună. Dar nu exista nimic care să-i implice pe Jack Spang sau Casa Diamantelor și singurul indiciu referitor la A B C era numărul de telefon londonez pe care Bond trebuia să-l obțină cât mai curând de la fată. Tree „Umbra” comunicase probabil la Londra că Bond reușise să scape, ajutat de fată. Ori asta făcea din Jack Spang următoarea lui țintă și prin el, pe A B C. Pe urmă mai rămânea doar începutul rețelei, în Africa, la care se putea ajunge prin A B C, principala grijă a lui Bond. Înainte să adoarmă, se gândi să-i trimită un raport lui M, în care să descrie întreaga situație, de îndată ce se vor îmbarca la bordul vasului *Queen Elizabeth*, pentru a-i înștiința pe cei de la Londra. Oamenii lui Vallance se vor pune pe treabă. Lui Bond nu-i va rămâne prea mult de făcut nici când se va întoarce. Va avea de scris o mulțime de rapoarte. Vechea rutină a muncii de birou. Iar

serile le va petrece cu Tiffany în camera din apartamentul lui din King’s Road. Va trebui să-i telegrafieze lui May să pună totul în ordine. Ia să vedem – flori, esență de baie de la Floris, să aerisească așternuturile…

La zece ore de la plecarea din Los Angeles erau deasupra aeroportului La Guardia și se pregăteau să survoleze marea.

Era ora opt, duminică dimineața. Erau puțini oameni la aeroport. Un lucrător îi opri în timp ce mergeau pe pistă și-i conduse la o intrare laterală, unde așteptau doi tineri, unul din partea lui Pinkerton și altul din partea Departamentului de Stat. În timp ce discutau despre zbor fu adus bagajul. La ieșire îi aștepta un Pontiac maro, cu motorul pornit și jaluzelele trase în spate.

Urmară apoi câteva ore inactive în apartamentul omului lui Pinkerton până când, pe la patru după-amiaza, cu un sfert de oră diferență între ei, se îmbarcară în pântecul negru și sigur al vasului britanic *Queen Elizabeth* și intrară, în sfârșit, în cabine, pe puntea M, închizând ușile în urma lor. Dar, când mai întâi Tiffany și apoi James Bond urcară la bord, un docher de la Anastasia’s Longshoreman’s Union se dusese repede la o cabină telefonică, în clădirea vămii.

Peste trei ore, doi oameni de afaceri americani erau lăsați în port de un Sedan negru, exact la timp să-și facă formalitățile vamale și să se îmbarce, înainte ca difuzoarele să ceară vizitatorilor să părăsească vasul. Unul din cei doi oameni de afaceri era un tip tânăr, plăcut la înfățișare, cu un păr grizonat prematur sub pălăria Stetson impermeabilă. Pe valiza lui scria B. Kitteridge.

Celălalt era un bărbat masiv, gras, ai cărui ochi mici din spatele ochelarilor bifocali aruncau priviri nervoase. Transpira abundent și își ștergea tot timpul fața cu o batistă mare.

Pe eticheta valizei sale scria W. Winter și sub nume, cu cerneală roșie, se putea citi: AM GRUPA SANGUINĂ 0.

• Capitolul XXII

IUBIRE ȘI SOS BEARNEZ

La ora opt punct, sirena de pe *Queen Elizabeth* făcu să tremure zgârie-norii de sticlă și vasul porni cu o viteză moderată de cinci noduri, înaintând în albia râului.

Se opri să lase pilotul remorcherului la Ambrose Light și apoi vasul se desprinse și o porni pe lunga sa traiectorie, de la paralela de 45 grade la cea de cincizeci, până în punctul numit Southampton.

În timp ce stătea în cabina sa, ascultând trosnetul lemnului și privind creionul cum se rostogolește încet pe masa de scris, între perie și cotorul pașaportului, Bond își aminti de zilele când cursul acestei nave fusese complet diferit și se jucase de-a v-ați ascunselea cu submarinele nemțești, în drum spre Europa în flăcări. Sigur, și această călătorie era tot o aventură dar acum *Queen*, în coconul ei protector de impulsuri radio – radarul, loranul, eco-sounder-ul – se deplasa cu prudența unui potentat oriental printre bodyguarzii săi și, în ceea ce-l privea pe Bond, plictiseala și indigestia vor fi singurele pericole ale călătoriei.

Ridică receptorul și ceru cu domnișoara Case. Când îi auzi glasul, fata gemu teatral.

— Urăsc marea, zise ea. Îmi este deja rău și suntem încă pe râu.

— Nu-i nimic, îi spuse Bond. Stai în cabina ta, înghite Dramamină și bea șampanie. Timp de două-trei zile nu voi fi bun de nimic. O să chem doctorul și maseorul de la baia turcească, să încerce să mă repună pe picioare. Și, oricum, este de preferat să nu fim văzuți. Nu-i exclus să ne fi reperat la New York.

— Bine, dacă promiți că o să mă suni în fiecare zi, zise Tiffany și că o să mă duci la Veranda Grill de îndată ce voi fi în stare să înghit puțin caviar, da?

Bond râse.

— Dacă insiști, zise el. Și acum ascultă-mă bine. Aș vrea în schimb să încerci să-ți amintești tot ce poți despre A B C și conexiunea londoneză a acestei afaceri. Numărul acela de

telefon și orice altceva. O să-ți spun despre ce este vorba și de ce mă interesează de îndată ce voi putea, dar, între timp, trebuie să ai încredere în mine. S-a făcut?

— Da, sigur, zise fata indiferentă, ca și când această latură a vieții nu ar mai fi avut nicio importanță pentru ea.

Bond o interogă timp de zece minute despre obiceiurile lui A B C, dar conversația se dovedi inutilă, cu excepția câtorva detalii.

Apoi puse receptorul în furcă, sună stewardul, comandă cina și se așeză să scrie lungul raport care trebuia codificat și trimis în noaptea aceea.

Se lăsă întunericul și micul oraș-vas de trei mii cinci sute de suflete se pregătea pentru călătoria de cinci zile, în care se puteau întâmpla toate evenimentele obișnuite unei comunități mai mari – jafuri, bătăi, seducții, beții, înșelătorii; poate chiar o naștere-două, o sinucidere și, uneori câte o crimă.

În timp ce orașul de fier aluneca ușor pe valurile Atlanticului și briza nopții sufla în catarge, antenele radio transmiteau deja semnale morse la Portishead.

Și iată ce transmitea operatorul de serviciu la ora douăzeci și două fix. Telegrama, adresată lui A B C, CASA DIAMANTELOR, HATTON GARDEN, LONDRA spunea următoarele: PĂRȚILE S-AU INSTALAT STOP DACĂ ESTE NECESARĂ O SOLUȚIE DRASTICĂ, FIXEAZĂ PREȚUL PLĂTIBIL ÎN DOLARI, și era semnată: WINTER.

Peste o oră, în timp ce operatorul de pe *Queen Elizabeth* ofta la gândul că trebuia să transmită 505 grupuri de litere către: DIRECTOR GENERAL, UNIVERSAL EXPORT, REGENT'S PARK, LONDRA, stația radio Portishead transmitea următoarea telegramă scurtă către WINTER; PASAGER LA CLASA ÎNTÂI DE PE QUEEN ELIZABETH: REZOLVAȚI URGENT CAZUL EI REPET AL EI STOP DAU DOUĂZECI DE MIARE STOP MĂ VOI OCUPA PERSONAL DE CELĂLALT PERSONAJ LA VENIREA LA LONDRA CONFIRM A B C.

Apoi operatorul îl căută pe Winter în lista pasagerilor, puse mesajul într-un plic și-l trimise la o cabină de pe puntea A, sub cea a lui Bond și a fetei, unde doi bărbați în cămașă jucau gin-rummy. Și, când stewardul ieși din cameră îl auzi pe grăsan spunând enigmatic celui cu păr alb:

— Ca să vezi, Booful! Acum se dau douăzeci de miare să frigi pe cineva. Ia te uită!

Abia în cea de-a treia zi, Bond și Tiffany stabiliră să se întâlnească în Observation Lounge pentru cocktail și mai târziu să cineze la Veranda Grill. La amiază vremea era calmă și după prânz, în cabina sa, Bond primise un mesaj vehement, scris de o mână de fată pe hârtia cu antetul vasului. Spunea așa: „Fixează o întâlnire pentru azi. Nu se acceptă niciun refuz”. Iar Bond pusese imediat mâna pe receptor.

Erau dornici să-și țină de urât după ce nu se văzuseră trei zile, dar Tiffany ridicase din nou zidul de apărare între ei, când se așeză la masa retrasă din colț pe care o alesese Bond, în barul semicircular de cocktail de la pupa.

— Ce masă mai este și asta? zise ea sarcastic. Ți-e cumva rușine cu mine? Mi-am pus cel mai frumos costum hollywoodian și tu mă ascunzi ca și cum aș fi Miss Rheingold 1914. Vreau să mă distrez pe vechitura asta de vas și tu mă plasezi într-un colț de parcă aș fi venit la agățat.

— Tocmai, zise Bond. Nu vrei decât să aprinzi bărbații.

— Și ce ai vrea să facă o fată la bordul lui *Queen Elizabeth*? Să pescuiască?

Bond râse. Îi făcu semn chelnerului și comandă Martini sec cu coajă de lămâie.

— Aș putea să-ți ofer o alternativă.

— Dragă jurnalule, zise fata, mă distrez minunat cu un englez chipeș. Problema este că-l interesează bijuteriile mele de familie. Ce să fac? Sunt într-o mare dilemă.

Apoi se aplecă brusc și puse mâna peste mâna lui.

— Ascultă, Bond, zise ea. Sunt veselă ca un greiere. Îmi place să fiu aici. Și îmi place să fiu cu tine. Îmi place această masă întunecată unde nu mă poate vedea nimeni că te țin de mână. Nu mă băga în seamă. Nu pot pune frâu acestei fericiri. Nu lua în seamă glumele mele proaste, da?

Era îmbrăcată într-o bluză de mătase crem și o fustă dintr-un amestec de bumbac și lână. Culorile neutre îi scoteau în evidență bronzul cafeniu. Ceasul mic, pătrat, Cartier, cu curea neagră era singura ei bijuterie, iar unghiile scurte nu erau date cu ojă. Soarele se reflecta în părul ei greu, blond, în adâncul ochilor ei cenușii și în sclipirea dinților albi care se zăreau în spatele buzelor senzuale pe jumătate deschise în timp ce-i tot punea întrebări.

— Nu, zise Bond. N-o să le iau în seamă. Ești perfectă așa cum ești.

Fata îl privi în ochi, mulțumită. Veniră băuturile și își retrase mâna, privindu-l întrebător peste marginea paharului ei.

— Acum spune-mi și mie câte ceva, zise ea. Mai întâi cu ce te ocupi și pentru cine lucrezi? La început, la hotel, te-am luat drept un escroc. Dar, de îndată ce ai ieșit pe ușă, mi-am dat seama că m-am înșelat. Cred că ar fi trebuit să-l previn pe A B C. Așa am fi evitat multe neplăceri. Dar nu am făcut-o. Haide, James, spune ceva!

— Lucrez pentru guvern, zise Bond. Vor să pună capăt traficului cu diamante.

— Ești un fel de agent secret?

— Un funcționar public.

— Bine, și ce ai de gând să faci cu mine când vom ajunge la Londra? Să mă închizi?

— Da, în camera liberă din apartamentul meu.

— Așa mai merge. Voi deveni supusa reginei, la fel ca tine? Prefer să nu fiu supusa nimănui.

— Cred că asta se poate aranja.

— Ești căsătorit sau ai vreo obligație?

— Nu, am relații ocazionale.

— Deci ești unul din acei bărbați de modă veche cărora le place să se culce cu femei. De ce nu te-ai însurat?

— Probabil pentru că pot să-mi dirijez mai bine viața de unul singur. Majoritatea căsătoriilor nu adună doi oameni împreună, ci îl scad pe unul din celălalt.

Tiffany se gândi la spusele lui.

— Poate că ai dreptate, zise ea în cele din urmă. Dar depinde ce vrei să aduni. Ceva uman sau ceva inuman. Nu te poți întregi de unul singur.

— Dar tu?

Fata nu-și dorise această întrebare.

— Poate o să mă mulțumesc cu inumanul, zise ea pe un ton repezit. Și cu cine dracu’ crezi că ar fi trebuit să mă mărit? Cu „Umbra”?

— Cred că mai erau și alții.

— Ei bine nu erau, se înfurie ea. Crezi poate că nu ar fi trebuit să mă amestec cu acei oameni. Ei bine, am greșit. Îi pierise furia

din priviri și se uită la el blând. Se mai întâmplă, James, și uneori fără nicio vină.

James Bond o luă de mână.

— Știu, Tiffany, zise el. Felix mi-a spus câte ceva. De aceea nu ți-am pus nicio întrebare. Nu te mai gândi. Ce-a fost a fost.

Și zicând acestea, schimbă subiectul.

— Acum spune-mi câteva lucruri concrete. De exemplu, de ce te cheamă Tiffany și cum este să fii crupier la Tiara? Cum dracu' ai reușit să fii așa de îndemânatică? Ai manevrat strălucit cărțile alea. Dacă poți face asta, poți face orice.

— Mulțumesc, zise fata ironic. Ce aș putea să mai fac, după părerea ta? Iar motivul pentru care mă cheamă Tiffany este că, atunci când m-am născut, dragul meu tată Case a fost atât de supărat că nu sunt băiat, încât i-a dat mamei o mie de dolari, o cutie de pudră Tiffany și s-a cărat. S-a înrolat în divizia de pușcași marini. În cele din urmă a fost ucis la Iwo Jima. Așa că mama mi-a spus Tiffany Case și s-a apucat de treabă, ca să avem din ce trăi. A început cu o rețea de dame de companie și apoi a devenit mai ambițioasă. Poate nu-ți sună prea frumos?

Îl privea neajutorată. Aproape că-l implora din priviri.

— Nu mă îngrijorează deloc, zise Bond pe un ton sec. Tu nu erai una dintre acele fete.

Fata ridică din umeri.

— Pe urmă localul a fost distrus de bande de gangsteri. Se opri și bău ce mai rămăsese din Martini. Așa că a trebuit să mă descurc de una singură. Am avut diverse meserii tipice pentru o fată, după care m-am dus la Reno. Acolo au o școală de crupieri. M-am înscris și am muncit pe rupte. Am urmat tot cursul. Specialitatea mea era ruleta, blackjack-ul și zarurile. Poți câștiga bani buni în meseria asta. Două sute de dolari pe săptămână. Bărbaților le place să aibă crupiere femei, iar femeile se simt mai în largul lor. Își închipuie că sunt tratate cum se cuvine. Crupierii bărbați îi sperie. Dar să nu crezi că este distractiv. Sună mai frumos decât este în realitate.

Se opri să-i zâmbească.

— Acum este din nou rândul tău, zise ea. Mai ia-mi ceva de băut și spune-mi ce fel de femeie crezi că s-ar potrivi cu tine.

Bond dădu comanda stewardului, își aprinse o țigară și se întoarse spre ea.

— Cineva care să facă sos bearnez la fel de bine cum face dragoste, zise el.

— Dumnezeule! Vrei o babornițâ care să știe că gătească și să stea pe spate?

— Nu. Trebuie să aibă toate calitățile unei femei adevărate, spuse Bond, studiind-o. Păr auriu, ochi cenușii, o gură care te îndeamnă la păcat, o figură perfectă. Și, bineînțeles trebuie să știe să facă glume bune, să se îmbrace, să joace cărți și așa mai departe.

— Și te-ai căsători cu asemenea persoană dacă ai întâlni-o?

— Nu neapărat, zise Bond. De fapt sunt ca și însurat. Cu un bărbat. Numele lui începe cu M. Ar trebui să divorțez de el înainte să încerc să mă însor cu o femeie. Și nu sunt sigur dacă vreau asta. M-ar pune să ofer sandvișuri în living-room și ar începe acele certuri obișnuite într-o căsătorie, de genul „Tu ești de vină – Ba tu”. M-ar apuca o criză de claustrofobie și aș părăsi-o. Mi-aș aranja o delegație în Japonia sau undeva departe.

— Cu copiii cum rămâne?

— Mi-ar plăcea să am câțiva, zise Bond. Dar numai când o să renunț la actualul serviciu. Altfel nu ar fi cinstit față de copii. Nu am deloc o slujbă lipsită de primejdii.

Se uită la băutura lui și sorbi din pahar.

— Dar tu, Tiffany? o întrebă el, ca să schimbe subiectul.

— Cred că oricărei fete i-ar plăcea să vină acasă să găsească o pălărie pe masa din hol, zise Tiffany posomorâtă. Problema este că nu am găsit niciodată ceea ce mă interesa sub pălărie. Poate că nu m-am uitat destul de bine sau unde trebuia. Știi cum este când ajungi într-o fundătură. Este bine atâta timp cât nu încerci să vezi mai departe. Așa a fost și relația mea cu frații Spang. Știam că sunt plătită, puneam ceva bani deoparte, dar nu puteam să-mi fac prieteni. Fie spui „nu”, fie o dai în bară. Dar cred că m-am săturat să fiu singură. Știi ce spun coristele de pe Broadway? „Este plictisitor să speli dacă nu ai o cămașă de bărbat.”

Bond râse.

— Înseamnă că acum ai ieșit din fundătură, zise el, privind-o întrebător. Dar cum rămâne cu domnul Seraffimo? Cu cele două dormitoare din vagonul Pullman, sticla de șampanie, cina pentru două persoane...

Înainte să apuce să termine, ochii fetei sclipiră mânioși, se ridică de la masă și se duse la bar.

Bond se blestemă în gând. Lăsă niște bani pe nota de plată și alergă după ea. O prinse la jumătatea drumului pe puntea de promenadă.

— Ascultă, Tiffany, începu el…

Fata se întoarse brusc și-l privi drept în față.

— Cât de meschin poți fi? zise ea.

Lacrimi de furie îi sclipeau pe gene.

— De ce trebuie să strici totul cu asemenea lucruri? Ah, James.

Se întoarse spre hublou căutând o batistă în geantă, să-și șteargă ochii.

— Pur și simplu nu înțelegi.

Bond o luă în brațe și o strânse la pieptul lui.

— Draga mea.

Știa că nimic în afară de dragostea fizică nu putea alunga aceste neînțelegeri, iar cuvintele și timpul trebuiau date la o parte.

— Nu am avut intenția să te jignesc. Voiam doar să știu sigur. Am avut o noapte grea pe tren și acea cină festivă m-a durut mai mult decât ce mi s-a întâmplat mai târziu. Trebuia să te întreb.

Îl privi neîncrezătoare.

— Vorbești serios? zise ea, studiindu-i fața. Vrei să spui că mă plăceai deja?

— Nu fi gâscă, zise Bond nerăbdător. Chiar nu ai idee de nimic?

Fata îi întoarse spatele și se uită prin hublou la marea albastră, nesfârșită și la pescărușii care țineau companie vasului. După un timp, îl întrebă:

— Ai citit vreodată *Alice în țara minunilor*?

— Da, de mult, de ce? se miră Bond.

— Este un citat în cartea asta la care mă gândesc adesea, zise ea. Spune așa: „Șoarece, știi cum se poate ieși din această baltă de lacrimi? M-am săturat să tot înot aici.” Îți amintești? Ei bine, credeam că o să-mi spui cum pot ieși din starea mea și, în schimb, tu m-ai afundat în baltă. De asta m-am supărat. Îi aruncă o privire. Dar cred că nu ai vrut să mă jignești.

Bond îi privi gura în tăcere și apoi o sărută apăsat pe buze.

Fata nu-i răspunse, dar se desprinse și-l privi din nou zâmbitoare. Își agăță brațul de al lui și se întoarseră spre ușile deschise care duceau la ascensor.

— Du-mă în cabina mea, zise ea. Trebuie să-mi refac machiajul și vreau să-mi petrec mult timp cu îmbrăcatul.

Se opri și apoi își lipi gura de urechea lui.

— În caz că te interesează, James Bond, zise ea pe un ton blând, nu m-am culcat în viața mea cu un bărbat.

Îl trase de braț.

— Și acum vino, spuse ea brusc. Oricum este timpul pentru dușul tău fierbinte, căruia îi spui „Supusul fierbinte”. Presupun că vrei să mă înveți și pe mine limbajul ăsta. Cred că voi, ăștia, supușii reginei, faceți multe lucruri nebunești în baie.

Bond o conduse până la cabina ei, apoi se duse la el în cameră, unde își făcu o baie fierbinte cu sare, urmată de un duș rece. Pe urmă se întinse în pat și zâmbi în sinea lui, gândindu-se la unele lucruri pe care i le spusese fata și și-o imagină în baie, contemplând robinetele. Considera probabil că englezii sunt foarte țicniți.

Se auzi o bătaie în ușă și apăru stewardul cu o tavă micuță, pe care o puse pe masă.

— Ce dracu’ mai este și asta? exclamă Bond.

— Mi l-a dat chiar bucătarul, zise stewardul, închizând ușa după el.

Bond se dădu jos din pat, să examineze conținutul tăvii și zâmbi în urma lui. Era un sfert de sticlă de Bollinger, o farfurie cu patru felii mici de friptură puse pe pâine prăjită și un mic castron cu sos. Și, alături era un bilețel pe care scria: „Acest sos bearnez a fost făcut de domnișoara T fără ajutorul meu.” Semnat: bucătarul.

Bond își turnă șampanie în pahar, întinse sosul pe o bucată de friptură și mâncă încântat. Pe urmă se duse la telefon.

— Tiffany?

Îi auzi râsul încântat la celălalt capăt al firului.

— Faci un sos bearnez minunat…

Și, zicând acestea, puse receptorul în furcă.

• Capitolul XXIII

SLUJBA ESTE PE PLANUL DOI

Există un moment sublim în relația amoroasă dintre un bărbat și o femeie când pentru prima oară într-un loc public, într-un restaurant sau teatru, bărbatul pune mâna pe coapsa fetei, iar ea pune palma pe deasupra și-l apasă. Cele două gesturi spun tot ce este de spus. Nu încape nicio neînțelegere. Toate pactele sunt semnate. Și urmează un lung minut de liniște în care clocotește sângele în vene.

Era ora unsprezece și nu mai rămăseseră decât câțiva oameni la Veranda Grill. Valurile clipoceau afară, în lumina lunii în timp ce vasul secera câmpia neagră a Atlanticului. Cei doi stăteau împreună sub lumina rozalie și percepeau doar legănatul ușor al vasului, frământarea oceanului adormit.

Veni chelnerul cu nota de plată și mâinile se despărțiră. Dar acum avea tot timpul din lume, cuvintele erau de prisos și fata râse fericită în fața lui Bond în timp ce chelnerul strângea masa, iar ei se îndreptau spre ușă.

Luară liftul spre Puntea de Promenadă.

— Și acum ce facem James? îl întrebă Tiffany. Aș mai vrea niște cafea și un Stinger cu cremă de mentă, în timp ce urmărim jocul de Bingo. Am auzit atâtea despre bursă. Poate o să facem avere.

— Bine, facem cum vrei tu, zise Bond.

O ținea strâns de braț în timp ce străbăteau holul cel mare unde se mai juca încă Bingo și sala de dans, unde cei din orchestră mai încercau câteva acorduri.

— Dar nu mă pune să cumpăr un număr. Totul este ca un joc, din care cinci la sută se duce la fondurile de caritate. Este aproape la fel de rău ca la Las Vegas, dar o licitație bună este distractivă și am aflat că sunt destui bani la bordul navei.

Salonul pentru fumat era aproape gol. Aleseră o măsuță departe de podium, unde stewardul-șef aranja obiectele destinate licitației, cutia cu numere, ciocănelul și cana cu apă.

— La teatru asta se numește „să îmbraci o sală goală”, zise Tiffany când se așezară între puzderia de scaune goale și mese. Dar, când Bond dădu comanda stewardului, ușile care dădeau spre sala de cinematograf se deschiseră și intrară în sală cel puțin o sută de oameni.

Conducătorul licitației, un om de afaceri jovial din Midlands, cu o garoafă roșie la butoniera hainei de seară, bătu în masă să se facă liniște și anunță că estimările pe ziua următoare erau între 720 și 739 mile parcurse și orice distanță mai mică de 720 era Câmpul Superior, în timp ce tot ce depășea suma era Câmpul Inferior.

— Și acum, doamnelor și domnilor, să vedem dacă putem bate recordul acestei călătorii, care se ridică la impresionanta cifră de două mii patru sute lire pentru fond. (Aplauze).

Un steward întinse cutia cu biletele împăturite, care consemnau cifrele, celei mai elegante doamne din încăpere și apoi dădu biletelul tras de conducătorul licitației.

— Doamnelor și domnilor avem un număr excepțional de bun pentru început. 738. Se situează în gama superioară. Și deoarece văd o mulțime de fețe noi în seara aceasta (râsete) cred că putem fi de acord cu toții că avem o mare deosebit de calmă. Doamnelor și domnilor, cât licitez pentru șapte sute treizeci și opt? Să spunem cincizeci de lire sterline? Licitează cineva cincizeci de lire pentru acest număr norocos? Ați spus douăzeci, domnule? Mă rog, trebuie să începem de undeva. Cine dă… douăzeci și cinci? Mulțumesc, doamnă. Și treizeci. Uite, patruzeci acolo, steward. Și patruzeci și cinci de la prietenul meu, domnul Rothblatt. Mulțumesc, Charlie. Cine dă mai mult de patruzeci și cinci de lire pentru numărul șapte sute treizeci și opt? Mulțumesc, doamnă, acum ne-am întors cu toții de unde am plecat (Râsete). Dă cineva mai mult de cincizeci? Nu este nimeni tentat? Număr mare, mare liniștită, cincizeci de lire sterline. A spus cineva cincizeci și cinci? Dat pentru cincizeci de lire. O dată, de două ori…

După care ridică ciocanul și-l lăsă să cadă.

— Slavă Domnului că știe cum să conducă o licitație, zise Bond. Era un număr bun și ieftin, dacă mai continuă vremea asta și nu se aruncă cineva peste bord. Câmpul Superior costă un pachet astă seară. Toți s-ar aștepta de la noi să cumpărăm

mai mult de șapte sute treizeci și nouă mile pe asemenea vreme.

— Ce înseamnă un pachet? se interesă Tiffany.

— Două sute de lire. Poate chiar mai mult. Cred că numerele obișnuite se vor vinde în jur de o sută. Primele numere sunt întotdeauna mai ieftine decât celelalte. Oamenii nu s-au încălzit încă. Singurul lucru isteț pe care-l puteai face în acest joc era să cumperi primul număr. Oricare poate fi cel câștigător, dar primul costă mai puțin.

După ce Bond termină de vorbit, următorul număr fu cumpărat cu nouăzeci de lire sterline, de o fată entuziasmată, care era evident finanțată de însoțitorul ei, un fel de tătic de zahăr.

— Haide, cumpără-mi un număr, James, zise Tiffany. Nu poți să te porți așa cu o fată. Ia exemplu de la omul amabil. Uite cum își tratează prietena.

— Este la o vârstă critică, îi spuse Bond. Trebuie să aibă în jur de șaizeci de ani. Până la patruzeci de ani, nu trebuie să dai bani pe fete. După aceea trebuie să le plătești, sau să spui o poveste. Dintre cele două alternative, povestea este cea mai dureroasă. Îi zâmbi. Oricum, încă nu am patruzeci de ani.

— Nu te înfumura, protestă fata, uitându-se la gura lui. Se spune că bărbații mai în vârstă sunt amanți mai buni, deși tu nu ești un zgârcit. Asta pentru că jocurile de noroc sunt ilegale pe o navă a Maiestății Sale, pun pariu.

— Sunt legale în afara limitei de trei mile, spuse Bond. Dar chiar și așa, s-a avut grijă să nu fie implicată compania maritimă. Ascultă.

Luă o carte de vizită portocalie de pe masa lor.

— „Licitația Sweepstakle de la bordul vasului, citi el. Ca urmare a întrebărilor ridicate, s-a considerat necesar să se precizeze din nou poziția companiei față de cele întâmplate mai sus. Compania nu dorește ca stewardul sălii de fumat sau vreun membru al personalului vasului să joace un rol activ în organizarea de licitații”.

Bond își înălță privirile.

— Vezi, zise el, trebuie să se facă totul discret. Pe urmă continuă în felul următor: „Compania sugerează ca pasagerii să-și aleagă o comisie din rândurile lor, pentru a formula și controla detaliile... Stewardul sălii de fumat, poate, dacă i se cere și

dacă-i permit îndatoririle, să ajute comisia la împărțirea numerelor pentru licitație”.

— Foarte viclean, comentă Bond. Comisiei îi revine responsabilitatea dacă apare ceva. Și ascultă mai departe: „Compania atrage atenția asupra prevederilor din Reglementările Financiare ale Regatului Unit, referitoare la cecuri și la limitarea importului de bancnote de lire sterline în Regatul Unit”.

Bond puse jos cartea de vizită.

— Și așa mai departe, zis el, zâmbindu-i lui Tiffany. Așa că pot să-ți cumpăr numărul care tocmai a fost licitat și să câștigi două mii de lire sterline. Sunt o grămadă de bani. Singurul mod de a cheltui acești bani, presupunând chiar că toate cecurile sunt bune, deși este greu de crezut, ar fi să le dosești. Așa că am reveni pe filieră, doar că de data aceasta eu aș fi de partea diavolului.

Dar fata nu se arătă deloc impresionată.

— Era un gangster căruia îi spuneau Abadaba, zise ea. Era un escroc care le știa pe toate. Stabilea mizele, procentele, făcea tot ce ținea de munca inteligentă. Era poreclit „Vrăjitorul pariurilor”. A fost lichidat din greșeală în cazul asasinării lui Dutch Schultz, adăugă ea într-o doară. Cred că ești un fel de Abadaba, prin felul în are te eschivezi să cheltuiești bani cu o fată. Ridică din umeri resemnată. Ce ai de gând? Îți lași fata miză pentru alt Stinger.

Bond îi făcu semn stewardului. După ce plecă, Tiffany se aplecă așa încât părul ei să-i atingă urechea.

— Nu țin neapărat să beau. Îți cedez paharul. Vreau să fiu stăpână pe mine. Se îndreptă de spate. Aici ce se întâmplă? întrebă ea nerăbdătoare. Vreau să văd puțină acțiune.

— Uite-l, spuse Bond.

Conducătorul licitației ridică glasul și oamenii începură să vorbească în șoaptă.

— Și acum doamnelor și domnilor, zise el impresionant, am ajuns la întrebarea de o sută de puncte. Cine licitează o sută de lire sterline, pentru a putea alege între Câmpul Superior și cel Inferior? Și știm cu toții ce înseamnă asta – posibilitatea de a alege Câmpul Superior, ceea ce pare cea mai populară alegere astă-seară (râsete), ținând cont de vremea minunată de afară. Deci cine începe licitația cu o sută de lire sterline?

— Mulțumesc, domnule. Și o sută zece, o sută douăzeci, o sută treizeci. Mulțumesc doamnă.

— O sută cincizeci, se auzi vocea bărbatului de lângă masa lor.

— O sută șaizeci.

De data aceasta era o femeie.

Omul solicită monoton o sută șaptezeci de lire sterline.

— Optzeci, spuse cineva.

— Două sute de lire sterline.

Ceva îl făcu pe Bond să se întoarcă spre cel care vorbise.

Era un tip solid, cu față unsuroasă, grăsună. Ochii lui mici, reci se uitau spre postamentul conducătorului licitației, prin ochelari bifocali. Părea să aibă gât doar la spate. Transpirația îi îmbibase șuvițele de păr negru, ondulat, iar acum își scoase ochelarii, luă un șervețel și își șterse sudoarea cu o mișcare circulară, începând din partea stângă a feței până la ceafă, de unde fu preluată de mâna dreaptă, care completa circuitul până la nasul umed.

— Două sute zece, zise cineva.

Maxilarul bărbatului solid se mișcă și deschise gura strânsă, spunând:

— Două sute douăzeci.

Avea un accent american.

Oare ce avea acest om? De ce atinsese o coardă sensibilă în mintea lui Bond? Se uita la fața lui mare, scormonindu-și memoria în căutarea unui indiciu. Fața? Vocea? Anglia? America?

Până la urmă renunță și își concentră atenția asupra celuilalt om de la masă. Și trăi din nou senzația că îl cunoaște de undeva. Trăsăturile tinere, delicate, părul grizonat, dat pe spate, ochii căprui umbriți de gene lungi. Chipul plăcut, stricat de nasul cărnos care trona deasupra gurii mari, cu buze subțiri, deschise acum într-un zâmbet gol, ca rânjetul unei cutii de scrisori.

— Două sute cincizeci, spuse mecanic bărbatul cel solid.

Bond se întoarse spre Tiffany.

— I-ai mai văzut vreodată pe cei doi? o întrebă el încruntat.

— Nu, spuse ea, niciodată. Cred că sunt din Brooklyn. De ce, ție îți spun ceva?

Bond le mai aruncă o privire.

— Nu, zise el nesigur. Nu cred.

Izbucni un ropot de aplauze în sală și conducătorul licitației bătu în masă.

— Doamnelor și domnilor, anunță el triumfător, este minunat. Încântătoarea doamnă în superba rochie roz de seară a oferit trei sute de lire sterline.

Toți întoarseră capetele și Bond observă cum se întrebau toți: „cine este?”

— Și acum, domnule, zise omul, întorcându-se spre bărbatul gras de la masă, pot să spun trei sute douăzeci și cinci de lire sterline?

— Trei sute cincizeci, zise grăsanul.

— Patru sute, interveni femeia în roz.

— Cinci sute.

Vocea părea calmă, indiferentă. Fata în roz discuta furioasă cu însoțitorul ei, care părea plictisit. Se uită la conducătorul licitației și clătină din cap.

— Oferă cineva mai mult de cinci sute? întrebă acesta.

Acum știa că storsese cât se putea.

— O dată, de două ori, s-a vândut domnului de acolo. Cred că merită aplauze.

Zicând acestea bătu din palme și mulțimea îi urmă exemplul, deși toți ar fi preferat să câștige fata în roz.

Grăsanul se ridică puțin de pe scaun și apoi se așeză din nou. Se vedea că puțin îi pasă de aplauze, era atent doar la conducătorul licitației.

— Iar acum trebuie să respectăm formalitățile și să-l întrebăm pe acest domn ce câmp preferă. (Râsete). Ce doriți să alegeți, domnule, Câmpul Superior sau cel Inferior?

Vocea conducătorului licitației suna ironic. Întrebarea era o pierdere de timp.

— Câmpul Inferior.

Urmă o clipă de liniște desăvârșită în aglomerata sală de fumat, urmată de un zumzet de comentarii. Nu se îndoise nimeni că omul va alege Câmpul Superior. Vremea era perfectă. Vasul înainta cu cel puțin treizeci de noduri. Oare știa ceva? Mituise pe cineva de pe puntea de comandă? Venea vreo furtună? Se încinsese vreun rulment?

Conducătorul licitației bătu în masă să se facă liniște.

— Vă rog să mă scuzați, domnule, zise el, ați spus cumva Câmpul Inferior?

— Da.

Omul bătu din nou în masă.

— În acest caz, doamnelor și domnilor, vom trece la licitarea Câmpului Superior. Doamnă, continuă el făcând o plecăciune în direcția fetei în roz, doriți să deschideți licitația?

Bond se întoarse spre Tiffany.

— Foarte ciudat, zise el, extraordinară întâmplare. Apa este calmă ca oglinda. Ridică din umeri. Singura explicație este că știu ceva. Cineva le-a spus ceva.

Se întoarse și se uită nepăsător la cei doi bărbați și apoi își mută privirile.

— Par destul de interesați de noi.

Tiffany se uită peste umărul lui.

— Acum nu se uită la noi, zise ea. Cred că sunt doi fraieri. Cel cu părul alb pare un prost, iar grăsanul își suge degetul mare. S-au păcălit.

— Își suge degetul mare? zise Bond.

Își trecu mâna prin păr. O amintire vagă continua să-l sâcâie.

Poate dacă l-ar fi lăsat să se concentreze, și-ar fi amintit. În schimb fata își puse mâna peste a lui, atingându-i fața cu părul ei.

— Lasă, James, zise ea. Nu te mai gândi atâta la proștii ăștia.

Ochii ei îl priveau insistent.

— M-am săturat de locul ăsta. Du-mă în altă parte.

Fără să mai spună nimic, se ridicară de la masă și ieșiră din sala zgomotoasă. În timp ce se îndreptau spre scări, Bond o luă de talie și fata își lăsă capul pe umărul lui.

Ajunseră la ușa cabinei lui Tiffany, dar îl trase mai departe, pe coridorul lung.

— Vreau să mergem la tine.

Bond nu zise nimic, până când închise ușa cabinei cu piciorul în urma lui. Stăteau unul în brațele celuilalt, în cămăruța intimă, anonimă. Pe urmă îi spuse blând:

— Draga mea…

Îi puse o mână în păr, și-și lipi buzele de ale ei.

După un timp, îi desfăcu fermoarul rochiei cu cealaltă mână și fata o lăsă să alunece, fără să se dezlipească de el.

— Vreau totul, James. Tot ce faci unei fete. Acum. Repede.

Bond se aplecă, îi cuprinse coapsele, o ridică și o întinse pe podea.

• Capitolul XXIV

MOARTEA ESTE ATÂT DE DEFINITIVĂ

Ultimul lucru de care își mai amintea Bond înainte să sune telefonul, era Tiffany, aplecată peste el în pat, sărutându-l și spunându-i:

— Nu ar trebui să dormi pe partea inimii, comoara mea. Nu este bine. Poți face stop cardiac. Întoarce-te.

Se supusese ascultător și adormise la loc imediat, legănat de glasul ei, de murmurul Atlanticului și valurile lui blânde.

Când răsună țârâitul asurzitor în cabina întunecată, Bond trase o înjurătură, ridică receptorul și auzi o voce în aparat, care-i spuse:

— Scuzați-mă că vă deranjez, domnule. Sunt operatorul radio. Tocmai ați primit un semnal cifrat cu mențiunea „Urgent”. Să vi-l transmit telefonic sau să trimit pe cineva să vi-l aducă?

— Trimite pe cineva, zise Bond, și mulțumesc.

Ce dracu’ o mai fi? Se terminase brusc cu toată frumusețea, căldura și entuziasmul iubirii pasionale, când aprinse lumina, se dădu jos din pat și se îndreptă spre duș, clătinând din cap, să-și limpezească gândurile.

Lăsă jetul de apă să-l lovească timp de un minut, se șterse, își luă cămașa și pantalonii de pe podea și se îmbrăcă.

Se auzi o bătaie în ușă, luă telegrama, se așeză la birou, își aprinse o țigară și se apucă de treabă. Și, pe măsură ce grupurile cifrate se transformau în cuvinte, se încrunta tot mai mult și simțea cum i se face părul măciucă.

Telegrama era de la Șeful de Stat-Major și spunea:

ÎN PRIMUL RÂND PERCHEZIȚIONAREA CLANDESTINĂ A BIROURILOR SAYES A SCOAS LA IVEALĂ UN SEMNAL PENTRU A B C TRIMIS DE WINTER ÎN CARE SE ANUNȚA PREZENȚA TA ȘI A LUI CASE LA BORDUL VASULUI ȘI SE CEREAU INSTRUCȚIUNI STOP RĂSPUNSUL ADRESAT LUI WINTER ȘI SEMNAT DE A B C CERE ELIMINAREA LUI CASE VIRGULĂ ÎN SCHIMBUL A DOUĂZECI DE MII DE

DOLARI STOP ÎN AL DOILEA RÂND CREDEM CĂ RUFUS B SAYE ESTE A B C INIȚIALELE ÎN FRANCEZĂ FIIND OARECUM ECHIVALENTE ADICĂ AH LINIE BE LINIE SAYE STOP ÎN AL TREILEA RÂND PROBABIL ALERTAT DE PERCHEZIȚIE SAYE A PLECAT IERI CU AVIONUL SPRE PARIS ȘI INTERPOLUL NE-A TRANSMIS CĂ SE AFLĂ LA DAKAR STOP ACEST FAPT CONFIRMĂ SUSPICIUNEA NOASTRĂ CĂ DIAMANTELE PROVIN DIN MINELE DIN SIERRA LEONE DE UNDE SUNT DUSE PESTE GRANIȚĂ ÎN GUINEEA FRANCEZĂ STOP BĂNUIM UN MEMBRU AL PERSONALULUI INTERNAȚIONAL DE CHIRURGIE DENTARĂ CARE ESTE SUPRAVEGHEAT STOP ÎN AL PATRULEA RÂND AVIAȚIA DIN CANBERRA TE AȘTEAPTĂ LA BOSCOMBE PENTRU A PLECA IMEDIAT MÂINE SEARĂ LA SIERRA LEONE SEMNAT SSM.

Pentru o clipă, Bond încremeni pe scaunul lui iar apoi îi trecu prin minte deodată cel mai sinistru vers din toate poeziile pe care le cunoștea: „Ei cred că răul mă părăsește. Eu sunt aripile care-l aduc înapoi.”

Prin urmare, cineva din Banda Spang se afla la bordul vasului, călătorea împreună cu ei. Cine? Unde?

Smulse receptorul din furcă.

— Cu domnișoara Case, vă rog.

Auzi telefonul de lângă patul ei sunând o dată, de două ori, de trei ori. Încă o dată. Trânti receptorul și ieși din cameră alergând spre cabina ei. Nimic. Era goală. Se vedea că nu dormise în pat. Luminile erau aprinse. Dar geanta ei era pe covor, lângă ușă, răvășită. Deci intrase, cineva o pândise în spatele ușii, probabil că o lovise… Și pe urmă?

Ferestrele erau închise. Se uită în baie. Nimic.

Bond stătea în mijlocul cabinei. Mintea lui era rece ca gheața. Ce ar fi făcut el, Bond? Înainte s-o ucidă, ar fi luat-o la întrebări. Ar fi aflat ce știe, ce spusese, cine era acest Bond. Ar fi dus-o în cabina lui, unde ar fi putut s-o interogheze în liniște. Dacă ar fi dat peste cineva în timp ce o ducea, ar fi fost de ajuns să facă cu ochiul sau să dea din cap.

— A băut prea multă șampanie astă-seară. Nu, mulțumesc, mă descurc.

Dar care era cabina? Când o luase?

Bond se uită la ceas, în timp ce alerga înapoi, pe coridorul tăcut. Ora trei. Probabil că plecase de la el după ora două. Să sune puntea de comandă? Să dea alarma? Ar fi urmat un șir de explicații, suspiciuni, întârzieri, de genul:

— Dragă domnule, mi se pare greu de crezut

Sau încercări de a-l calma:

— Sigur, domnule, domnule, vom face tot posibilul.

Cel răspunzător cu paza călătorilor l-ar fi privit politicos, punând întâmplarea pe seama beției sau a unei aventuri amoroase – ba chiar era posibil să creadă că cineva ar fi încercat să întârzie vasul, pentru a încerca să câștige Câmpul Inferior la licitație.

Câmpul Inferior! Om la apă! Întârziere!

Bond trânti ușa cabinei sale și căută lista pasagerilor. Bineînțeles. Winter. Uite-l! A.49. Puntea de dedesubt. Și din nou mintea lui Bond făcu o conexiune. Winter. Wint și Kidd. Cei doi duri. Tipii cu blugi. Reluă lista pasagerilor. Kitteridge. Tot în cabina A.49. Cel cu părul alb și grăsanul din avionul BOAC de la Londra. „Am grupa sanguină 0”. Însoțitorul secret al lui Tiffany și descrierea lui Leiter. „I se spune «Vântosul» pentru că nu suportă să călătorească.” „Într-o zi, negul de pe degetul mare o să-i vină de hac.” Negul roșu de pe degetul încleștat pe trăgaci deasupra lui Clopoțel. Și Tiffany spunând: „Sunt niște fraieri. Grăsanul își suge degetul!” Și cei doi bărbați din sala de fumat care pariaseră, știind că fusese aranjat un asasinat. Femeie la apă. Alarma dată anonim, în caz că ofițerul de cart nu o observa. Vasul se oprește. Se întoarce să caute. Și uite așa ucigașii câștigau încă trei mii de lire sterline.

Wint și Kidd. Durii din Detroit.

Întreaga suită de imagini amestecate se derulă în mintea lui Bond într-o sclipire a revelației și, în timp ce le studia, deschise mica geantă diplomat și scoase amortizorul din buzunarul secret. Luă pistolul Beretta dintre cămășile din sertar, verifică încărcătorul, fixă amortizorul și începu să-și facă planuri.

Căută planul vasului, pe care-l primise o dată cu biletul de călătorie și-l întinse în timp ce-și punea șosetele. A.49. Exact sub el. Ar putea oare să tragă în încuietoarea ușii și să-i prindă pe amândoi, înainte să pună ei mâna pe el? Imposibil. Încuiaseră ușa, mai mult ca sigur. Ce-ar fi să ia niște oameni, în cazul că ar putea să-i convingă că Tiffany se afla în pericol? Până reușea să-

i lămurească, o vor scoate probabil pe geam și-i vor găsi citind, jucând cărți și întrebând nevinovat: „ce-i cu agitația asta?”

Bond îndesă arma în curea, deschise una din cele două ferestre, băgându-și umerii prin ea, încântat că era destul de lată și se strecură afară. Imediat sub el se zăreau două cercuri palid luminate. Cât de departe erau oare? La vreo doi metri și jumătate? Noaptea era la fel de calmă. Nu bătea vântul și se afla în partea întunecată a vasului. Oare va fi zărit de pe punte? Or avea vreun hublou deschis?

Bond intră din nou în cabina lui și rupse cearșafurile de pe pat. O să le înnoade *à la* căpitanul Blood. Așa era cel mai sigur. Dar trebuia să le rupă în două, pentru a avea destulă lungime. Dacă va câștiga, o să ia niște cearșafuri din cabina A.49, lăsându-l pe stewardul lor să se întrebe unde dispăruseră, iar dacă pierdea, oricum nu mai conta nimic.

Trase de funia improvizată cu toată puterea. Ar trebui să țină. Când legă un capăt de hublou, se uită la ceas. Trecuseră doar douăzeci de minute de când citise telegrama. Nu era oare prea mult? Strânse din dinți, aruncă funia pe una din laturile vasului și se cățără pe ea.

Nu te gândi. Nu te uita în jos și nici în sus. Nu băga în seamă nodurile. Cobora încet, hotărât.

Vântul nopții adia ușor și-l făcea să se legene, iar de jos, răsuna vuietul mării. Undeva sus, viteza de înaintare a vasului făcea vântul să șuiere și mai sus stelele se legănau în jurul catargelor.

Oare cearșafurile astea înnodate vor ține? Or să-l apuce amețeala? O să-l lase brațele? Nu trebuia să se mai gândească la toate astea. La vasul uriaș, la marea înfometată, la niturile uriașe care de-abia așteptau să muște din corpul lui. Era mai bine să-și imagineze că era un băiețel care cobora dintr-un măr. Nu este nicio primejdie să cazi într-o livadă cu iarbă moale.

Bond puse frâu gândurilor, atent la mâini. Simțea vopseaua dură de pe carena vasului. Picioarele lui erau la fel de sensibile ca niște antene, în timp ce pipăiau să găsească hubloul mult căutat.

Gata. Atinsese deja marginea cu degetele piciorului drept. Trebuia să se oprească. TREBUIA să aibă răbdare și să-și lase piciorul să exploreze mai departe hubloul larg deschis, ținut de opritorul mare de alamă, atingerea pânzei de șoseta sa;

draperiile erau trase. Acum putea merge mai departe. Coborârea lui era pe sfârșite.

După încă două mișcări ajunse cu fața la nivelul hubloului, puse mâna pe marginea de metal a pervazului, eliberând funia albă și deplasându-și centrul de sprijin. Apoi rămase cu o mână atârnată de hublou și cu cealaltă încleștată pe armă.

Ascultă atent la draperia care unduia în bătaia vântului, încercând să uite că stătea agățat ca o muscă de vasul *Queen Elizabeth*, încercând să nu asculte vuietul mării de sub el și să-și liniștească propria respirație și inima care bătea să-i sară din piept.

Se auzi ceva din cameră. Câteva cuvinte rostite de o voce masculină și apoi un glas de fată care strigă:

— Nu!

Urmă o clipă de liniște și apoi o plesnitură. Răsună tare ca o detunătură de pistol și-l făcu pe Bond să tresară și să sară înăuntru, ca și când ar fi fost tras de un resort.

În timp ce cădea prin cercul de un metru al hubloului, se întreba peste ce o să dea, așa că își protejă capul cu mâna stângă și își duse dreapta la armă.

Se lovi de o valiză de sub hublou și ajunse în cabină, aplecat de spate. I se albiseră degetele pe armă și își încleștase buzele.

Ochii lui reci, cenușii se uitau dintr-o parte într-alta și îndreptă pistolul negru cu amortizor spre cei doi.

— Bine, zise Bond, îndreptându-se.

Deținea controlul și arma îndreptată asupra lor îl ajuta s-o facă.

— Cine te-a chemat? zise grăsanul. Încă nu ne-am apucat de treabă.

Vorbea pe un ton rezervat, fără niciun fel de panică. Nici măcar mirare.

— Ai venit să fii al patrulea la jocul de gin?

Era în cămașă și stătea lângă comodă. Ochii lui mici sclipeau pe fața asudată. În fața lui, cu spatele la Bond, Tiffany Case era așezată pe un scaun tapisat. Era dezbrăcată, cu excepția bikinilor minusculi, de culoarea pielii. Grăsanul îi strângea genunchii între coapsele lui. Fața ei brăzdată de urme roșii era întoarsă spre Bond. Se uita cu ochi sălbatici, ca un animal prins în cursă și deschise gura uimită.

Bărbatul cu păr alb se întinsese pe unul din paturi. Acum stătea într-un cot și își dusese mâna cealaltă la cămașă, gata să înșface arma din suportul negru de sub braț. Îl privea indiferent pe Bond, zâmbind rece. Scobitoarea dintre dinți semăna cu limba unui șarpe.

Arma lui Bond era în spațiul neutru dintre cei doi. Vorbi pe un ton scăzut, hotărât.

— Tiffany, zise el încet și clar. Lasă-te pe genunchi, îndepărtează-te de tipul ăla. Ține capul jos. Du-te în mijlocul camerei.

Nu se uita la ea. Privirile lui oscilau între omul de pe scaun și cel din pat.

Acum se îndepărtase de cele două ținte.

— Sunt aici, James.

Din vocea ei răzbăteau speranța și emoția.

— Ridică-te și du-te în baie. Închide ușa. Du-te în baie și întinde-te pe jos.

Îi aruncă o privire, să vadă dacă-l asculta. Se ridicase cu fața spre el. Bond observă urma roșie a unei palme pe pielea ei albă. Pe urmă făcu ce-i spusese și închise ușa de la baie în urma sa.

Acum nu mai era în bătaia gloanțelor. Nu va fi martoră la ce avea el de făcut.

Cinci metri îl despărțeau de cei doi bărbați și Bond se gândi că puteau să-l neutralizeze, dacă trăgeau destul de rapid. Cu asemenea oameni, chiar dacă împușca pe unul dintre ei, celălalt ar fi tras. Atâta timp cât nu trăgea, amenințarea continua să planeze. Dar, o dată cu primul glonte, celălalt ar fi fost liber să acționeze.

— Patruzeci și opt, șaizeci și cinci, optzeci și șase.

Variația pe tema semnalului de fotbal american, una din cele cincizeci de alte combinații pe care le exersaseră probabil împreună de mii de ori, ieși din gura grăsanului. Iar în momentul acela se trânti pe podea și își duse mâna la armă.

Cel de pe pat lăsă picioarele în jos, așa încât corpul lui era o țintă sigură. Dusese mâna la piept.

— Bum!

Arma lui Bond se declanșă. O gaură albăstruie apăru sub smocul de păr alb.

— Bum! răspunse și pistolul mortului, tras de ultima tresărire a degetului său.

Glontele se înfipse în pat, sub cadavru.

Grăsanul de pe podea scoase un strigăt. Se uită în ochiul negru, gol, căruia nu-i păsa decât care centimetru de piele să penetreze mai întâi.

Arma grăsanului era îndreptată inutil între picioarele lui Bond, spre grilajul vopsit în alb din spatele lui.

— Arunc-o!

Se auzi un mic zgomot când pistolul căzu pe covor.

— Ridică-te!

Grăsanul se ridică în picioare, uitându-se în ochii lui Bond, la fel de temător cum se uită un tuberculos la batista lui.

— Stai jos!

Se întrezărea oare o sclipire de ușurare în privirile lui? Bond era încordat ca o pisică la atac.

Grăsanul se întoarse încet. Ridică mâinile deasupra capului, deși Bond nu-i spusese să facă asta. Făcu doi pași spre scaunul său și se întoarse ca și când ar fi avut de gând să se așeze.

Stătea cu fața la Bond și își lăsă mâinile să-i cadă în lături. Dar, în timp ce cele două mâini se relaxară, atârnând spre spate, cum era natural, cea dreaptă se mișcă mai mult decât cea stângă. Și apoi, deodată, mâna dreaptă se încordă și se întinse înainte, iar lama briceagului sclipi ca o flacără albă între buricele degetelor.

— Bum!

Glontele și cuțitul se încrucișară în aer și ochii celor doi bărbați tresăriră simultan când fură loviți de respectivele arme.

Dar grăsanul dădu ochii peste cap și căzu pe spate, ținându-se de inimă, în timp ce Bond se uită lipsit de curiozitate la pata de pe cămașă și la mânerul plat al cuțitului înfipt în ea.

Se auzi un trosnet când scaunul se rupse sub greutatea grăsanului și apoi o bufnitură pe podea.

Bond îi aruncă o privire și apoi se întoarse spre hubloul deschis.

Rămase un timp cu spatele la cameră, contemplând perdelele care se unduiau în vânt. Inspiră aerul și ascultă vuietul mării din lumea de afară, care-i aparținea încă lui și lui Tiffany, dar nu și celorlalți doi și începu treptat să se relaxeze.

După un timp, scoase cuțitul din cămașă. Nu se uită la rană, ci dădu draperia la o parte și aruncă cuțitul afară, în beznă. Apoi, fără să-și desprindă ochii din întunecime, trase piedica pistolului

și cu o mână care i se părea grea ca plumbul, băgă pistolul la loc în centura de la pantaloni.

Se întoarse să se uite la dezastrul din cabină. Avea o privire gânditoare. Cu un gest inconștient își șterse mâinile de pantaloni și o porni spre baie, spunând cu o voce obosită:

— Sunt eu, Tiffany, după care deschise ușa.

Fata nu-l auzise. Stătea cu fața-n jos în baia goală, cu mâinile la urechi. Nici după ce o ridicase și o luase în brațe nu-i venea să creadă. Se agățase de el și apoi începu încet-încet să-i pipăie fața și pieptul, să se asigure că era adevărat.

Bond tresări când mâna ei atinse rana și Tiffany se desprinse de lângă el. Se uită la fața lui, la sângele de pe degetele ei și apoi la pata purpurie de pe cămașă.

— Doamne, ești rănit, zise ea.

Această constatare o făcu să uite de coșmarurile ei. Îi scoase cămașa, spălă rana cu apă și săpun și îl bandajă cu fâșii de prosop tăiate cu lama unuia dintre gangsteri.

Nu-i pusese încă nicio întrebare când Bond îi adună lucrurile de pe podeaua cabinei, i le dădu și-i spuse să nu iasă până nu termina de curățat și de șters fiecare obiect atins de ea, ca să nu lase amprente.

Stătea acolo pur și simplu și-l privea cu ochii în lacrimi. Nu spuse nimic nici după ce Bond o sărută pe buze.

Bond îi zâmbi încurajator, închise ușa de la baie în urma lui și se apucă de treabă. Făcu totul cât se poate de minuțios, oprindu-se după fiecare mișcare să examineze rezultatul cu ochii și mintea detectivilor care vor veni la bord la Southampton.

Mai întâi înfășură o scrumieră în jurul cămășii sale pătate de sânge și o aruncă pe hublou cât de departe putu. Smokingurile celor doi atârnau în spatele ușii. Scoase batistele din buzunarele de la piept, le înfășură în jurul palmelor și căută prin dulapuri și sertare până când găsi cămășile de seară ale tipului cu păr alb. Își puse una dintre ele și rămase pentru o clipă în mijlocul camerei, gândindu-se. Pe urmă, scrâșnind din dinți, îl ridică pe grăsan, îi scoase cămașa, se duse la hublou, luă pistolul și trase încă un glonte în același loc ca primul. Acum se vedeau urme de praf de pușcă în jurul găurii, ca să semene cu o sinucidere. Îmbrăcă din nou cadavrul cu cămașa, șterse bine pistolul și îl puse în mâna dreaptă a omului, potrivindu-i degetul arătător pe trăgaci.

După ce se opri din nou în mijlocul camerei, luă din cui smokingul lui Kidd și-l îmbrăcă pe tipul cu păr alb. Îl târî pe podea până la hublou și, transpirat de efort, îl ridică și-l împinse pe geam.

Șterse toate amprentele de pe hublou, se opri din nou să-și tragă răsuflarea, se uită de jur-împrejur și apoi se duse la masa de cărți de joc, plină de resturile unei partide neterminate și o dărâmă, împrăștiind cărțile pe podea. După aceea îi veni altă idee. Se apropie de cadavrul grăsanului, scoase teancul de bancnote din buzunarul pantalonilor și le răvăși printre cărți.

Înscenarea va avea succes în mod sigur. Va fi desigur glontele misterios tras de Kidd înainte să moară, dar era explicabil în cazul unei încăierări. Cu Beretta se trăseseră trei focuri și pe podea erau trei cartușe. Două din gloanțe ar fi putut să fie în corpul lui Kidd care era acum în Atlantic. Va trebui să fure două cearșafuri din cel de-al doilea pat. Dispariția lor va fi inexplicabilă. Deși s-ar fi putut crede că Wint îl înfășurase pe Kidd ca într-un giulgiu înainte să-l arunce pe hublou. Ori această posibilitate te făcea să te gândești că Wint avusese remușcări și se sinucisese după ce se certaseră la jocul de cărți.

În orice caz, se gândi Bond, va fi totul în ordine până sosea poliția în port și, între timp, el și Tiffany vor coborî de pe vas și singura urmă în cabină va fi pistolul Beretta al lui Bond care, la fel ca toate armele Serviciului Secret, nu avea număr de înregistrare.

Oftă și ridică din umeri. Acum nu-i mai rămăsese decât să ia cearșafurile, s-o ducă pe Tiffany în cabina lui, fără să fie văzut, să taie funia făcută din cearșaf care atârna de la hubloul lui, s-o arunce în ocean cu gloanțele de rezervă și tocul gol al pistolului Beretta și apoi să doarmă, în sfârșit, cu ea în brațe pentru totdeauna.

Pentru totdeauna?

În timp ce se îndrepta încet spre baie, Bond văzu ochii goi ai cadavrului de pe podea.

Iar ochii omului a cărui grupă de sânge fusese zero îi spuneau: „Nimic nu este pentru totdeauna, domnule. Doar moartea este definitivă. Nimic nu este pentru totdeauna, în afară de ce mi-ai făcut tu mie.”

• Capitolul XXV

„CONDUCTA” SE ÎNCHIDE

Acum nu mai trăia niciun scorpion în rădăcinile marelui arbust cu ghimpi aflat la joncțiunea celor trei state africane. Traficantul de la mine nu avea cu ce să se ocupe în afară de nesfârșita coloană de furnici-cărăuși care se scurgea printre zidurile scunde construite de furnicile-soldați de ambele laturi ale „autostrăzii înguste”.

Era cald, iar omul ascuns în tufiș își pierduse răbdarea. Era ultima oară când mai venea la această întâlnire. Nu aveau decât să găsească pe altcineva. Sigur, o să fie cinstit cu ei. O să le spună că renunța și de ce – din cauza noului asistent dentar care venise și care nu părea să se priceapă prea mult la stomatologie. Era în mod sigur un spion – ochii atenți, mustața micuță, roșiatică, pipa, unghiile curate. Oare prinseseră pe vreunul din băieți? Spuseseră ceva?

Traficantul se foi. Unde dracu’ era elicopterul? Luă o mână de pământ și o aruncă în mijlocul coloanei de furnici-cărăuși. Insectele ezitară și o luară spre ziduri, în timp ce flancurile din spate se ciocneau de ele. Apoi furnicile-soldați începură să sape frenetic și să care pământul, curățind „autostrada” în câteva minute.

Omul își scoase pantoful și lovi cu putere coloana mișcătoare. Urmă alt scurt moment de derută. Apoi furnicile tăbărâră pe cadavrele celorlalte și începură să le devoreze, deschizând din nou drumul.

Bărbatul trânti o înjurătură în afrikaans și își încălță la loc pantoful. Ticăloasele! O să le arate el! Aplecat de spate, ridicând brațul să se ferească de spini, păși peste coloana de furnici afară din tufiș, la lumina lunii. Acum vor avea la ce să se gândească.

Apoi uită cât de mult ura tot ce era negru și își întoarse privirea spre nord. Slavă cerului! Înconjură tufișul să ia lanternele și pachetul cu diamante din trusa de scule.

La aproape doi kilometri depărtare, în tufișul pitic, marea ureche de fier a detectorului de sunete se oprise deja din căutare și operatorul, care discutase până atunci cu cei trei bărbați de lângă camionul armatei, spuse:

— Patruzeci și cinci de kilometri. Viteza: două sute de kilometri. Înălțimea: o mie cinci sute.

Bond se uită la ceas.

— Se pare că întâlnirea va fi la miezul nopții, pe lună plină, zise el. Și o să întârzie vreo zece minute.

— Așa se pare, domnule, îl aprobă ofițerul din Freetown Garrison Force, care stătea lângă el.

Apoi se întoarse către cel de-al treilea.

— Caporal! Ai grijă să nu se vadă nimic din metal prin plasa de camuflaj. Lumina lunii scoate orice la iveală.

Camionul stătea la adăpostul unui tufiș scund, pe o potecă bătătorită, care mergea în direcția satului Telebadou, în Guineea Franceză. În noaptea aceea porniseră de pe dealuri de îndată ce sistemul de locație sonoră depistase zumzetul motocicletei dentistului pe poteca paralelă. Conduseseră fără faruri și se opriseră de îndată ce se oprise și motociclistul, pentru că nu se mai puteau proteja cu sunetul motorului acesteia. Puseseră o plasă de camuflaj peste camion și localizatorul de sunete, iar apoi stătură, neștiind pe cine sau ce va întâlni dentistul – alt motociclist, un călăreț, un jeep, un aeroplan?

Acum se putea distinge uruitul îndepărtat pe cer. Bond pufni în râs.

— Un elicopter, zise el. Nici nu se putea altfel. Fii gata să dai jos plasa când aterizează. Trebuie să tragem o salvă de avertizare. Ai conectat megafonul?

— Da, domnule, zise caporalul. Vine repede. O să-l vedeți într-un minut. Uitați-vă la luminile acelea. Marchează probabil terenul de aterizare.

Bond se uită la cele patru fascicule de lumină și apoi la cerul african.

Iată deci că venea ultimul din bandă, de fapt primul. Omul pe care abia-l zărise la Hatton Garden. Primul din Banda Spangle, care era atât de vestită la Washington. Singurul, cu excepția inofensivului, ba chiar simpaticului Tree „Umbra” pe care Bond nu fusese nevoit încă să-l ucidă – sau aproape să-l ucidă, ca-n cazul celor de la Pink Garter Saloon și al celor doi oameni din

Detroit. Sigur, nici nu ar fi dorit să-i lichideze. M îi spusese doar să afle ce era cu ei. Dar încercase fiecare, pe rând, să-l ucidă pe el și pe prietenii lui. Violența fusese primul lor resort, nu ultimul. Violența și cruzimea erau singurele lor arme. Cei doi din Chevrolet, la Las Vegas care trăseseră în el și-l loviseră pe Ernie Cureo. Cei doi din Jaguar, care îl agresaseră pe Ernie și se grăbiseră să scoată pistoalele când se încăieraseră. Seraffimo Spang care ordonase să fie torturat până la moarte și încercase apoi să-i împuște sau să-i strivească pe calea ferată. Wint și Kidd, care îl chinuiseră pe Bell Clopoțel și apoi pe Bond și Tiffany Case. Din șapte, ucisese cinci – și asta nu pentru că-i plăcuse, ci pentru că fusese nevoit. Avusese noroc și trei prieteni buni. Iar cei răi muriseră.

Acum rămăsese ultimul dintre ei, omul care ordonase moartea lui și a lui Tiffany, omul care, conform spuselor lui M, pusese bazele traficului cu diamante, organizase rețeaua și o condusese ani de zile nemilos și eficient.

La telefon, la Boscombe Down, M îi vorbise pe scurt și apăsat. Dăduse de Bond la telefonul Ministerului Aerului, cu câteva minute înainte ca aeroplanul *Canberra* să decoleze spre Freetown. Bond vorbise din biroul comandantului, în zumzetul motoarelor avionului.

— Mă bucur că te-ai întors teafăr.

— Mulțumesc, domnule.

— Ce este cu dubla crimă de la bordul vasului *Queen Elizabeth*, de care scrie în ziare?

Vocea lui M trăda mai mult decât o simplă suspiciune.

— Este vorba despre cei doi ucigași ai bandei, domnule. Călătoreau sub numele de Winter și Kitteridge. Stewardul meu mi-a spus că e posibil să se fi certat după o partidă de cărți.

— Crezi că stewardul tău a avut dreptate?

— Posibil, domnule.

— Și poliția ce zice?

— N-am vorbit cu ei, domnule.

— O să discut cu Vallance.

— Da, domnule, spuse Bond.

Știa că M voia să spună de fapt că va avea grijă ca nici Bond, nici Serviciul Secret să nu fie implicat în anchetă, în caz că-i ucisese.

— Oricum, erau pești mici, zise M. Vreau să pui mâna pe tipul ăsta, Jack Spang, Rufus Saye sau A B C sau cum i-o spune. Cred că vrea să închidă rețeaua. Probabil că o va face ucigând. Ultimul este acest dentist. Încearcă să pui mâna pe amândoi. L-am pus pe 2804 să lucreze pe lângă dentist de o săptămână și ceva și cei din Freetown cred că s-au lămurit despre ce este vorba. Dar vreau să închid acest caz și să te întorci la activitatea ta obișnuită. A fost o afacere cu probleme. Nu mi-a plăcut de la bun început. Până acum am avut parte mai mult de noroc decât de o coordonare corespunzătoare.

— Da, domnule, spuse Bond.

— Cum rămâne cu fata asta, Case? îl întrebă M. Am discutat cu Vallance. Nu vrea s-o implice decât dacă ții tu neapărat.

Nu cumva M se arăta prea indiferent?

Bond încercă să nu răspundă prea înflăcărat.

— Mi-a fost de mare ajutor, domnule, zise el, cât putu de indiferent. Poate ne vom hotărî ce voi scrie în raportul final.

— Acum unde este?

Receptorul negru devenise alunecos în mâna lui Bond.

— Este în drum spre Londra, într-un Daimler Hire, domnule. O cazez în apartamentul meu. În camera liberă. Am o menajeră capabilă. Va avea grijă de ea până mă întorc. Sunt sigur că va fi totul bine, domnule.

Bond își scoase batista și își șterse fața udă de transpirație.

— Sunt convins, zise el, fără nicio umbră de ironie. Bine, îți urez noroc.

Urmă o pauză.

— Să ai grijă de tine și să nu crezi că nu sunt mulțumit de evoluția lucrurilor până acum. Ți-ai depășit misiunea, bineînțeles, dar se pare că ai reușit să ții foarte bine piept acestor oameni. La revedere, James.

— La revedere, domnule.

Bond se uită pe cer, cu gândul la M și la Tiffany, sperând că acesta va fi într-adevăr sfârșitul, că va fi rapid, simplu și se va întoarce în curând acasă.

Traficantul de la mine stătea în picioare și aștepta cu cea de-a patra lanternă în mână. Iată-l! Venea paralel cu luna și făcea mult zgomot, ca de obicei. Alt risc de care era bucuros să scape.

Cobora. Acum plutea la șase metri deasupra capului său. Apăru o mână care desenă în aer litera A, iar cel de la sol,

răspunse la fel, desenând literele B și C. Apoi elicopterul micșoră rotația și marea insectă de fier se așeză încet pe sol.

Praful se potoli. Traficantul de diamante își luă mâna de la ochi și se uită la pilotul care cobora scărița. Avea cască și ochelari. Foarte ciudat. Și părea mai înalt decât neamțul. Simți un fior pe șira spinării. Cine era? O porni încet spre el.

— Ai marfa?

Doi ochi reci umbriți de sprâncene drepte, negre, îl priveau din spatele ochelarilor. Omul înclină capul și razele lunii se reflectară în lentile. Acum se transformaseră în două cercuri albe, în mijlocul căștii negre de piele.

— Da, zise tipul de la mină, nervos. Dar unde este neamțul?

— N-o să mai vină.

Cele două cercuri albe se zgâiau la traficant.

— Sunt A B C. Închid „conducta”.

Era un glas dur, categoric, de american.

Traficantul băgă mâna în cămașă, scoase pachețelul umed și-l întinse ca pe o ofrandă de pace. La fel ca scorpionul cu o lună în urmă, simțise piatra ridicată deasupra lui.

— Ajută-mă să pun benzină.

Era vocea unui șef care se adresa subalternului său, iar traficantul se supuse imediat

Lucrară în liniște. Apoi coborâră din nou la sol. Traficantul era disperat. Încerca să aibă vocea unui partener egal, a cuiva care cunoștea scorul și deținea un control egal.

Se uită în beznă. Pilotul stătea cu mâna pe scară.

— M-am gândit și mă tem că…

Apoi vocea se opri și buzele dezgoliră dinții în timp ce încerca să strige.

Arma din mâna pilotului bubuise de trei ori. Traficantul scoase un geamăt. Căzu pe spate, în praf, zvâcni o dată și rămase nemișcat.

— Stai pe loc.

Vocea răsună în toată câmpia.

— Ești încercuit.

Se auzi bâzâitul unui motor.

Pilotul nu așteptă să afle ce era cu vocea aceea. Sărise pe scară, se urcase în carlingă și pornise motorul. Elicea prinse treptat viteză. Apoi se ridică în aer cu o smucitură și începu să urce vertical.

Jos în tufiș, camionul opri brusc. Bond sări pe scara de fier a mitralierei antiaeriene.

— Înalț-o, caporale! îi spuse el celui care manevra pârghia de ridicare.

Apoi se aplecă să ia linia de tragere, în timp ce țeava se ridica spre lună. Trase levierul selectorului de tragere din poziția blocat și-l fixă pe poziția foc.

— O să vă alimentez.

Ofițerul de lângă Bond avea două încărcătoare de muniție cu cinci cartușe vopsite în galben.

Bond își așeză picioarele pe pedalele de tragere și acum avea elicopterul în centrul catârii.

— Așa, zise el încet.

Bum!

Trasorul se roti leneș pe cer, ceva mai încet decât viteza sunetului.

Jos și la stânga.

Caporalul răsuci delicat cele două leviere.

Bum.

Trasorul se curbă peste helicopter. Bond se aplecă și trase levierul selectorului pe foc automat. Ezită înainte s-o facă. Era moarte sigură. Va trebui din nou să ucidă.

Bum-bum-bum.

Un foc roșu se împrăștie pe cer. Dar elicopterul continua să se înalțe spre lună și acum o cotise spre nord.

Bum-bum.

Se văzu o lumină galbenă lângă coada rotorului și se auzi bubuitul unei explozii îndepărtate.

— L-am nimerit, zise ofițerul, luând binoclul. Elicea rotorului s-a dus.

Apoi adăugă entuziasmat.

— Doamne, se pare că întreaga cabină se duce cu rotor cu tot. Trebuie să fie groaznic pentru pilot.

— Să mai trag? întrebă Bond, fără să scape elicopterul din vizor.

— Nu, domnule, îi răspunse ofițerul. Aș vrea să-l capturăm viu, dacă putem. Dar se pare că… da, acum a pierdut controlul. Coboară rapid. Cred că s-a defectat elicea principală. Gata!

Bond înălță capul și își feri ochii de razele lunii.

Da, iată-l! Acum ajunsese la numai trei sute de metri. Motorul uruia și elicea se rotea inutil, în timp ce caroseria se clătina pe cer ca un bețiv.

Jack Spang. Omul care ordonase moartea lui Bond și a lui Tiffany. Cel pe care-l văzuse doar pentru câteva clipe într-o cameră supraîncălzită de la Hatton Garden. Domnul Rufus B. Saye de la Casa Diamantelor. Vicepreședinte pentru Europa. Omul care juca golf la Sunningdale și se ducea la Paris o dată pe lună. M îl caracterizase drept un „cetățean model”. Domnul Spang din Banda Spangle, care tocmai ucisese un om – ultimul din nu se știe câți alții?

Bond își putea imagina scena din carlinga înghesuită. Bărbatul cel solid ținea cu o mână de manetă, uitându-se la altimetrul care scădea vertiginos, cu ochi plini de groază. Diamantele de sute de mii de dolari nu mai erau decât un balast și arma pe care o manevra din copilărie nu-i mai folosea la nimic.

— Se îndreaptă spre tufiș, exact de unde a plecat, strigă caporalul, încercând să acopere zgomotul asurzitor.

— S-a terminat cu el, zise căpitanul ca pentru sine.

Se uitară la ultimele zgâlțâieli și apoi își ținură respirația când elicopterul, legănându-se ca pe valurile mării plonjă cu nasul în jos, năpustindu-se spre tufiș ca și când ar fi fost inamicul său, cu elicea între ghimpi.

Înainte să se stingă ecourile prăbușirii, răsună o bubuitură chiar din inima tufișului, urmată de o minge de foc care se ridică în aer tot mai mare, umbrind luna și scăldând întreaga câmpie într-o văpaie portocalie.

Căpitanul rupse tăcerea.

— Ah! exclamă el impresionat.

Apoi luă binoclul de la ochi și se întoarse spre Bond.

— Asta a fost, domnule, zise el resemnat. Mă tem că se vă face dimineață înainte să ne putem apropia de elicopterul prăbușit și vor mai trece multe ore până să ne apucăm de cercetări. Iar aceasta va aduce imediat patrulele franceze de frontieră. Noroc că ne înțelegem bine cu ele, dar guvernatorul va trebui să se certe cu Dakar-ul.

Ofițerul se gândea deja la hârțogăria care-l aștepta și această perspectivă îl obosea mai mult decât era deja. Fusese de ajuns pentru o singură zi.

— Pot să ațipesc puțin, domnule?

— Sigur, zise Bond.

Se uită la ceas.

— Mai bine bagă-te sub camion. Peste aproximativ patru ore va răsări soarele. Mie nu mi-e somn. Voi sta de pază, în caz că se extinde incendiul.

Ofițerul aruncă o privire curioasă acestui om liniștit, enigmatic, care sosise brusc la Protectorat după o mulțime de semnale de prioritate absolută. Parcă omul nu mai avea nevoie și de somn. Și nu avea nicio legătură cu Freetown-ul. Ținea de Londra.

— Mulțumesc, domnule, zise el și sări din camion.

Bond își luă încet picioarele de pe pedalele de tragere și coborî scara de fier. Fără să-și dezlipească ochii de la flăcările mari, băgă mâna în buzunarul cămășii kaki, decolorate, împrumutată de la Garrison C.O., după brichetă și țigări, scoase o țigară, o aprinse și le puse la loc în buzunar.

Deci acesta era sfârșitul rețelei traficului cu diamante și ultima pagină din dosarul său. Trase adânc fum în plămâni și-l expiră printre dinți, într-un oftat prelung. Șase cadavre. Jocul se terminase.

Bond ridică mâna și își șterse fruntea transpirată. Își dădu la o parte o șuviță umedă de păr de pe sprânceana dreaptă și vâlvătaia roșie lumină fața suptă și ochii obosiți.

Deci acest uriaș punct roșu marca sfârșitul Bandei Spangle și a fabulosului lor trafic cu diamante. Dar nu și sfârșitul diamantelor care se coceau în inima focului. Vor supraviețui și se vor mișca din nou în toată lumea, poate decolorate, dar indestructibile și veșnice ca moartea.

Bond își aminti brusc de ochii cadavrului care avusese odată grupa de sânge zero. Se înșelaseră. Moartea este eternă, ca și diamantele.

Coborî din camion și o porni încet spre foc. Zâmbi sumbru ca pentru sine. Toată această poveste despre moarte și diamante era prea solemnă. Pentru Bond era doar sfârșitul altei aventuri. Altă aventură pentru care epitaful ar putea fi o expresie ironică a lui Tiffany Case. Parcă vedea gura ei senzuală, zeflemitoare spunând:

— Sună mai frumos decât este în realitate.

Sfârșit

virtual-project.eu